Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (laajennettu kolmas jaosto)

1 päivänä kesäkuuta 2022 *

Talous- ja rahaliitto – Pankkiunioni – Yhteinen kriisinratkaisumekanismi (SRM) luottolaitoksia ja tiettyjä sijoituspalveluyrityksiä varten – Kriisinratkaisumenettely, jota sovelletaan, kun laitos on kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa – Kriisinratkaisuneuvoston antama Banco Popular Españolia koskeva kriisinratkaisumääräys – Oikeus tulla kuulluksi – Perusteluvelvollisuus – Asetuksen (EU) N:o 806/2014 18 ja 20 artikla – Sopimussuhteen ulkopuolinen vastuu

Asiassa T-523/17,

Eleveté Invest Group, SL, kotipaikka Madrid (Espanja), ja muut liitteessä luetellut kantajat,[1] edustajinaan asianajajat B. Cremades Roman, J. López Useros, S. Cajal Martín ja P. Marrodán Lázaro,

kantajina,

vastaan

Euroopan komissio, asiamiehinään L. Flynn ja A. Steiblytė, avustajanaan asianajaja J. Rivas Andrés,

ja

Yhteinen kriisinratkaisuneuvosto (SRB), asiamiehinään J. King ja M. Fernández Rupérez, avustajinaan asianajajat B. Meyring, S. Schelo, F. Fernández de Trocóniz Robles, T. Klupsch ja S. Ianc,

vastaajina,

joita tukevat

Espanjan kuningaskunta, asiamiehinään J. Rodríguez de la Rúa Puig ja L. Aguilera Ruiz,

ja

Banco Santander, SA, kotipaikka Santander (Espanja), edustajinaan asianajajat J. Rodríguez Cárcamo, A. M. Rodríguez Conde, D. Sarmiento Ramírez-Escudero ja J. Remón Peñalver,

* Oikeudenkäyntikieli: espanja.

[1] Luettelo muista kantajista on liitetty ainoastaan asianosaisille tiedoksi annettuun versioon.

väliintulijoina,

jossa on kyse ensinnäkin SEUT 263 artiklaan perustuvasta vaatimuksesta kumota Banco Popular Español, SA:ta koskevan kriisinratkaisumääräyksen antamisesta 7.6.2017 annettu yhteisen kriisinratkaisuneuvoston johdon istunnon päätös SRB/EES/2017/08 ja Banco Popular Español SA:ta koskevan kriisinratkaisumääräyksen hyväksymisestä 7.6.2017 annettu komission päätös (EU) 2017/1246 (EUVL 2017, L 178, s. 15), toiseksi SEUT 268 artiklaan perustuvasta vaatimuksesta saada korvausta vahingosta, jota kantajille on aiheutunut näistä päätöksistä, ja kolmanneksi vaatimuksesta todeta, että tilapäinen arvostus on mitätön ja että kantajilla on oikeus korvaukseen,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (laajennettu kolmas jaosto),

toimien kokoonpanossa: presidentti M. van der Woude sekä tuomarit M. Jaeger, V. Kreuschitz, G. De Baere (esittelevä tuomari) ja G. Steinfatt,

kirjaaja: johtava hallintovirkamies J. Palacio González,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 16.6.2021 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

I Asiaa koskevat oikeussäännöt

1 Vuoden 2008 finanssikriisin jälkeen Euroopan unioniin päätettiin perustaa Euroopan pankkiunioni, jonka tukena olisi koko sisämarkkinoita koskeva rahoituspalvelujen kattava ja yksityiskohtainen yhteinen sääntökirja ja joka koostuisi yhteisestä valvontamekanismista sekä uusista talletussuojaa ja kriisinratkaisua koskevista järjestelmistä.

2 Ensimmäinen vaihe pankkiunionin perustamisessa oli yhteisen valvontamekanismin (YVM) perustaminen luottolaitosten vakavaraisuusvalvontaan liittyvää politiikkaa koskevien erityistehtävien antamisesta Euroopan keskuspankille 15.10.2013 annetulla neuvoston asetuksella (EU) N:o 1024/2013 (EUVL 2013, L 287, s. 63). Mainitun asetuksen johdanto-osan 12 perustelukappaleen mukaan YVM:llä olisi varmistettava, että luottolaitosten vakavaraisuusvalvontaa koskeva unionin politiikka pannaan täytäntöön yhdenmukaisella ja tehokkaalla tavalla, että rahoituspalvelujen yhteistä sääntökirjaa sovelletaan tasapuolisesti kaikkien asianomaisten jäsenvaltioiden luottolaitoksiin ja että kyseisiä luottolaitoksia valvotaan parhaalla mahdollisella tavalla vakavaraisuuteen liittymättömien muiden näkökohtien estämättä. Tätä varten asetuksella N:o 1024/2013 Euroopan keskuspankille (EKP) annetaan luottolaitosten vakavaraisuusvalvontaan liittyvää politiikkaa koskevia erityistehtäviä, ja sen tavoitteena on edistää luottolaitosten toiminnan turvallisuutta ja vakautta sekä rahoitusjärjestelmän vakautta unionissa ja kussakin jäsenvaltiossa.

3 Tämän jälkeen annettiin luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä sekä neuvoston direktiivin 82/891/ETY, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 2001/24/EY, 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2005/56/EY, 2007/36/EY, 2011/35/EU, 2012/30/EU ja 2013/36/EU ja asetusten (EU) N:o 1093/2010 ja (EU) N:o 648/2012

muuttamisesta 15.5.2014 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/59/EU (EUVL 2014, L 173, s. 190). Sen johdanto-osan ensimmäisessä perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”Rahoituskriisi on paljastanut, että unionissa on huomattava pula välineistä, joilla reagoidaan tehokkaasti epäterveisiin tai lähellä kaatumista oleviin luottolaitoksiin ja sijoituspalveluyrityksiin – –. Tällaisia välineitä tarvitaan erityisesti maksukyvyttömyyden ennalta ehkäisemiseksi tai ilmenneen maksukyvyttömyyden kielteisten vaikutusten rajaamiseksi mahdollisimman vähiin säilyttämällä kyseisen laitoksen järjestelmän kannalta tärkeät toiminnot. Kriisin aikana juuri nämä haasteet pakottivat jäsenvaltioita pelastamaan laitoksia veronmaksajien rahoilla. Uskottavan elvytys- ja kriisinratkaisukehyksen tavoitteena on tehdä tällaiset toimet mahdollisimman pitkälti tarpeettomiksi.”

4 Direktiivin 2014/59 tavoitteena on vahvistaa yhteiset säännöt pankkien kriisinratkaisua koskevien kansallisten säännösten vähimmäistason yhdenmukaistamiseksi unionissa, ja siinä säädetään yhteistyöstä, jota kriisinratkaisuviranomaisten on tehtävä käsitellessään rajojen yli toimivien pankkien kykenemättömyyttä jatkaa toimintaansa. Tältä osin direktiivin 2014/59 3 artiklan 1 kohdassa säädetään muun muassa, että kunkin jäsenvaltion on nimettävä yksi tai poikkeuksellisesti useampi kriisinratkaisuviranomainen, jolla on valtuudet käyttää kriisinratkaisuvälineitä ja kriisinratkaisuvaltuuksia.

5 Ottaen huomioon yhtäältä, että direktiivi 2014/59 ei kuitenkaan toisaalta johtanut kriisinratkaisuprosessin keskittämiseen, että sillä annettiin pääasiassa yhteiset kriisinratkaisuvälineet ja -valtuudet kunkin jäsenvaltion kansallisten viranomaisten käyttöön ja jätettiin niille harkintavaltaa näiden välineiden ja kansallisten kriisinratkaisua koskevien rahoitusjärjestelyjen käytön suhteen, ja ottaen huomioon toisaalta, että kyseinen direktiivi ei täysin estänyt sitä, että jäsenvaltiot tekisivät erillisiä ja mahdollisesti toisistaan poikkeavia päätöksiä rajat ylittävien konsernien kriisinratkaisusta, päätettiin perustaa yksi yhteinen kriisinratkaisumekanismi.

6 Toinen vaihe pankkiunionin perustamiseksi on siten muodostunut yhdenmukaisten sääntöjen ja yhdenmukaisen menettelyn vahvistamisesta luottolaitosten ja tiettyjen sijoituspalveluyritysten kriisinratkaisua varten yhteisen kriisinratkaisumekanismin ja yhteisen kriisinratkaisurahaston puitteissa sekä asetuksen (EU) N:o 1093/2010 muuttamisesta 15.7.2014 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 806/2014 (EUVL 2014, L 225, s. 1) antamisesta.

7 Asetuksen N:o 806/2014 johdanto-osan 12 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”Sisämarkkinoiden toteuttamisen kannalta on olennaisen tärkeää varmistaa, että unionissa tehdään toimivia kriisinratkaisupäätöksiä toimintansa jatkamiseen kykenemättömistä pankeista ja myös unionin tasolla kerätyn rahoituksen käytöstä. Pankkien kykenemättömyys jatkaa toimintaansa yhdessä jäsenvaltiossa voi vaikuttaa sisämarkkinoilla koko unionin rahoitusmarkkinoiden vakauteen. Toimivien ja yhdenmukaisten kriisinratkaisusääntöjen sekä yhtäläisten kriisinratkaisun rahoitusehtojen varmistaminen eri jäsenvaltioissa ei ole pelkästään niiden jäsenvaltioiden etujen mukaista, joissa pankit toimivat, vaan yleisesti kaikkien jäsenvaltioiden etujen mukaista, koska sillä varmistetaan tasapuoliset kilpailuedellytykset ja parannetaan sisämarkkinoiden toimintaa. Pankkijärjestelmät ovat sisämarkkinoilla vahvasti sidoksissa toisiinsa, pankkien konsernit ovat kansainvälisiä, ja ulkomaisten varojen osuus pankkien varoista on suuri. Yhteiseen valvontamekanismiin osallistuvien jäsenvaltioiden pankkikriiseillä olisi ilman yhteistä kriisinratkaisumekanismia voimakkaampi kielteinen vaikutus

myös valvontamekanismiin osallistumattomiin jäsenvaltioihin. Yhteisen kriisinratkaisumekanismin käyttöönotto varmistaa, että toimintansa jatkamiseen kykenemättömiä pankkeja käsitellään neutraalisti, ja näin ollen lisää osallistuvien jäsenvaltioiden laitosten vakautta, estää kriisien leviämisen osallistumattomiin jäsenvaltioihin ja helpottaa siten sisämarkkinoiden toimintaa kokonaisuudessaan. Sekä osallistuviin että osallistumattomiin jäsenvaltioihin sijoittautuneita laitoksia koskevien yhteistyömekanismien olisi oltava selkeitä, eikä mitään jäsenvaltiota tai jäsenvaltioiden ryhmää saisi suoraan tai välillisesti syrjiä rahoituspalvelujen tarjoamispaikkana.”

8 Asetuksen N:o 806/2014 tarkoituksena on sen 1 artiklan ensimmäisen kohdan mukaan vahvistaa yhdenmukaiset säännöt ja yhdenmukainen menettely sellaisten 2 artiklassa tarkoitettujen yhteisöjen kriisinratkaisua varten, jotka ovat sijoittautuneet osallistuviin jäsenvaltioihin, eli pankeille, joiden valvoja on EKP tai sellaisen jäsenvaltion kansallinen toimivaltainen viranomainen, jonka rahayksikkö on euro, tai sellaisen jäsenvaltion kansallinen toimivaltainen viranomainen, jonka rahayksikkö ei ole euro mutta joka on ryhtynyt tiiviiseen yhteistyöhön asetuksen N:o 1024/2013 7 artiklan mukaisesti.

9 Asetuksen N:o 806/2014 1 artiklan toisessa kohdassa säädetään, että näitä yhdenmukaisia sääntöjä ja yhdenmukaista menettelyä soveltaa saman asetuksen 42 artiklan mukaisesti perustettu kriisinratkaisuneuvosto yhdessä Euroopan unionin neuvoston ja Euroopan komission sekä kansallisten kriisinratkaisuviranomaisten kanssa samalla asetuksella perustetun yhteisen kriisinratkaisumekanismin puitteissa. Siinä säädetään myös, että yhteistä kriisinratkaisumekanismia tukee yhteinen kriisinratkaisurahasto.

10 Asetuksen N:o 806/2014 16 artiklan 1 kohdan mukaan kriisinratkaisuneuvosto päättää osallistuvaan jäsenvaltioon sijoittautuneeseen rahoituslaitokseen kohdistuvasta kriisinratkaisutoimesta, kun saman asetuksen 18 artiklan 1 kohdassa säädetyt kolme edellytystä täyttyvät.

11 Ensimmäinen edellytys merkitsee sitä, että yhteisö on kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa. Tämän edellytyksen täyttymisen arvioi EKP kuultuaan kriisinratkaisuneuvostoa tai kriisinratkaisuneuvosto, ja sen katsotaan täyttyvän, jos yhteisö on yhdessä tai useammassa asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 4 kohdassa tarkoitetuista tilanteista.

12 Toinen edellytys merkitsee sitä, että ei voida kohtuudella olettaa, että yhteisön kykenemättömyys jatkaa toimintaansa on estettävissä kohtuullisessa ajassa millään yksityisen sektorin toimenpiteillä tai valvontatoimella.

13 Kolmas edellytys merkitsee sitä, että kriisinratkaisutoimi on yleisen edun kannalta välttämätön yhden tai useamman sellaisen kriisinratkaisutavoitteen saavuttamiseksi, jota ei voitaisi saavuttaa samassa laajuudessa tavanomaisten maksukyvyttömyysmenettelyjen mukaisella yhteisön likvidaatiolla, ja jos kriisinratkaisutoimi on oikeassa suhteessa kyseisiin tavoitteisiin.

14 Asetuksen N:o 806/2014 14 artiklassa määritellään kriisinratkaisutavoitteet seuraavasti: kriittisten toimintojen jatkuvuuden varmistaminen; rahoitusvakauteen kohdistuvien merkittävien haitallisten vaikutusten välttäminen erityisesti estämällä häiriöiden leviäminen; julkisten varojen suojaaminen huolehtimalla siitä, että turvautuminen poikkeukselliseen julkiseen rahoitustukeen on mahdollisimman vähäistä; tallettajien ja sijoittajien suojaaminen sekä asiakkaiden varojen ja omaisuuden suojaaminen.

15 Asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 1 kohdassa säädetään, että ennen kriisinratkaisutoimesta päättämistä tai kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksien käyttämistä kriisinratkaisuneuvosto varmistaa, että asianomaisen yhteisön varojen ja velkojen oikeudenmukaisen, varovaisen ja realistisen arvostuksen tekee henkilö, joka on riippumaton viranomaisista, myös kriisinratkaisuneuvostosta ja kansallisesta kriisinratkaisuviranomaisesta, ja asianomaisesta yhteisöstä.

16 Asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 15 kohdassa säädetään, että arvostus on olennainen osa päätöstä kriisinratkaisuvälineen soveltamisesta tai kriisinratkaisuvaltuuden käytöstä tai päätöstä pääomainstrumenttien alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksien käytöstä.

17 Jos kaikki asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdassa säädetyt edellytykset täyttyvät, kriisinratkaisuneuvosto hyväksyy kriisinratkaisumääräyksen.

18 Kriisinratkaisuneuvoston, neuvoston ja komission on kriisinratkaisumenettelyn mukaisesti toimiessaan varmistettava, että kriisinratkaisutoimi toteutetaan tiettyjen asetuksen N:o 806/2014 15 artiklassa lueteltujen periaatteiden mukaisesti, muun muassa siten, että tappioista vastaavat ensin kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen osakkeenomistajat, sekä siten, että velkojille ei saa aiheutua suurempia tappioita kuin mitä niille olisi aiheutunut, jos kriisinratkaisutoimen kohteena oleva yhteisö olisi purettu tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä.

19 Kriisinratkaisuneuvoston on määritettävä kriisinratkaisumääräyksessä kriisinratkaisuvälineiden soveltaminen. Asetuksen N:o 806/2014 22 artiklan 2 kohdassa luetellaan käytettävissä olevat erilaiset kriisinratkaisuvälineet, joita ovat liiketoiminnan myynti, omaisuudenhoitoyhtiön käyttö, varojen erottelu ja velkakirjojen arvon alaskirjaus.

20 Kriisinratkaisuneuvosto voi käyttää kriisinratkaisumääräyksessä myös asianomaisen yhteisön pääomainstrumenttien alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksiaan asetuksen N:o 806/2014 21 artiklassa säädetyin edellytyksin. Asetuksen N:o 806/2014 19 artiklan mukaan kriisinratkaisutoimeen voi sisältyä myös valtiontuen myöntäminen tai kriisinratkaisurahaston käyttö.

21 Asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 7 kohdan mukaan kriisinratkaisuneuvosto toimittaa kriisinratkaisumääräyksen komissiolle välittömästi sen jälkeen, kun se on hyväksytty. Komissio joko tukee kriisinratkaisumääräystä 24 tunnin kuluessa siitä, kun kriisinratkaisuneuvosto on toimittanut sen sille, tai vastustaa kriisinratkaisumääräystä sen sellaisten harkinnanvaraisten näkökohtien osalta, joista ei ole säädetty kolmannessa alakohdassa, toisin sanoen yleistä etua koskevan perusteen täyttymisen tai kriisinratkaisurahaston määrän olennaisen muutoksen osalta. Viimeksi mainittujen harkinnanvaraisten näkökohtien osalta komissio voi 12 tunnin kuluessa siitä, kun kriisinratkaisuneuvosto on toimittanut sille kriisinratkaisumääräyksen, ehdottaa neuvostolle, että se vastustaa kriisinratkaisuneuvoston hyväksymää kriisinratkaisumääräystä sillä perusteella, että kriisinratkaisumääräys ei täytä yleistä etua koskevaa perustetta, tai että se hyväksyy kriisinratkaisuneuvoston hyväksymässä kriisinratkaisumääräyksessä vahvistetun kriisinratkaisurahaston määrän olennaisen muutoksen tai vastustaa sitä. Kriisinratkaisumääräys voi tulla voimaan ainoastaan, jos neuvosto tai komissio ei vastusta sitä 24 tunnin kuluessa siitä, kun kriisinratkaisuneuvosto on toimittanut sen.

22 Asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 9 kohdassa säädetään, että kriisinratkaisuneuvosto varmistaa, että asianomaiset kansalliset kriisinratkaisuviranomaiset toteuttavat tarvittavat kriisinratkaisutoimet pannakseen kriisinratkaisumääräyksen täytäntöön. Kriisinratkaisumääräys osoitetaan viimeksi mainituille, ja siinä kyseisiä viranomaisia ohjeistetaan toteuttamaan kaikki tarvittavat toimenpiteet pannakseen saman asetuksen 29 artiklan mukaisesti kriisinratkaisumääräys täytäntöön käyttämällä kriisinratkaisuvaltuuksia.

23 Kriisinratkaisutoimen hyväksymisen jälkeen kriisinratkaisuneuvosto valvoo asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 16 kohdan mukaisesti, että riippumaton henkilö tekee arvostuksen sen arvioimiseksi, olisiko osakkeenomistajia ja velkojia kohdeltu paremmin, jos kriisinratkaisun kohteena oleva laitos olisi asetettu tavanomaiseen maksukyvyttömyysmenettelyyn. Tämä arvostus voi johtaa asetuksen N:o 806/2014 76 artiklan 1 kohdan e alakohdan mukaisesti siihen, että osakkeenomistajille tai velkojille maksetaan korvauksia, jos niille todetaan kriisinratkaisun yhteydessä aiheutuneen suuremmat tappiot kuin niille olisi aiheutunut tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn mukaisessa likvidaatiossa.

II Asian tausta ja kanteen nostamisen jälkeiset tosiseikat

24 Kantajat, Eleveté Invest Group, SL ja 19 luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä, joiden nimet mainitaan liitteessä, olivat Banco Popular Español, SA:n (jäljempänä Banco Popular) osakkeenomistajia tai omistivat sen ensisijaisen lisäpääoman instrumentteja tai toissijaisen pääoman instrumentteja ennen kuin Banco Popularia koskeva kriisinratkaisumääräys annettiin.

A Banco Popularin tilanne ennen kriisinratkaisumääräyksen antamista

25 Banco Popular -konserni, jonka emoyhtiö Banco Popular oli, oli kriisinratkaisupäivänä Espanjan kuudenneksi suurin pankkikonserni.

26 Vuonna 2016 Banco Popular korotti pääomaansa yhteensä 2,5 miljardilla eurolla.

27 Kriisinratkaisuneuvoston johdon istunnossa 5.12.2016 hyväksyttiin Banco Popular -konsernia koskeva kriisinratkaisusuunnitelma (jäljempänä vuoden 2016 kriisinratkaisusuunnitelma). Vuoden 2016 kriisinratkaisusuunnitelmassa ensisijainen kriisinratkaisuväline oli asetuksen (EU) N:o 806/2014 27 artiklassa säädetty velkakirjojen arvon alaskirjaus.

28 Banco Popular julkaisi 3.2.2017 vuoden 2016 vuosikertomuksensa, jossa se ilmoitti 5,7 miljardin euron poikkeuksellisten varausten tarpeesta, mikä johti 3,485 miljardin euron konsolidoituun tappioon, sekä uuden pääjohtajan nimittämisestä.

29 DBRS Ratings Limited (DBRS) (nykyisin DBRS Morningstar) alensi 10.2.2017 Banco Popularin luottoluokitusta ja muutti näkymät negatiivisiksi, koska Banco Popularin pääomatilanne oli heikentynyt edellä 28 kohdassa mainitussa vuosikertomuksessa ennakoitua suuremman nettotappion vuoksi ja koska Banco Popular pyrki vähentämään järjestämättömien saamistensa edelleen suurta määrää.

30 Banco Popular ilmoitti 3.4.2017 sisäisten tarkastusten tuloksista, joiden mukaan vuoden 2016 vuosikertomukseen saattoi olla tarpeen tehdä korjauksia. Nämä oikaisut tehtiin Banco Popularin vuoden 2017 ensimmäisen neljänneksen osavuosikatsauksessa.

31 Banco Popularin hallintoneuvoston puheenjohtaja ilmoitti 10.4.2017 Banco Popularin yhtiökokouksessa, että pankki harkitsee joko pääomankorotusta tai yhtiötapahtumaa konsernin rahoitusasemaa kuvaavien oman pääoman ja järjestämättömien saamisten määrän perusteella. Banco Popularin pääjohtaja vaihdettiin alle vuosi virkaanastumisen jälkeen.

32 DBRS alensi 6.4.2017 Banco Popularin luottoluokitusta sen jälkeen, kun se oli 3.4.2017 ilmoittanut tarpeesta mukauttaa vuoden 2016 taloudellisia tuloksia, ja säilytti negatiiviset näkymät. Myös Standard & Poor's laski 7.4. ja Moody's Investors service (jäljempänä Moody's) laski 21.4.2017 Banco Popularin luottoluokituksen negatiiviseksi.

33 Huhtikuussa 2017 Banco Popular aloitti yksityisen myyntimenettelyn, jonka tavoitteena oli saattaa loppuun sen myynti vahvalle kilpailijalle, mikä palauttaisi sen taloudellisen tilanteen ennalleen. Tarjouksen esittämisen määräajaksi Banco Popularin ostamisesta kiinnostuneille mahdollisille ostajille asetettiin 10.6.2017, mutta määräaikaa pidennettiin myöhemmin kesäkuun 2017 loppuun.

34 Banco Popular esitteli 5.5.2017 vuoden 2017 ensimmäisen neljänneksen osavuosikatsauksensa, jossa se ilmoitti 137 miljoonan euron tappioista.

35 Maksuvalmiusvaatimuksen (Liquidity Coverage Requirement, LCR) osalta Banco Popular jäi 12.5.2017 alle luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvaatimuksista ja asetuksen (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta 26.6.2013 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 575/2013 (EUVL 2013, L 176, s. 1) 460 artiklan 2 kohdan c alakohdassa säädetyn 80 prosentin kynnysarvon.

36 Banco Santander SA ilmoitti 16.5.2017 päivätyllä kirjeellä Banco Popularille, ettei se voinut tehdä sitovaa tarjousta yksityisessä myyntimenettelyssä.

37 Banco Popular tiedotti 16.5.2017 Comisión nacional del mercado de valoresille (CNMV, kansallinen arvopaperimarkkinoiden valvontaviranomainen, Espanja) merkityksellistä tosiseikkaa koskevassa ilmoituksessa, että mahdolliset ostajat olivat ilmaisseet kiinnostuksensa yksityistä myyntimenettelyä kohtaan, mutta mitään sitovia tarjouksia ei ollut saatu.

38 Luottoluokituslaitos FITCH alensi 19.5.2017 Banco Popularin pitkän aikavälin luokitusta.

39 Kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtaja Elke König antoi 23.5.2017 Bloomberg TV:lle haastattelun, jossa häneltä kysyttiin muun muassa Banco Popularin tilanteesta.

40 Toukokuun 2017 aikana lukuisissa lehtiartikkeleissa kerrottiin Banco Popularin vaikeuksista. Esimerkkinä mainittakoon elconfidencial.com-sivustolla 11.5.2017 julkaistu artikkeli, jonka otsikko oli ”Saracho määrää Popularin kiireellisestä myynnistä JP Morganille ja Lazardille konkurssiriskin vuoksi” (Saracho encarga la venta urgente del Popular a JP Morgan y Lazard por riesgo de quiebra). Artikkelissa todetaan, että pankin pääjohtaja oli tehnyt JP Morganille ja Lazardille toimeksiannon järjestää pankin kiireellinen myynti, koska yksityisasiakkaiden ja institutionaalisten asiakkaiden talletuspaosta aiheutuneen konkurssiriskin vuoksi hän katsoi, että ainoa keino varmistaa pankin elinkelpoisuus oli koko konsernin täydellinen ja välitön myynti. Artikkelissa todetaan, että ”jatkuvan talletusten ulosvirtauksen ja ulkoisten rahoituslähteiden sulkemisen vuoksi pankkiin kohdistui vakava konkurssiriski ja että [sen pääjohtajan] oli siksi pakko ryhtyä kaikkein järeimpään toimenpiteeseen ja pidättäytyä vähitellen myymästä sen omaisuutta sen vakavaraisuussuhteen parantamiseksi ja jotta EKP:n vaatimukset täyttyisivät”.

41 Artikkelissa, joka julkaistiin elconfidencial.com-sivustolla 15.5.2017 otsikolla ”EKP suorittaa Banco Popularille kaksi kuukautta kestävän tarkastuksen kesken myyntimenettelyn” (El BCE inspecciona a Banco Popular durante dos meses en pleno proceso de venta), kerrottiin, että Banco Popularin pääjohtajan toteuttama Banco Popularin myyntiä koskeva suunnitelma toteutettiin varausten riittämättömyyden vahvistaneen EKP:n tarkastuksen jälkeen. Mainitun artikkelin mukaan EKP:n tarkastajat päättelivät, että Banco Popularin vaikeudet liittyivät siihen, ettei se ollut tehnyt varauksia kiinteistöihin liittyvien riskiensä kattamiseksi, ja että oli tarpeen välttää satunnaista talletusten ulosvirtausta. Sen mukaan nämä tarkastajat olivat myös ilmaisseet tyytymättömyytensä vuoden 2016 tilinpäätöksen esitystapaan.

42 Reuters julkaisi 31.5.2017 artikkelin otsikolla ”EU varoitti Banco Popularin mahdollisesti tarvitsemasta kriisinratkaisusta” (La UE, advertida de riesgo de una resolución ordenada en Banco Popular). Artikkelissa mainitaan muun muassa, että nimeltä mainitsemattoman EU:n korkean virkamiehen mukaan Euroopan johtava pankkivalvontaviranomainen oli varoittanut EU:n virkamiehiä siitä, että Banco Populariin saatetaan joutua soveltamaan kriisinratkaisua, jos sille ei löydy ostajaa. Artikkelin mukaan kyseinen virkamies ilmoitti myös, että kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtaja oli hiljattain antanut ”ennakkovaroituksen” ja todennut, että kriisinratkaisuneuvosto seuraa (Banco Popularin) menettelyä erityisen tarkasti sen varalta, että tilanteeseen on puututtava.

43 Samana päivänä kriisinratkaisuneuvosto julkaisi lehdistötiedotteen, jossa se kiisti artikkelin sisällön.

44 Kesäkuun 2017 ensimmäisinä päivinä Banco Popular joutui talletuspaon kohteeksi.

45 Banco Popular esitti 5.6.2017 aamulla Banco de Españalle (Espanjan keskuspankki) ensimmäisen hätärahoituksena annettavaa maksuvalmiusapua koskevan pyynnön, jota seurasi iltapäivällä toinen pyyntö, jolla pyydettyä määrää nostettiin merkittävien kassavirtaliikkeiden vuoksi. Espanjan keskuspankin pyynnön perusteella ja sen jälkeen, kun EKP oli samana päivänä arvioinut hätärahoituksena annettavaa maksuvalmiusapua koskevaa Banco Popularin pyyntöä, EKP:n neuvosto ei vastustanut Banco Popularille 8.6.2017 saakka hätärahoituksena annettavaa maksuvalmiusapua. Banco Popular vastaanotti osan tästä hätärahoituksena annettavasta maksuvalmiusavusta, minkä jälkeen Espanjan keskuspankki ilmoitti, ettei se pystynyt myöntämään Banco Popularille hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun korotettua määrää.

46 DBRS ja Moody’s alensivat Banco Popularin luottoluokitusta 6.6.2017.

B Kriisinratkaisumääräyksen antamista edeltävät muut tosiseikat

47 Kriisinratkaisuneuvosto antoi 23.5.2017 Deloitten tehtäväksi riippumattomana asiantuntijana suorittaa Banco Popularin arvostus asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan mukaisesti.

48 Kriisinratkaisuneuvosto pyysi 24.5.2017 Banco Popularilta asetuksen N:o 806/2014 34 artiklan nojalla tietoja, joita se tarvitsi arvostuksen suorittamiseksi. Lisäksi se pyysi 2.6.2017 Banco Popularia toimittamaan tietoja yksityisestä myyntimenettelystä sekä antamaan pääsyn turvalliseen virtuaaliseen tietohuoneeseen, jonka viimeksi mainittu oli perustanut kyseisen menettelyn yhteydessä.

49 Kriisinratkaisuneuvoston johdon istunto teki 3.6.2017 päätöksen SRB/EES/2017/06, joka oli osoitettu Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria -rahastolle (FROB, pankkien hallitun rakenneuudistuksen rahasto, Espanja) ja joka koski Banco Popularin markkinointia. Kriisinratkaisuneuvosto hyväksyi näin ollen sen, että FROB aloittaa välittömästi Banco Popularin myyntimenettelyn, ja ilmoitti FROB:lle direktiivin 2014/59 39 artiklan mukaiset myyntiä koskevat vaatimukset. Kriisinratkaisuneuvosto ilmoitti muun muassa, että FROB ottaa yhteyttä niihin viiteen potentiaaliseen ostajaan, joita pyydettiin tekemään tarjous yksityisessä myyntimenettelyssä.

50 Viidestä potentiaalisesta ostajasta kaksi päätti olla osallistumatta myyntimenettelyyn ja yhden EKP sulki pois vakavaraisuusvalvontaan liittyvistä syistä.

51 4.6.2017 kaksi potentiaalista ostajaa, jotka olivat päättäneet osallistua myyntimenettelyyn – Banco Santander ja Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA (BBVA) – allekirjoittivat salassapitosopimuksen, ja 5.6.2017 niille myönnettiin pääsy virtuaaliseen tietohuoneeseen.

52 Kriisinratkaisuneuvosto hyväksyi 5.6.2017 asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 5 kohdan a alakohdan mukaisesti ensimmäisen arvostuksen (jäljempänä ensimmäinen arvostus), jonka tarkoituksena oli tarjota tietoja sen määrittämiseksi, täyttyvätkö asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdassa säädetyt kriisinratkaisun edellytykset.

53 EKP suoritti 6.6.2017 kriisinratkaisuneuvostoa kuultuaan asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan mukaisen arvioinnin siitä, oliko Banco Popular kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa.

54 EKP totesi tässä arviossaan, että Banco Popularin maksuvalmiustilanne oli edellisinä kuukausina heikentynyt merkittävästi, mikä johtui lähinnä sen talletuspohjan huomattavasta supistumisesta. Banco Popular joutui kohtaamaan merkittävää likviditeetin ulosvirtausta kaikilla asiakassegmenteillä. EKP luetteli tapahtumat, jotka olivat johtaneet Banco Popularin maksuvalmiusongelmiin.

55 Tältä osin se totesi, että helmikuussa 2017 tilinpäätöstään esitellessään Banco Popular ilmoitti 5,7 miljardin euron poikkeuksellisten varausten tarpeesta ja että sille aiheutui 3,485 miljardin euron tappiot vuonna 2016, sekä vaihtoi pitkäaikaisen pääjohtajan, joka oli ryhtynyt tarkistamaan pankin strategiaa. Ilmoitus lisävarauksista ja tilikauden lopun tappioista oli johtanut siihen, että DBRS laski Banco Popularin luottoluokitusta 10.2.2017, ja se oli herättänyt Banco Popularin asiakkaissa vakavaa huolta, mikä oli johtanut odottamattoman suuriin talletusnostoihin ja asiakkaiden tiheisiin käynteihin pankin konttoreissa.

56 EKP totesi myös, että Banco Popularin 3.4.2017 julkaisema tapauskohtainen ilmoitus, jossa kerrottiin useiden sellaisten sisäisten tarkastusten tuloksista, joilla voi olla olennainen vaikutus laitoksen tilinpäätökseen, sekä vahvistus sille, että laitoksen pääjohtaja vaihdetaan alle vuosi virkaanastumisen jälkeen, aiheuttivat uuden talletusnostojen aallon. EKP totesi, että tätä talletusnostojen aaltoa olivat vauhdittaneet myös:

– se, että Standard & Poor’s alensi Banco Popularin luokitusta 7.4.2017

– Banco Popularin 10.4.2017 antama ilmoitus, jonka mukaan se ei maksaisi osinkoja ja jonka mukaan pääomankorotus tai yhtiötapahtuma saattoi olla tarpeen kireän pääomatilanteen

vuoksi ja koska järjestämättömien saamisten kattaminen edellytti yhteensovittamista muiden pankkien kanssa

– Moody's alensi Banco Popularin luokitusta 21.4.2017

– vuoden 2017 ensimmäisen vuosineljänneksen odotettua huonompien tulosten julkistaminen

– jatkuva negatiivinen uutisointi tiedotusvälineissä, kuten edellä 40–41 kohdassa mainitut 11.5. ja 15.5.2017 julkaistut artikkelit, joissa väitettiin, että Banco Popularin pääjohtaja oli määrännyt pankin kiireelliseen myyntiin välittömän konkurssiriskin tai maksuvalmiuden puutteen vuoksi ja että pankki oli joutunut tekemään huomattavia lisävarauksia valvojan paikan päällä tekemän tarkastuksen takia.

57 EKP katsoi myös, että menetettyjen talletusten määrä oli erittäin suuri 31.5.2017 jälkeen eli sen jälkeen, kun tiedotusvälineissä oli ilmoitettu, että pankki voitaisiin asettaa likvidaatioon, jos meneillään oleva myyntimenettely ei tuottaisi tulosta hyvin lyhyessä ajassa.

58 Lisäksi EKP totesi, että vaikka Banco Popular oli edellisinä viikkoina kehittänyt erilaisia toimenpiteitä likviditeetin lisäämiseksi ja aloittanut niiden toteuttamisen, toteutuneet ja edelleen odotettavissa olevat tulovirrat eivät riittäneet korjaamaan Banco Popularin heikentynyttä likviditeettitilannetta arviointipäivänä. Se totesi myös, että vaikka olisi turvauduttu hätärahoituksena annettavaan maksuvalmiusapuun, jota EKP:n neuvosto ei ollut vastustanut 5.6.2017, kyseisen ajankohdan maksuvalmiustilanne ei olisi riittänyt takaamaan Banco Popularin kykyä vastata veloistaan 7.6.2017 mennessä.

59 EKP katsoi, että Banco Popularin jo toteuttamat toimenpiteet eivät olleet olleet riittävän tehokkaita sen heikentyneen maksuvalmiustilanteen kääntämiseksi nousuun. Se totesi, että vaihtoehtoisena toimenpiteenä Banco Popular pyrki toteuttamaan yhtiötapahtuman eli myynnin vahvemmalle kilpailijalle varmistaakseen kykynsä vastata erääntyvistä veloistaan. EKP katsoi kuitenkin, että kun otetaan huomioon Banco Popularin maksuvalmiustilanteen heikkeneminen, se, että Banco Popularin kyvystä parantaa likviditeettitilannettaan lähitulevaisuudessa ei ollut näyttöä, ja se, että neuvottelut eivät toistaiseksi olleet johtaneet myönteiseen lopputulokseen, tällaisen yksityisen yhtiötapahtuman vahvistaminen sellaisessa aikataulussa, että Banco Popular voisi maksaa velkansa tai suorittaa muut vastuunsa eräpäivään mennessä, ei ollut todennäköistä.

60 EKP totesi, että samaan aikaan ei ollut käytettävissä sellaisia valvontatoimia tai varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteitä, joilla Banco Popularin maksuvalmius olisi voitu välittömästi palauttaa ja joilla se olisi saanut riittävästi aikaa toteuttaakseen yhtiötapahtuman tai muun ratkaisun. Oikeudesta harjoittaa luottolaitostoimintaa ja luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvalvonnasta, direktiivin 2002/87/EY muuttamisesta sekä direktiivien 2006/48/EY ja 2006/49/EY kumoamisesta 26.6.2013 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2013/36/EU (EUVL 2013, L 176, s. 338) 104 artiklan ja direktiivin 2014/59 27–29 artiklan tai asetuksen N:o 1024/2013 16 artiklan kansallisen täytäntöönpanon nojalla toimivaltaisen viranomaisen EKP:n käytettävissä olevilla toimenpiteillä ei voitu varmistaa, että Banco Popular pystyisi lähitulevaisuudessa maksamaan velkansa tai suorittamaan muut vastuunsa eräpäivään mennessä, kun otetaan huomioon havaitun maksuvalmiustilanteen heikkenemisen laajuus ja nopeus.

61 Ottaen huomioon erityisesti talletusten liiallisen ulosvirtauksen, pankin käteisvarojen menetyksen nopeuden ja sen kyvyttömyyden luoda lisää likviditeettiä EKP katsoi, että oli objektiivisia viitteitä siitä, että Banco Popular ei todennäköisesti pystyisi lähitulevaisuudessa maksamaan velkojaan tai suorittamaan muita vastuitaan eräpäivään mennessä. EKP päätteli, että Banco Popular oli asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan a alakohdassa ja 4 kohdan c alakohdassa tarkoitetulla tavalla kykenemätön tai joka tapauksessa todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa lähitulevaisuudessa.

62 Banco Popularin hallintoneuvosto ilmoitti 6.6.2017 EKP:lle tulleensa siihen tulokseen, että pankki oli todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa.

63 Samana päivänä FROB hyväksyi kirjeen, joka sisälsi tiedot myyntimenettelystä (jäljempänä menettelyä koskeva kirje) ja jossa tarjousten jättämisen määräajaksi asetettiin keskiyö 6.6.2017.

64 Samana päivänä BBVA, toinen Banco Popularin kahdesta potentiaalisesta ostajasta, ilmoitti FROB:lle, ettei se aikonut tehdä tarjousta.

65 Deloitte toimitti 6.6.2017 kriisinratkaisuneuvostolle myös toisen arvostuksen, jäljempänä toinen arvostus, joka oli laadittu asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 10 kohdan mukaisesti. Toisen arvostuksen tarkoituksena oli määrittää Banco Popularin varojen ja velkojen arvo, antaa arvio osakkeenomistajien ja velkojien kohtelusta siinä tapauksessa, että Banco Popular olisi asetettu tavanomaiseen maksukyvyttömyysmenettelyyn, sekä tarjota tietoja, joiden perusteella voidaan päättää siirrettävistä osakkeista ja muista omistusinstrumenteista ja joiden perusteella kriisinratkaisuneuvosto voi määrittää liiketoiminnan myyntiin sovellettavat kaupalliset ehdot. Kyseisessä arvostuksessa Banco Popularin taloudelliseksi arvoksi arvioitiin parhaassa skenaariossa 1,3 miljardia euroa, huonoimmassa –8,2 miljardia euroa, ja edustavin arvio oli –2 miljardia euroa.

66 Banco Santander teki 7.6.2017 sitovan tarjouksen.

67 FROB ilmoitti 7.6.2017 päivätyllä kirjeellä kriisinratkaisuneuvostolle, että Banco Santander oli tehnyt tarjouksen 7.6. kello 3.12 ja että Banco Santanderin tarjoama hinta Banco Popularin osakkeiden myynnistä oli yksi euro. FROB totesi, että sen johtokomitea oli valinnut Banco Santanderin tarjouskilpailun voittajaksi kilpailuun perustuvassa Banco Popularin myyntimenettelyssä ja päättänyt ehdottaa kriisinratkaisuneuvostolle, että Banco Santander nimetään ostajaksi Banco Popularia koskevan kriisinratkaisumääräyksen antamista koskevassa kriisinratkaisuneuvoston päätöksessä.

C Banco Popularista 7.6.2017 annettu kriisinratkaisumääräys

68 Kriisinratkaisuneuvoston johdon istunto teki 7.6.2017 päätöksen SRB/EES/2017/08 Banco Popularia koskevasta kriisinratkaisumääräyksestä (jäljempänä kriisinratkaisumääräys), joka perustuu asetukseen N:o 806/2014.

69 Kriisinratkaisumääräyksen 1 artiklan mukaan kriisinratkaisuneuvosto, joka katsoi, että asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdassa säädetyt edellytykset täyttyivät, päätti kriisinratkaisupäivästä alkaen soveltaa Banco Popularia kriisinratkaisumenettelyä.

70 Kriisinratkaisuneuvosto katsoi näin ollen ensinnäkin, että Banco Popular oli kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, toiseksi, että Banco Popularin kykenemättömyys jatkaa toimintaansa ei ollut estettävissä kohtuullisessa ajassa muilla

toimenpiteillä, ja kolmanneksi, että kriisinratkaisutoimi, jossa käytetään kriisinratkaisuvälineenä Banco Popularin liiketoiminnan myyntiä, oli yleisen edun kannalta välttämätön. Tältä osin kriisinratkaisuneuvosto totesi, että kriisinratkaisu oli välttämätön ja oikeasuhteinen kahden asetuksen N:o 806/2014 14 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun tavoitteen saavuttamiseksi eli pankin kriittisten toimintojen jatkuvuuden varmistamiseksi ja rahoitusvakauteen kohdistuvien merkittävien haitallisten vaikutusten välttämiseksi.

71 Kriisinratkaisuneuvosto päätti kriisinratkaisumääräyksen 5.1 artiklassa seuraavaa:

”Banco Popularin sovellettava kriisinratkaisuväline on asetuksen N:o 806/2014 24 artiklan mukainen liiketoiminnan myynti, jossa osakkeet siirretään ostajalle. Pääomainstrumenttien alaskirjaus ja muuntaminen tapahtuu välittömästi ennen liiketoiminnan myyntiä.”

72 Kriisinratkaisumääräyksen 6 artikla koskee pääomainstrumenttien alaskirjausta ja liiketoiminnan myyntiä. Kyseisen artiklan 1 kohdassa kriisinratkaisuneuvosto ilmoitti, mistä toimista se oli asetuksen N:o 806/2014 21 artiklassa säädettyjen alaskirjausvaltuuksiensa nojalla päättänyt.

73 Näin ollen kriisinratkaisuneuvosto päätti kriisinratkaisumääräyksen 6.1 artiklassa seuraavaa:

– ensinnäkin tehdä Banco Popularin osakepääoman nimellisarvoon 2 098 429 046 euron suuruisen alaskirjauksen, mikä johti Banco Popularin koko osakekannan mitätöimiseen

– tämän jälkeen muuntaa Banco Popularin liikkeeseen laskemien ja kriisinratkaisupäätöksen tekemispäivänä liikkeessä olevien ensisijaisen lisäpääoman instrumenttien pääoman kokonaismäärän Banco Popularin liikkeeseen laskemiksi uusiksi osakkeiksi, joita kutsutaan nimellä ”uudet osakkeet I”

– tämän jälkeen tehdä uusien osakkeiden I nimellisarvoon alaskirjauksen, jonka seurauksena niiden nimellisarvo nollautui, mikä johti kyseisten uusien osakkeiden mitätöimiseen

– lopuksi muuntaa Banco Popularin liikkeeseen laskemien ja kriisinratkaisupäätöksen tekemispäivänä liikkeessä olevien toissijaisen pääoman instrumenttien pääoman kokonaismäärän Banco Popularin liikkeeseen laskemiksi uusiksi osakkeiksi, joista käytetään nimeä ”uudet osakkeet II”.

74 Kriisinratkaisumääräyksen 6.3 artiklassa määrätään, että alaskirjauksia ja muuntamista koskevat toimenpiteet perustuvat toiseen arvostukseen, jota tukevat FROB:n toteuttaman läpinäkyvän ja avoimen myyntiprosessin tulokset.

75 Kriisinratkaisumääräyksen 6.5 artiklassa kriisinratkaisuneuvosto ilmoitti käyttävänsä sille asetuksen N:o 806/2014 24 artiklan 1 kohdan a alakohdassa annettuja liiketoiminnan myyntiä koskevia valtuuksia ja määräsi, että uudet osakkeet II siirretään Banco Santanderille vapaina ja kolmansien oikeuksien tai etuoikeuksien niitä rasittamatta vastikkeena yhden euron suuruisen kauppahinnan maksamisesta. Siinä täsmennettiin, että ostaja oli jo antanut suostumuksensa siirtoon.

76 Kriisinratkaisuneuvosto totesi myös, että uusien osakkeiden II siirto olisi toteutettava ostajan 7.6.2017 tekemän sitovan tarjouksen perusteella ja että FROB:n olisi toteutettava se luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvyttämisestä ja kriisinratkaisusta 18.6.2015 annetun lain 11/2015 (Ley 11/2015 de recuperación y resolución de entidades de crédito y empresas de servicios de inversión; BOE nro 146, 19.6.2015, s. 50797; jäljempänä laki 11/2015) nojalla.

77 Kriisinratkaisumääräys toimitettiin komission hyväksyttäväksi 7.6.2017 kello 5.13.

78 Komissio antoi 7.6.2017 kello 6.30 päätöksen (EU) 2017/1246, jolla hyväksyttiin Banco Popularia koskeva kriisinratkaisumääräys (EUVL 2017, L 178, s. 15), ja antoi sen tiedoksi kriisinratkaisuneuvostolle. Näin ollen kriisinratkaisumääräys tuli voimaan samana päivänä.

79 Päätöksen 2017/1246 johdanto-osan neljännessä perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”Komissio hyväksyy kriisinratkaisumääräyksen. Erityisesti se hyväksyy yhteisen kriisinratkaisuneuvoston esittämät syyt siihen, miksi kriisinratkaisumääräys on tarpeen yleisen edun kannalta asetuksen (EU) N:o 806/2014 5 artiklan mukaisesti.”

80 Samana päivänä FROB toteutti tarvittavat toimenpiteet kriisinratkaisumääräyksen täytäntöönpanemiseksi asetuksen N:o 806/2014 29 artiklan mukaisesti. FROB antoi tässä yhteydessä suostumuksensa Banco Popularin toissijaisen pääoman instrumenttien muuntamiseen perustuvien uusien osakkeiden (uudet osakkeet II) siirtämiseen Banco Santanderille.

D Kriisinratkaisupäätöksen tekemisen jälkeiset tosiseikat

81 Sen määrittämiseksi, olisiko osakkeenomistajia ja velkojia kohdeltu paremmin, jos Banco Popular olisi asetettu tavanomaiseen maksukyvyttömyysmenettelyyn, Deloitte toimitti 14.6.2018 kriisinratkaisuneuvostolle asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 16–18 kohdassa tarkoitetun erilaista kohtelua koskevan arvostuksen (jäljempänä kolmas arvostus). Deloitte lähetti 31.7.2018 kriisinratkaisuneuvostolle tätä raporttia koskevan lisäyksen, jossa korjattiin joitakin muotovirheitä.

82 Absorptiosulautumisen seurauksena Banco Santanderista tuli 28.9.2018 Banco Popularin yleisseuraannon saaja.

83 Kriisinratkaisuneuvosto teki 17.3.2020 päätöksen SRB/EES/2020/52 määrittääkseen, onko osakkeenomistajille ja velkojille, joihin Banco Popularia koskevat kriisinratkaisutoimet ovat vaikuttaneet, tarpeen myöntää korvausta. Euroopan unionin virallisessa lehdessä päätöstä koskeva ilmoitus julkaistiin 20.3.2020 (EUVL 2020, C 91, s. 2). Kyseisessä päätöksessä kriisinratkaisuneuvosto katsoi, että osakkeenomistajat ja velkojat, joihin Banco Popularia koskeva kriisinratkaisu oli vaikuttanut, eivät olleet oikeutettuja korvaukseen kriisinratkaisurahastosta asetuksen N:o 806/2014 76 artiklan 1 kohdan e alakohdan mukaisesti.

III Asian käsittelyn vaiheet ja asianosaisten vaatimukset

84 Kantajat nostivat tämän kanteen 7.8.2017 unionin tuomioistuimen kirjaamoon jätetyllä kanteella.

85 Kriisinratkaisuneuvosto pyysi 31.10.2017 kirjaamoon saapuneella asiakirjalla unionin yleistä tuomioistuinta työjärjestyksen 92 artiklan 3 kohdan nojalla määräämään asian selvittämistoimista, jotka koskevat tiettyjen liitteessä tarkoitettujen asiakirjojen esittämistä. Unionin yleinen tuomioistuin päätti 28.11.2017 tekemällään päätöksellä olla hyväksymättä tätä asian selvittämistoimien määräämistä koskevaa pyyntöä menettelyn tässä vaiheessa.

86 Banco Santander ja Espanjan kuningaskunta pyysivät 6.11. ja 5.12.2017 unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon jätetyillä asiakirjoilla saada osallistua tähän oikeudenkäyntiin väliintulijoina tukeakseen komission ja kriisinratkaisuneuvoston vaatimuksia.

87 Unionin yleinen tuomioistuin pyysi 16.2.2018 työjärjestyksen 89 artiklan mukaisten prosessinjohtotoimien yhteydessä kriisinratkaisuneuvostoa toimittamaan viimeisimmän ei-luottamuksellisen version kriisinratkaisumääräyksestä sekä ei-luottamuksellisen version toisesta arvostuksesta, jotka oli julkaistu sen verkkosivustolla. Kriisinratkaisuneuvosto toimitti asiakirjat asetetussa määräajassa.

88 Unionin yleinen tuomioistuin esitti 6.7.2018 työjärjestyksen 89 artiklan mukaisena prosessinjohtotoimena asianosaisille kirjallisia kysymyksiä. Pääasian asianosaiset vastasivat pyyntöön asetetussa määräajassa.

89 Kantajat pyysivät 1.8.2018 unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon saapuneella asiakirjalla Banco Santanderin ja Espanjan kuningaskunnan osalta tiettyjen kanteen liitteiden luottamuksellista käsittelyä.

90 Unionin yleisen tuomioistuimen kahdeksannen jaoston puheenjohtaja hyväksyi 12.4.2019 antamillaan määräyksillä Espanjan kuningaskunnan ja Banco Santanderin väliintulot ja hyväksyi kantajien niiden osalta esittämät luottamuksellista käsittelyä koskevat pyynnöt.

91 Kantajat pyysivät unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 16.4.2019 toimittamallaan kirjeellä kanteeseen ja vastaukseen sisältyvien asian selvittämistoimien määräämistä koskevien pyyntöjen muuttamista. Komissio ja kriisinratkaisuneuvosto sekä Espanjan kuningaskunta ja Banco Santander esittivät tätä pyyntöä koskevat huomautuksensa asetetussa määräajassa.

92 Kantajat pyysivät unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 6.5.2019 toimittamallaan kirjeellä työjärjestyksen 85 artiklan 3 kohdan mukaisesti saada esittää uutta näyttöä. Komissio ja kriisinratkaisuneuvosto esittivät huomautuksensa tästä uudesta todistusaineistosta määräajassa.

93 Espanjan kuningaskunta ja Banco Santander toimittivat kumpikin väliintulokirjelmän 4.7.2019, ja kantajat ja kriisinratkaisuneuvosto toimittivat määräajassa huomautuksensa näistä kirjelmistä.

94 Koska unionin yleisen tuomioistuimen jaostojen kokoonpanoa muutettiin unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 27 artiklan 5 kohdan mukaisesti, esittelevä tuomari määrättiin kolmanteen jaostoon, jonka ratkaistavaksi nyt käsiteltävä asia näin ollen siirrettiin.

95 Unionin yleinen tuomioistuin päätti kolmannen jaoston ehdotuksesta työjärjestyksensä 28 artiklan nojalla siirtää asian laajennetun ratkaisukokoonpanon käsiteltäväksi.

96 Kantajat pyysivät unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 9.10.2020 toimittamallaan kirjeellä työjärjestyksen 85 artiklan 3 kohdan mukaisesti saada esittää uutta näyttöä. Komissio ja kriisinratkaisuneuvosto sekä Espanjan kuningaskunta ja Banco Santander esittivät määräajassa huomautuksensa tästä uudesta todistusaineistosta.

97 Unionin yleinen tuomioistuin pyysi 16.3.2021 työjärjestyksensä 89 artiklan mukaisena prosessinjohtotoimena kriisinratkaisuneuvostoa toimittamaan useita asiakirjoja. Kriisinratkaisuneuvosto vastasi 30.3.2021 päivätyllä kirjeellä, että pyydetyt asiakirjat olivat osittain luottamuksellisia ja että ne voitaisiin toimittaa, jos unionin yleinen tuomioistuin toteuttaisi asian selvittämistoimen.

98 Unionin yleinen tuomioistuin on 12.5.2021 antamallaan määräyksellä määrännyt kriisinratkaisuneuvoston Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 24 artiklan ensimmäisen kohdan sekä työjärjestyksen 91 artiklan b alakohdan, 92 artiklan 3 kohdan ja 103 artiklan perusteella esittämään kriisinratkaisumääräyksen täydelliset versiot, toisen arvostuksen, EKP:n 6.6.2017 tekemän arvioinnin siitä, oliko Banco Popular kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, sekä EKP:n Banco Popularille 18.5.2017 lähettämän kirjeen. Unionin yleinen tuomioistuin määräsi kriisinratkaisuneuvoston toimittamaan myös ei-luottamuksellisen version EKP:n Banco Popularille 18.5.2017 lähettämästä kirjeestä.

99 Unionin yleinen tuomioistuin poisti 9.6.2021 antamallaan määräyksellä asiakirja-aineistosta kriisinratkaisuneuvoston 12.5.2021 annetun määräyksen mukaisesti toimittamien asiakirjojen luottamukselliset versiot.

100 Koska kaksi laajennetun kolmannen jaoston jäsenistä oli estynyt osallistumasta asian käsittelyyn, unionin yleisen tuomioistuimen presidentti nimesi kaksi muuta tuomaria täydentämään jaoston kokoonpanoa.

101 Asianosaisten suulliset lausumat ja niiden unionin yleisen tuomioistuimen esittämiin suullisiin kysymyksiin antamat vastaukset kuultiin 16.6.2021 pidetyssä istunnossa.

102 Kantajat vaativat, että unionin yleinen tuomioistuin

– kumoaa kriisinratkaisumääräyksen ja päätöksen 2017/1246 (jäljempänä yhdessä riidanalaiset päätökset) ja velvoittaa näin ollen komission ja kriisinratkaisuneuvoston palauttamaan niille niiden Banco Popularilin tekemät investoinnit tai vaihtoehtoisesti velvoittaa ne maksamaan kantajille vahingonkorvausta sopimussuhteen ulkopuolisen vastuun perusteella

– velvoittaa komission ja kriisinratkaisuneuvoston maksamaan niille vahingonkorvausta sopimussuhteen ulkopuolisen vastuun perusteella

– toteaa, että toinen arvostus on mitätön, ja velvoittaa komission ja kriisinratkaisuneuvoston maksamaan niille korvauksen

– velvoittaa komission ja kriisinratkaisuneuvoston korvaamaan oikeudenkäyntikulut

– määrää, että myönnettyihin määriin on lisättävä hyvityskorko 23.5.2017 alkaen tai toissijaisesti 7.6.2017 alkaen tuomion julistamispäivään saakka sekä viivästyskorko tuomion julistamispäivästä alkaen, lukuun ottamatta oikeudenkäyntikuluja, joille kertyy viivästyskorkoa vasta tuomion julistamispäivästä alkaen

– myöntää niille muita asianmukaisiksi katsomiaan lisäkorvauksia.

103 Komissio vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– hylkää kumoamiskanteen perusteettomana

– jättää sopimuksenulkoista vastuuta koskevan kanteen tutkimatta tai toissijaisesti hylkää sen perusteettomana

– jättää tutkimatta toista arvostusta koskevan kanteen

– velvoittaa kantajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

104 Kriisinratkaisuneuvosto vaatii, että unionin tuomioistuin

– hylkää kanteen

– velvoittaa kantajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

105 Banco Santander ja Espanjan kuningaskunta vaativat, että unionin yleinen tuomioistuin

– hylkää kanteen

– velvoittaa kantajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

IV Oikeudellinen arviointi

106 Kanne jakautuu pääasiallisesti kolmeen vaatimukseen. Kantajien ensimmäinen vaatimus koskee riidanalaisten päätösten kumoamista, toinen vaatimus sisältää korvausvaatimuksia ja kolmas vaatimus koskee toisen arvostuksen kumoamista ja korvauksen myöntämistä.

A Riidanalaisten päätösten kumoamista koskeva vaatimus

107 Riidanalaisten päätösten kumoamista koskevan kanteensa tueksi kantajat vetoavat neljään kanneperusteeseen. Ensimmäinen kanneperuste koskee asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan rikkomista. Toinen kanneperuste koskee asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan rikkomista. Kolmas kanneperuste koskee Euroopan unionin perusoikeuskirjan (jäljempänä perusoikeuskirja) 41 artiklan 2 kohdassa vahvistetun kuulluksi tulemista koskevan oikeuden ja asiakirja-aineistoon tutustumista koskevan oikeuden loukkaamista. Neljäs kanneperuste koskee perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiä. Väliintulokirjelmistä esittämissään huomautuksissa kantajat esittävät uuden kanneperusteen, joka koskee asetuksen N:o 806/2014 24 artiklan rikkomista.

108 Aluksi on huomattava, että unionin yleisen tuomioistuimen harjoittaman valvonnan laajuuden osalta kriisinratkaisuneuvosto katsoo, että kun on kyse monimutkaisista teknisistä kysymyksistä, unionin yleisen tuomioistuimen on tutkittava viranomaisen tekemät tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja koskevat havainnot, sekä tarkistettava, että toteutettuun toimenpiteeseen ei liity ilmeistä virhettä tai harkintavallan väärinkäyttöä ja että viranomainen ei ole selvästi ylittänyt harkintavaltansa rajoja.

109 Kantajat katsovat, että tuomioistuinvalvonnan rajoja, joihin kriisinratkaisuneuvosto vetoaa, ei voida soveltaa tässä tapauksessa.

110 Tältä osin oikeuskäytännössä on rajoitettu unionin yleisen tuomioistuimen harjoittaman valvonnan laajuutta sekä tilanteissa, joissa riidanalainen toimenpide perustuu hyvin monitahoisten tieteellisten ja teknisten tosiseikkojen arviointiin, että tilanteissa, joihin liittyy monitahoisia taloudellisia arvioita.

111 Yhtäältä silloin, kun unionin viranomaisilla on laajaa harkintavaltaa muun muassa arvioidessaan hyvin monitahoisia tieteellisiä ja teknisiä tosiseikkoja niiden toimenpiteiden luonteen ja ulottuvuuden määrittämiseksi, joihin ne ryhtyvät, unionin tuomioistuinten tehtävänä on valvoa ainoastaan, ettei tätä harkintavaltaa käytettäessä ole tehty ilmeistä virhettä, ettei harkintavaltaa ole käytetty väärin tai etteivät kyseiset viranomaiset ole selvästi ylittäneet harkintavaltansa rajoja. Tällaisessa asiayhteydessä unionin tuomioistuimet eivät nimittäin voi omalla tieteellisiä ja teknisiä tosiseikkoja koskevalla arvioinnillaan korvata unionin viranomaisten arviointia, sillä EUT-sopimuksessa tämä tehtävä annetaan ainoastaan näille viranomaisille (tuomio 21.7.2011, Etimine, C-15/10, EU:C:2011:504, 60 kohta ja tuomio 7.3.2013, Bilbaína de Alquitranes ym. v. ECHA, T-93/10, EU:T:2013:106, 76 kohta; ks. myös tuomio 11.5.2017, Deza v. ECHA, T-115/15, EU:T:2017:329, 163 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

112 Toisaalta unionin tuomioistuinten harjoittama valvonta unionin viranomaisten suorittamien monitahoisten taloudellisten arviointien osalta on rajoitettua valvontaa, joka rajoittuu väistämättä siitä varmistumiseen, että menettelyä ja perusteluvelvollisuutta koskevia sääntöjä on noudatettu, että tosiseikat pitävät asiallisesti paikkansa, että näitä tosiseikkoja ei ole arvioitu ilmeisen virheellisesti eikä harkintavaltaa ole käytetty väärin. Unionin tuomioistuinten tehtävänä tuossa valvonnassa ei ole korvata unionin toimivaltaisen viranomaisen tekemää arviota omalla taloudellisia seikkoja koskevalla arvioinnillaan (ks. vastaavasti tuomio 11.7.1985, Remia ym. v. komissio, 42/84, EU:C:1985:327, 34 kohta; tuomio 10.12.2020, Comune di Milano v. komissio, C-160/19 P, EU:C:2020:1012, 100 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 16.1.2020, Iberpotash v. komissio, T-257/18, EU:T:2020:1, 96 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

113 Koska päätökset, jotka kriisinratkaisuneuvoston on tehtävä kriisinratkaisumenettelyn yhteydessä, perustuvat erittäin monitahoisiin taloudellisiin ja teknisiin arviointeihin, edellä 107 ja 108 kohdassa mainitusta oikeuskäytännöstä ilmenevien periaatteiden on katsottava soveltuvan tuomioistuimen tehtäväksi annettuun valvontaan.

114 Vaikka kriisinratkaisuneuvostolla on harkintavaltaa taloudellisissa ja teknisissä asioissa, se ei kuitenkaan tarkoita sitä, että unionin tuomioistuinten on pidättäydyttävä valvomasta sitä, miten kriisinratkaisuneuvosto on tulkinnut sen päätöksen perustana olevia luonteeltaan taloudellisia tietoja. Kuten unionin tuomioistuin on todennut, jopa monitahoisten taloudellisten arviointien ollessa kyseessä unionin tuomioistuinten on paitsi tutkittava esitettyjen todisteiden aineellinen paikkansapitävyys, luotettavuus ja johdonmukaisuus, myös tarkistettava, sisältävätkö nämä todisteet kaikki ne merkitykselliset seikat, jotka on otettava huomioon monitahoisen tilanteen arvioinnissa, ja voivatko kyseiset todisteet tukea niistä tehtyjä päätelmiä (ks. tuomio 22.11.2007, Espanja v. Lenzing, C-525/04 P, EU:C:2007:698, 57 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen; tuomio 26.3.2019, komissio v. Italia, C-621/16 P, EU:C:2019:251, 104 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 10.12.2020, Comune di Milano v. komissio, C-160/19 P, EU:C:2020:1012, 115 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

115 Tältä osin sen osoittaminen, että kriisinratkaisuneuvosto on tehnyt tosiseikkojen arvioinnissa ilmeisen virheen, jonka vuoksi kriisinratkaisumääräyksen kumoaminen on aiheellista, edellyttää sitä, että kantajan esittämä näyttö riittää viemään uskottavuuden kriisinratkaisumääräyksessä esitetyiltä tosiseikkoja koskevilta arvioinneilta (ks. analogisesti tuomio 14.6.2018, Lubrizol France

v. neuvosto, C-223/17 P, ei julkaistu, EU:C:2018:442, 39 kohta; tuomio 12.12.1996, AIUFFASS ja AKT v. komissio, T-380/94, EU:T:1996:195, 59 kohta ja tuomio 13.12.2018, Comune di Milano v. komissio, T-167/13, EU:T:2018:940, 108 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

1. Ensimmäinen kanneperuste, joka koskee asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan rikkomista

116 Kantajat väittävät, että kriisinratkaisuneuvosto rikkoi asetuksen N:o 806/2014 18 artiklaa, koska kyseisessä artiklassa säädetyt kolme edellytystä kriisinratkaisumääräyksen hyväksymiselle eivät täyttyneet. Tämä kanneperuste jakautuu kolmeen osaan, jotka koskevat asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan a–c alakohdan rikkomista.

117 Asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdassa säädetään, että kriisinratkaisuneuvosto hyväksyy kriisinratkaisumääräyksen ainoastaan, kun se arvioi, että seuraavat edellytykset täyttyvät:

”a) yhteisö on kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa;

b) ottaen huomioon ajoitus ja muut asiaankuuluvat olosuhteet ei voida kohtuudella olettaa, että yhteisön kykenemättömyys jatkaa toimintaansa on estettävissä kohtuullisessa ajassa millään yhteisöön kohdistuvilla vaihtoehtoisilla yksityisen sektorin toimenpiteillä, mukaan lukien laitosten suojajärjestelmien toimenpiteet, tai valvontatoimella, mukaan lukien varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteet tai kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien alaskirjaus tai muuntaminen 21 artiklan mukaisesti;

c) kriisinratkaisutoimi on 5 kohdan mukaisesti yleisen edun kannalta välttämätön.”

a) Kanneperusteen ensimmäinen osa, joka koskee asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan a alakohdan rikkomista

118 Kantajat korostavat, että kriisinratkaisuneuvosto totesi, että asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan a alakohdassa säädetty edellytys täyttyi Banco Popularin likviditeettiongelman eikä maksukykyongelman vuoksi. Kantajat esittävät pääasiallisesti kolme väitettä. Ne väittävät, että kriisinratkaisuneuvosto ja komissio eivät voineet päätellä, että Banco Popular oli kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, koska ensinnäkin sen vuoksi, että pankilla oli likviditeettiongelma, sen piti ensisijaisesti saada maksuvalmiusapua, toiseksi koska tämä tilanne johtui kriisinratkaisuneuvoston luottamuksellisuusvelvollisuuden laiminlyönnistä ja kolmanneksi koska tämä tilanne johtui siitä, että kriisinratkaisuneuvosto ja komissio olivat loukanneet hyvän hallinnon periaatetta.

119 Aluksi on tarpeen tutkia asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan a alakohdassa säädetyn edellytyksen, jonka mukaan yhteisö on kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, soveltamista tässä tapauksessa.

120 Tältä osin EKP ensinnäkin suoritti kriisinratkaisuneuvostoa kuultuaan 6.6.2017 asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan mukaisen arvion siitä, oliko Banco Popular kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa. Ottaen huomioon erityisesti talletusten liiallisen ulosvirtauksen, pankin käteisvarojen menetyksen nopeuden ja sen kyvyttömyyden luoda lisää likviditeettiä EKP katsoi kyseisessä arviossa, että oli objektiivisia viitteitä siitä, että Banco Popular ei todennäköisesti pystyisi lähitulevaisuudessa maksamaan velkojaan tai suorittamaan muita vastuitaan eräpäivään mennessä. EKP päätteli, että Banco

Popular oli asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan a alakohdassa ja 4 kohdan c alakohdassa tarkoitetulla tavalla kykenemätön tai joka tapauksessa todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa lähitulevaisuudessa.

121 Toiseksi Banco Popularin hallintoneuvosto ilmoitti 6.6.2017 päivätyllä kirjeellä EKP:lle tulleensa siihen tulokseen, että pankki oli todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa.

122 Banco Popular viittaa EKP:lle 6.6.2017 lähettämässään kirjeessä asetuksen N:o 575/2013 414 artiklan mukaisesti EKP:lle tehtyyn ilmoitukseen maksuvalmiusvaatimuksen noudattamatta jättämisestä ja viittaa liitteessä esitettyyn hallintoneuvoston tekemään arvioon, jonka mukaan Banco Popular oli kykenemätön jatkamaan toimintaansa, sekä tietoihin ja analyyseihin, joihin sen hallintoneuvosto tukeutui päätyessään tähän päätelmään.

123 Tässä kirjeessä todetaan seuraavaa:

”Espanjan lain 11/2015 21.4 §:n mukaisesti ja [direktiivin 2014/59/EU täydentämisestä teknisillä sääntelystandardeilla, joissa määritellään elvytyssuunnitelmien, kriisinratkaisusuunnitelmien ja konsernien kriisinratkaisusuunnitelmien sisältö, vähimmäisperusteet, jotka toimivaltaisen viranomaisen on arvioitava elvytyssuunnitelmien ja konsernien elvytyssuunnitelmien osalta, konsernin rahoitustuen edellytykset, riippumattomia arvioijia koskevat vaatimukset, alaskirjaus- ja muuntamisvaltuuksien tunnustaminen sopimuksissa, ilmoitusvaatimuksiin ja keskeyttämisilmoitukseen liittyvät menettelyt ja sisältö ja kriisinratkaisukollegioiden operatiivinen toiminta, 23.3.2016 annetun] komission delegoidun asetuksen (EU) 2016/1075 [(EUVL 2016, L 184, s. 1)] 45 ja 46 artiklan mukaisesti Banco Popular ilmoittaa täten, että sen hallintoneuvosto on arvioinut, että pankki oli todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa.”

124 Tältä osin kantajat väittävät, että Banco Popularin hallintoneuvosto ilmoitti 6.6.2017 päivätyssä, kyseiseen kirjeeseen liitetyssä osittaisessa pöytäkirjassaan, että se oli kykenemätön jatkamaan toimintaansa, mutta myös, että se tekisi edelleen kaiken voitavansa tilanteen korjaamiseksi samalla kun se odotti hätärahoituksena annettavaa maksuvalmiusapua.

125 On huomattava, että tässä 6.6.2017 päivätyssä osittaisessa pöytäkirjassa Banco Popularin hallintoneuvosto korosti Banco Popularin kohtaamia vaikeuksia, nimittäin sitä, että konsernin vakavaraisuusaste oli alhaisempi kuin sen tärkeimmillä kilpailijoilla, sen järjestämättömiin saamisiin liittyvät riskit olivat suuret ja ne oli katettu huonosti verrattuna suurimpiin espanjalaisiin laitoksin, ja erityisesti sitä, että edellisinä kuukausina oli julkaistu lehtiartikkeleita konsernin taloudellisesta tilanteesta, millä oli vaikutuksia sen likviditeettitilanteeseen. Se totesi myös, että luottoluokituslaitokset ovat alentaneet luottoluokituksia, Banco Popularin osakekurssi on laskenut vuoden 2017 aikana ja pankin likviditeetti- ja rahoitustilanne on heikentynyt. Hallintoneuvosto katsoi, että Banco Popularin likviditeettitilanne oli heikentynyt kestämättömäksi ja että maksuvalmiusvaatimuksen täyttämättä jättäminen ei ollut enää väliaikaista, vaan merkittävää sen toimintakyvyttömyyden arvioinnin kannalta. Näin ollen se päätteli, että Banco Popularin katsottiin kyseisenä ajankohtana olevan kykenemätön jatkamaan toimintaansa.

126 Tätä päätelmää ei voida kyseenalaistaa sillä, että hallintoneuvosto lisäsi, että kunnes toimivaltaiset viranomaiset tekisivät päätöksen sen jälkeen, kun se oli ilmoittanut päätelmänsä EKP:lle, se jatkaisi yksityisen ratkaisun etsimistä nykytilanteeseen toteuttamalla yhtiötapahtumia ja jatkaisi työskentelyä muiden sellaisten toimintasuunnitelmien parissa, joiden avulla laitos voisi hankkia lisäpääomaa.

127 Kolmanneksi kriisinratkaisumääräyksen 2 artiklassa kriisinratkaisuneuvosto muistutti EKP:n arvioinnin johtopäätöksestä ja totesi 2.2 artiklassa, että EKP:n arvion perusteella asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan a alakohdassa säädetty edellytys täyttyi.

128 Näin ollen nyt käsiteltävässä asiassa se, että Banco Popular oli kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, todettiin asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 4 kohdan c alakohdan perusteella, jonka mukaan saman artiklan 1 kohdan a alakohdan soveltamiseksi yhteisön on katsottava olevan kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, jos se on seuraavassa tilanteessa:

”yhteisö ei kykene tai sen voidaan objektiivisten tosiseikkojen perusteella todeta lähitulevaisuudessa olevan kykenemätön maksamaan velkojaan tai suorittamaan muita vastuitaan eräpäivään mennessä.”

129 Ensinnäkin on huomattava, ettei EKP eikä kriisinratkaisuneuvosto vedonnut asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 4 kohdan b alakohdassa tarkoitettuun tilanteeseen, jonka mukaan yhteisön on katsottava olevan kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, jos ”yhteisön varat ovat tai niiden voidaan objektiivisten tosiseikkojen perusteella todeta lähitulevaisuudessa olevan pienemmät kuin sen velat”.

130 Näin ollen yhteisön maksukyvyttömyys ei ole edellytyksenä sille, että sen voidaan todeta asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 4 kohdan c alakohdan perusteella olevan kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, eikä se näin ollen ole edellytys kriisinratkaisumääräyksen hyväksymiselle.

131 Kuten kriisinratkaisuneuvosto toteaa, asetuksen N:o 806/2014 johdanto-osan 57 perustelukappaleesta käy ilmi seuraavaa:

”Päätös yhteisön asettamisesta kriisinratkaisuun olisi tehtävä ennen kuin rahoitusyhteisön tase osoittaa sen olevan maksukyvytön ja kun sillä on vielä omaa pääomaa. Kriisinratkaisu olisi käynnistettävä sen jälkeen, kun on todettu, että yhteisö on kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa ja mitkään vaihtoehtoiset yksityisen sektorin toimenpiteet eivät ehkäisisi kohtuullisessa ajassa tällaista kykenemättömyyttä jatkaa toimintaansa.”

132 Tästä seuraa, että Banco Popularin maksukyvyttömyys ei ollut ainoa tapaus, jossa sen voitaisiin katsoa olevan asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitetulla tavalla kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa.

133 Koska asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 4 kohdan c alakohdassa tarkoitettu tilanne ei edellytä, että asianomainen yhteisö on maksukyvytön, kantajien väitteet, joilla korostetaan sitä, että Banco Popular oli vakavarainen kriisinratkaisumääräyksen antamispäivänä, ovat tehottomia. Se, että yhteisö on taseensa perusteella vakavarainen, ei tarkoita sitä, että sillä olisi riittävästi likviditeettiä eli varoja käytettävissään velkojensa maksamiseen tai muiden vastuidensa suorittamiseen eräpäivään mennessä.

134 Toiseksi kantajat myöntävät, että Banco Popularilla oli maksuvalmiusongelmia kriisinratkaisumääräyksen antamispäivänä. Ne eivät myöskään pyri kiistämään sitä, että Banco Popular oli kriisinratkaisumääräyksen antamispäivänä asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 4 kohdan c alakohdassa tarkoitetussa tilanteessa, jossa se ei todennäköisesti pystyisi lähitulevaisuudessa maksamaan velkojaan tai suorittamaan muita vastuitaan eräpäivään mennessä.

135 Tältä osin on huomattava, että kriisinratkaisuneuvosto totesi kriisinratkaisumääräyksen johdanto-osan 23 perustelukappaleessa EKP:n suorittamaan arviointiin viitaten, että Banco Popularin maksuvalmiustilanne oli heikentynyt merkittävästi lokakuusta 2016 lähtien, mikä johtui talletusnostoista kaikilla asiakassegmenteillä. Se päätteli, ettei pankilla ollut riittäviä vaihtoehtoja likviditeettitilanteensa palauttamiseksi vakaalle tasolle ja jotta se voisi suorittaa vastuunsa eräpäivään mennessä.

136 Kriisinratkaisuneuvosto luetteli kriisinratkaisumääräyksessä erilaisia tapahtumia, jotka olivat helmikuusta 2017 lähtien johtaneet Banco Popularin likviditeettitilanteen nopeaan heikkenemiseen. Kriisinratkaisuneuvosto viittaa muun muassa helmikuussa 2017 julkaistuun Banco Popularin vuoden 2016 vuosikertomukseen, jossa ilmoitettiin 3,485 miljardin euron konsolidoidusta tappiosta, 5,7 miljardin euron poikkeuksellisten varausten tarpeesta ja uuden pääjohtajan nimittämisestä, sekä toukokuussa 2017 julkaistuun vuoden 2017 ensimmäisen neljänneksen osavuosikatsaukseen, jossa ilmoitettiin markkinoiden odotuksia heikommista tuloksista. Kriisinratkaisuneuvosto viittasi siihen, että eri luottoluokituslaitokset alensivat Banco Popularin luokitusta helmi-, huhti- ja kesäkuussa 2017. Se totesi myös, että Banco Popularin taloudellisia tuloksia koskeva jatkuva negatiivinen uutisointi tiedotusvälineissä ja väitetty välitön konkurssi- tai maksuvalmiusriski olivat johtaneet talletusnostojen lisääntymiseen.

137 Lisäksi kriisinratkaisuneuvosto totesi, että maksuvalmiusvaatimuksen osalta Banco Popular jäi 12.5.2017 alle asetuksen N:o 575/2013 460 artiklan 2 kohdan c alakohdassa säädetyn 80 prosentin kynnysarvon ja eikä ollut täyttänyt kyseisen rajan noudattamista koskevaa vaatimusta kriisinratkaisumääräyksen antamispäivään mennessä.

138 Hätärahoituksena annettavaa maksuvalmiusapua koskevaa Banco Popularin hakemusta koskevassa 5.6.2017 päivätyssä kertomuksessaan EKP totesi myös, että Banco Popular oli laajamittaisten talletusnostojen ja korkealaatuisten likvidien varojen (high quality liquid assets) merkittävän vähenemisen seurauksena jäänyt 12.5.2017 alle maksuvalmiusvaatimuksen 80 prosentin kynnysarvon eikä ollut kyennyt sen jälkeen saavuttamaan säädösten mukaisia arvoja.

139 Asetuksen N:o 575/2013 412 artiklan 1 kohdassa määritellään maksuvalmiusvaatimus seuraavasti:

”Laitoksilla on oltava likvidejä varoja määrä, jonka arvojen summa kattaa likviditeetin ulosvirtaukset vähennettynä likviditeetin sisäänvirtauksilla stressitilanteissa, jotta voidaan varmistaa, että laitoksilla on maksuvalmiuspuskurit, jotka vakavissa stressitilanteissa riittävät vastaamaan likviditeetin sisään- ja ulosvirtausten mahdolliseen epätasapainoon 30 päivän ajanjaksolla”. Stressikausina laitokset voivat käyttää likvidejä varojaan likviditeetin nettoulosvirtaustensa kattamiseen.”

140 Nämä eri seikat sisältyvät Euroopan pankkiviranomaisen (EPV) 6.8.2015 antamiin ohjeisiin niiden eri tilanteiden tulkinnasta, joissa laitoksen katsotaan olevan direktiivin 2014/59 32 artiklan 6 kohdassa tarkoitetulla tavalla kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa (EBA/GL/2015/07) (jäljempänä EPV:n ohjeet).

141 Näiden 1.1.2016 alkaen sovellettavien ohjeiden tarkoituksena on tarjota joukko objektiivisia tietoja sen määrittämiseksi, onko yhteisö kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa direktiivin 2014/59 32 artiklan 4 kohdan a–c alakohdassa tarkoitettujen edellytysten mukaisesti. Direktiivin 2014/59 32 artiklan 4 kohdan c alakohdan sanamuoto on sama kuin asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 4 kohdan c alakohdan sanamuoto.

142 Asetuksen N:o 806/2014 5 artiklan 2 kohdan toisessa alakohdassa säädetään, että kriisinratkaisuneuvosto, neuvosto ja komissio pyrkivät kaikin tavoin noudattamaan EPV:n mahdollisesti antamia ohjeita ja suosituksia, jotka liittyvät niille annettujen tehtävien kaltaisiin tehtäviin.

143 EPV:n ohjeiden mukaan laitoksen on katsottava olevan direktiivin 2014/59 32 artiklan 4 kohdan c alakohdassa tarkoitetulla tavalla kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, jos se rikkoo lakisääteisiä maksuvalmiusvaatimuksia, ei kykene maksamaan velkojaan tai suorittamaan muita vastuitaan eräpäivään mennessä tai jos sen voidaan objektiivisten tosiseikkojen perusteella katsoa olevan lähitulevaisuudessa kykenemätön suorittamaan niitä.

144 EPV:n ohjeissa mainitaan huomioon otettavista seikoista muun muassa ensinnäkin merkittävät epäsuotuisat tapahtumat, jotka vaikuttavat laitoksen likviditeettitilanteen kehittymiseen ja sen rahoitusprofiilin kestävyyteen sekä siihen, noudattaako laitos asetuksessa N:o 575/2013 säädettyjä maksuvalmiuden vähimmäisvaatimuksia ja kyseisen asetuksen 105 artiklan nojalla asetettuja lisävaatimuksia tai mahdollisia kansallisia maksuvalmiuden vähimmäisvaatimuksia; toiseksi laitoksen nykyisten ja tulevien velvoitteiden merkittävä epäsuotuisa kehitys, jonka arvioinnissa olisi tarvittaessa otettava huomioon odotettavissa olevat ja poikkeukselliset likviditeetin ulosvirtaukset, mukaan luettuina merkit mahdollisista käteisnostoryntäyksistä; kolmanneksi kehitys, joka voi vakavasti vahingoittaa laitoksen mainetta, erityisesti yhden tai useamman luottoluokituslaitoksen tekemät huomattavat luottoluokituksen alentamiset, jos ne johtavat merkittävään pääomien ulosvirtaamiseen tai siihen, että rahoitusta ei voida uusia tai että ulkoiset luokitukset toimivat sopimusperusteisena laukaisevana tapahtumana.

145 Tästä seuraa, että toisin kuin kantajat väittävät, maksuvalmiuden puute oli riittävä seikka Banco Popularin kriisinratkaisun perustelemiseksi, varsinkin kun tämä tilanne ei ollut enää väliaikainen.

146 EKP:n ja kriisinratkaisuneuvoston EPV:n ohjeiden mukaisesti huomioon ottamat eri tiedot, joita kantajat eivät muutoin kiistä, johtivat siihen johtopäätökseen, että Banco Popular oli asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 4 kohdan c alakohdassa tarkoitetulla tavalla kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa kriisinratkaisumääräyksen antamisajankohtana.

147 Näin ollen kriisinratkaisuneuvosto ja komissio eivät tehneet ilmeistä arviointivirhettä katsoessaan, että asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan a alakohdassa säädetty edellytys täyttyi. Kantajien esittämät väitteet eivät kyseenalaista tätä päätelmää.

1) Ensimmäinen väite, joka koskee maksuvalmiusavun tarvetta

148 Kantajat väittävät, että asetuksen N:o 806/2014 johdanto-osan 57 perustelukappaleen mukaan silloin, kun maksuvalmiusapua voidaan myöntää, tämän ratkaisun olisi oltava ensisijainen vaihtoehto verrattuna siihen, että pankin todetaan olevan kykenemätön jatkamaan toimintaansa. Maksuvalmiusavun tarjoamisen tarve on pakottava, kun – kuten tässä tapauksessa – Banco Popularin maksukyvyttömyys on Euroopan unionin toimielinten ja Espanjan viranomaisten aiheuttama. Ne vetoavat kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtajan Bloomberg-televisiokanavan haastattelussa 23.5.2017 antamaan lausuntoon, 31.5.2017 julkaistuun Reutersin artikkeliin ja siihen, että Espanjan viranomaiset nostivat Banco Popularista miljardien eurojen talletukset, minkä väitetään johtaneen Banco Popularin osakekurssin laskuun ja talletuspakoon. Kantajat väittävät näin ollen, että kriisinratkaisuneuvosto ei voinut päätellä, että Banco Popular oli

kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, koska – ottaen huomioon, että pankilla oli maksuvalmiusongelma – sille oli ensisijaisesti tarjottava maksuvalmiusapua.

149 Väite perustuu asetuksen N:o 806/2014 johdanto-osan 57 perustelukappaleen, jonka mukaan ”sitä, että yhteisö tarvitsee hätärahoituksena annettavaa maksuvalmiusapua keskuspankilta, ei saisi sellaisenaan katsoa riittäväksi näytöksi siitä, että yhteisö ei kykene tai on lähitulevaisuudessa todennäköisesti kykenemätön maksamaan velkojaan eräpäivään mennessä”, virheelliseen tulkintaan.

150 Kyseistä johdanto-osan perustelukappaletta on tulkittava siten, että siitä, että yhteisö pyytää ja saa hätärahoituksena annettavaa maksuvalmiusapua kansalliselta keskuspankilta, ei voida automaattisesti päätellä, että se on asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 4 kohdan c alakohdassa tarkoitetulla tavalla kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa.

151 Kuten komissio huomauttaa, Banco Popularin kykenemättömyyttä jatkaa toimintaansa ei kuitenkaan määritetty pelkästään sillä perusteella, että se sai hätärahoituksena annettavaa maksuvalmiusapua tai tarvitsi hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun korotettua määrää.

152 Toisin kuin kantajat väittävät, asetuksen N:o 806/2014 johdanto-osan 57 perustelukappaleesta ei voida päätellä, että jos pankilla on maksuvalmiusongelmia, sille on ensisijaisesti myönnettävä hätärahoituksena annettavaa maksuvalmiusapua ennen kuin todetaan, että se on kykenemätön jatkamaan toimintaansa.

153 Lisäksi kriisinratkaisuneuvosto totesi kriisinratkaisumääräyksen johdanto-osan 26 perustelukappaleen c kohdassa, että Banco Popularille oli 5.6.2017 annettu ensimmäinen erä hätärahoituksena annettavaa maksuvalmiusapua, koska EKP ei ollut vastustanut sitä, mutta Espanjan keskuspankki ei ollut kyennyt myöntämään Banco Popularille hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun korotettua määrää.

154 Tältä osin on huomattava, että Espanjan keskuspankki pyysi 5.6.2017 päivätyssä kirjeessä EKP:ltä suostumusta myöntää Banco Popularille hätärahoituksena annettavaa maksuvalmiusapua sen vakavan likviditeettikriisin ratkaisemiseksi. Samana päivänä Espanjan keskuspankki lähetti kuitenkin EKP:lle uuden kirjeen, jossa se pyysi Banco Popularille hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun määrän nostamista, koska Banco Popular oli ilmoittanut Espanjan keskuspankille erittäin suurista kassavirtaliikkeistä. Nämä kaksi samana päivänä EKP:lle lähetettyä kirjettä osoittavat, miten nopeasti Banco Popularin likviditeettitilanne oli heikentynyt.

155 Kuten kantajat itse toteavat, laajamittainen ja jatkuva talletusten nostaminen johti siihen, että Espanjan keskuspankin myöntämä hätärahoituksena annettava maksuvalmiusapu käytettiin yhdessä päivässä.

156 On myös huomattava, että 6.6.2017 EKP ja Banco Popularin hallintoneuvosto päättelivät käteisnostojen laajuuden ja nopeuden perusteella, ettei pankki pystyisi enää maksamaan velkojaan tai suorittamaan muita vastuitaan eräpäivään 7.6.mennessä. Koska Banco Popularin kykenemättömyys jatkaa toimintaansa oli jo todettu, hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun määrän nostamista ei voitu enää harkita.

157 Kriisinratkaisumääräyksen 3.2 artiklan d kohdassa kriisinratkaisuneuvosto totesi, että Banco Popularin likviditeettitilanteen nopean heikkenemisen vuoksi hätärahoituksena annettava maksuvalmiusapu ei olisi riittänyt.

158 Tältä osin on huomattava, että kriisinratkaisuneuvoston tehtävänä ei myöskään ole tarjota hätärahoituksena annettavaa maksuvalmiusapua, vaan kyseinen apu on kansallisten keskuspankkien vastuulla, kuten kantajat myöntävät.

159 Näin ollen kriisinratkaisuneuvosto saattoi vain todeta kriisinratkaisumääräyksessä ensinnäkin, että arvioidessaan sitä, oliko Banco Popular kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, EKP oli katsonut, että sen hyväksymä hätärahoituksena annettava maksuvalmiusapu ei olisi ratkaissut Banco Popularin likviditeettikriisiä, ja toiseksi, että Espanjan keskuspankki ei ollut myöntänyt Banco Popularille hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun korotettua määrää.

160 Näin ollen ensimmäinen väite on hylättävä.

2) Toinen väite, joka koskee salassapitovelvollisuuden laiminlyöntiä

161 Kantajat väittävät, että Banco Popularin kykenemättömyys jatkaa toimintaansa johtui siitä, että kriisinratkaisuneuvosto laiminlöi SEUT 339 artiklassa ja asetuksen N:o 806/2014 88 ja 89 artiklassa säädettyä salassapitovelvollisuutta. Banco Popularin maksukyvyttömyystilanteen väitetään johtuneen kriisinratkaisuneuvoston 23.5. ja 31.5.2017 antamista lausunnoista ja tietovuodoista, joiden väitetään johtaneen talletuspakoon ja Banco Popularin osakekurssin laskuun. Kantajat väittävät, että kriisinratkaisuneuvosto ei voinut päätellä, että Banco Popular oli kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, koska tämä tilanne johtui kriisinratkaisuneuvoston salassapitovelvollisuuden laiminlyönnistä.

162 Komissio ja kriisinratkaisuneuvosto väittävät, että kriisinratkaisumääräyksen pätevyys ja komission hyväksyntä sille edellyttävät ainoastaan, että yhteisö on kykenemätön jatkamaan toimintaansa ja että muut kriisinratkaisun edellytykset täyttyvät kriisinratkaisumääräyksen antohetkellä. Tähän tilanteeseen johtaneilla syillä ei ole niiden mukaan merkitystä.

163 On huomattava, että vaikka kantajat olisivatkin osoittaneet, että kriisinratkaisuneuvosto oli luovuttanut luottamuksellisia tietoja lehdistölle, vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan edellä todetun kaltainen sääntöjenvastaisuus voi aiheuttaa kyseisen päätöksen kumoamisen, jos näytetään toteen, että mainittu päätös olisi ollut sisällöltään erilainen, jos sääntöjenvastaisuutta ei olisi tapahtunut (ks. tuomio 6.7.2000, Volkswagen v. komissio, T-62/98, EU:T:2000:180, 283 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen; tuomio 5.4.2006, Degussa v. komissio, T-279/02, EU:T:2006:103, 416 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 3.3.2011, Siemens v. komissio, T-110/07, EU:T:2011:68, 402 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

164 Kuten komissio ja kriisinratkaisuneuvosto toteavat, kriisinratkaisumääräys on tältä osin pätevästi hyväksytty, jos asetuksen N:o 806/2014 18 artiklassa säädetyt edellytykset täyttyvät, riippumatta niistä syistä, joiden vuoksi Banco Popular on joutunut tilanteeseen, jossa se on kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa.

165 Näin ollen kriisinratkaisuneuvosto, joka katsoi, että asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdassa säädetyt edellytykset täyttyivät, antoi kriisinratkaisumääräyksen, ja komissio, joka katsoi, että kriisinratkaisumääräys oli asetuksen

N:o 806/2014 säännösten mukainen, hyväksyi sen. Olosuhteet, jotka johtivat siihen, että Banco Popular täytti edellytykset, joiden nojalla kriisinratkaisumääräyksen antaminen oli perusteltua, erityisesti edellytyksen, joka koski sen kykenemättömyyttä tai todennäköistä kykenemättömyyttä jatkaa toimintaansa, eivät ole merkityksellisiä.

166 Tästä seuraa, että kantajien väitteet siitä, että edellä 42 kohdassa tarkoitettu kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtajan 23.5.2017 antama lausunto ja 31.5.2017 julkaistu Reutersin artikkeli olivat syynä Banco Popularin likviditeettikriisiin, eivät ole merkityksellisiä sen määrittämiseksi, täyttyikö asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan a alakohdassa säädetty edellytys, ja näin ollen kriisinratkaisumääräyksen pätevyyden arvioinnin kannalta.

167 Tältä osin kantajien esittämä väitetty syy-yhteys näiden tietojen julkistamisen ja Banco Popularin likviditeettikriisin välillä on merkityksetön eikä voi johtaa kriisinratkaisumääräyksen kumoamiseen. Toisaalta siltä osin kuin kantajat väittävät, että kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtajan 23.5.2017 antama lausunto ja 31.5.2017 julkaistu Reutersin artikkeli muodostavat kriisinratkaisuneuvoston salassapitovelvollisuuden rikkomisen, jonka väitetään aiheuttaneen heidän vahinkonsa, niiden sisältöä tutkitaan toisen vahingonkorvausvaatimuksen yhteydessä.

168 Kantajat kiistävät väitteen, jonka mukaan siihen, että pankki on kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, johtaneilla syillä ei ole merkitystä. Ne väittävät, että tällaisessa tapauksessa kriisinratkaisuneuvostolla, komissiolla ja FROB:llä olisi harkintavaltaa, josta ei säädetä asetuksessa N:o 806/2014, ja että tämä olisi vastoin periaatetta, jonka mukaan kukaan ei voi etua saadakseen vedota omaan virheelliseen menettelyynsä (nemo auditur propriam turpitudinem allegans).

169 Mitä tulee kantajien väitteeseen, jonka mukaan kukaan ei voi etua saadakseen vedota omaan virheelliseen menettelyynsä, riittää, kun kriisinratkaisuneuvoston tavoin todetaan, että kyseistä periaatetta ei voida soveltaa tässä asiassa. Kuten kriisinratkaisuneuvosto huomauttaa, tätä periaatetta sovelletaan silloin, kun asianosainen pyrkii hyötymään perusteettomasti omasta lainvastaisesta menettelystään. Kantajat eivät kuitenkaan ilmoita, mitä hyötyä kriisinratkaisuneuvostolle tai komissiolle on koitunut kriisinratkaisumääräyksen antamisesta.

170 Toinen väite on näin ollen hylättävä.

3) Kolmas väite, joka koskee hyvän hallinnon periaatteen loukkaamista

171 Kantajat väittävät, että koska kriisinratkaisuneuvosto oli Banco Popularin likviditeettikriisin aiheuttaja, kriisinratkaisuneuvostolla ja komissiolla oli velvollisuus minimoida aiheutunut vahinko perusoikeuskirjan 41 artiklassa vahvistetun hyvän hallinnon periaatteen nojalla. Ne katsovat, että kriisinratkaisuneuvosto ja komissio rikkoivat hyvän hallinnon periaatetta, koska ne eivät tutkineet huolellisesti ja puolueettomasti Banco Popularin väitettyä kykenemättömyyttä jatkaa toimintaansa, koska ne jättivät huomiotta sen, että se olisi johtunut kriisinratkaisuneuvoston lausunnoista ja Espanjan viranomaisten tekemistä laajamittaisista talletusten nostoista, ja koska ne eivät ottaneet huomioon sitä, että tilanne olisi voitu ratkaista hätärahoituksena annettavalla maksuvalmiusavulla. Ne väittävät myös, että kriisinratkaisuneuvosto ja komissio rikkoivat huolellisuusperiaatetta, koska – vaikka ne olivat tietoisia siitä, että kriisinratkaisuneuvoston lausunnot olivat johtaneet Banco Popularin likviditeettikriisiin – ne eivät tehneet mitään sen korjaamiseksi ja kriisinratkaisun välttämiseksi, erityisesti myöntämällä hätärahoituksena annettavaa maksuvalmiusapua.

172 Vastauksessaan kantajat selittävät vetoavansa tällä väitteellään siihen, että kriisinratkaisuneuvoston ja komission olisi hyvän hallinnon periaatteen nojalla pitänyt toimia toisin Banco Popularin kriisinratkaisun yhteydessä ja lieventää aiheuttamastaan tilanteesta syntynyttä vahinkoa.

173 On todettava, että kantajien esittämä yhteys hyvän hallinnon periaatteen väitetyn loukkaamisen ja asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan a alakohdassa säädetyn edellytyksen rikkomisen välillä ei ole selvä. Samoin viittausta vahinkoon, jota kriisinratkaisuneuvoston ja komission olisi pitänyt lieventää, on vaikea ymmärtää kyseisen edellytyksen noudattamista koskevan analyysin yhteydessä.

174 Lisäksi on muistutettava, että toisen väitteen analyysista ilmenee, että syyt, jotka johtivat Banco Popularin kykenemättömyyteen tai todennäköiseen kykenemättömyyteen jatkaa toimintaansa, eivät ole merkityksellisiä sen määrittämiseksi, täyttyikö asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan a alakohdassa säädetty edellytys, ja näin ollen riidanalaisten päätösten laillisuuden arvioimiseksi. Tältä osin kantajat eivät yhtäältä selitä, miksi – jos kriisinratkaisuneuvosto ja komissio olisivat ottaneet nämä olosuhteet huomioon – ei ollut mahdollista todeta, että Banco Popular oli kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa maksuvalmiuden puuttumisen perusteella, ja näin ollen todeta, että asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan a alakohdassa säädetty edellytys täyttyi. Toiseksi kantajien väitteissä ei myöskään oteta huomioon sitä, että sen toteaminen, että Banco Popular oli kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, perustui EKP:n tekemään arviointiin.

175 Mitä tulee väitteeseen, jonka mukaan kriisinratkaisuneuvosto ja komissio eivät ottaneet huomioon sitä, että Banco Popularin tilanne olisi voitu korjata myöntämällä Espanjan keskuspankille hätärahoituksena annettavaa maksuvalmiusapua, riittää, että viitataan ensimmäisen väitteen analyysiin ja huomautetaan, että tällainen toimenpide kuuluu kansallisten keskuspankkien toimivaltaan.

176 Mitä tulee väitteeseen, jonka mukaan kriisinratkaisuneuvoston ja komission olisi pitänyt korjata Banco Popularin tilanne kriisinratkaisun välttämiseksi asetuksen N:o 806/2014 13 artiklan mukaisilla varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteillä, on riittävää todeta, että kantajat eivät selitä, minkä tyyppisiin kriisinratkaisuneuvoston tai komission toimivaltaan kuuluviin toimenpiteisiin ne viittaavat. Asetuksen N:o 806/2014 13 artiklassa tarkoitettujen varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteiden toteuttaminen kuuluu EKP:n ja toimivaltaisten kansallisten viranomaisten toimivaltaan.

177 Näin ollen kolmas väite ja siten myös kanneperusteen ensimmäinen osa on hylättävä.

b) Kanneperusteen toinen osa, joka koskee asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan b alakohdan rikkomista

178 Kantajat väittävät, että asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan b alakohtaa on rikottu, koska kriisinratkaisuneuvosto ei ole arvioinut asianmukaisesti kriisinratkaisun vaihtoehtoja. Ne väittävät, että kriisinratkaisulle oli useita toteuttamiskelpoisia vaihtoehtoja.

179 Kantajat katsovat ensinnäkin, että EKP:n alun perin hyväksymän hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun myöntäminen kokonaisuudessaan ja Banco Popularin pyrkimykset kerätä varoja 16.6.2017 saakka olisivat mahdollistaneet sen toiminnan jatkamisen 21.6.2017 saakka ja yksityisen myyntimenettelyn tai pääomankorotuksen toteuttamisen.

180 On muistettava, että kanneperusteen ensimmäisen osan ensimmäisen väitteen analyysista käy selvästi ilmi, että kriisinratkaisuneuvosto totesi kriisinratkaisumääräyksessä, että Espanjan keskuspankki ei voinut myöntää Banco Popularille hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun korotettua määrää sen jälkeen, kun se oli 5.6.2017 myöntänyt sille ensimmäisen erän hätärahoituksena annettavaa maksuvalmiusapua. Koska hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun myöntäminen kuuluu kansallisten keskuspankkien toimivaltaan, kriisinratkaisuneuvosto saattoi vain todeta, ettei hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun korotettua määrää ollut mahdollista myöntää.

181 Tältä osin kantajat väittävät, että Banco Popularin hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun korotetun määrän myöntäminen oli mahdollista huolimatta siitä, että Espanjan keskuspankki kieltäytyi myöntämästä Banco Popularille uutta hätärahoituksena annettavaa maksuvalmiusapua. Ne väittävät, että realistisempi arvio vakuuksista olisi mahdollistanut Banco Popularin pyytämän hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun korotetun määrän myöntämisen ja että Espanjan valtio olisi voinut myöntää takauksen, vaikka Banco Popularin takaukset olisivat olleet riittämättömät. Ne katsovat, että myös FROB olisi voinut tarjota Banco Popularille likviditeettiä.

182 Riittää, kun todetaan, että nämä väitteet perustuvat pelkkiin olettamuksiin siitä, ovatko kolmannet osapuolet ja erityisesti Espanjan viranomaiset auttaneet Banco Popularia.

183 On myös huomattava, että asetuksen N:o 806/2014 6 artiklan 6 kohdan mukaan ”kriisinratkaisuneuvoston, neuvoston tai komission päätöksissä tai toimissa ei saa edellyttää jäsenvaltioita myöntämään poikkeuksellista julkista rahoitustukea eikä vaikuttaa jäsenvaltioiden valtiontaloutta koskevaan määräysvaltaan ja julkisten varojen käyttöä edellyttävään vastuuseen”. Kriisinratkaisuneuvostolla ja komissiolla ei siis ollut valtuuksia vaatia Espanjan viranomaisia antamaan Banco Popularille rahoitustukea likviditeetin tai takausten muodossa.

184 Lisäksi on huomattava, että arvioidessaan sitä, oliko Banco Popular kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, EKP totesi, että vaikka olisi turvauduttu hätärahoituksena annettavaan maksuvalmiusapuun, jota EKP:n neuvosto ei ollut vastustanut 5.6.2017, kyseisen ajankohdan maksuvalmiustilanne ei olisi riittänyt takaamaan Banco Popularin kykyä vastata veloistaan 7.6.2017 mennessä.

185 Näin ollen oletus, johon kantajien väitteet perustuvat ja jonka mukaan Banco Popular olisi voinut saada EKP:n alun perin hyväksymän hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun määrän kokonaisuudessaan, on hylättävä. Näin ollen kantajien mainitsemat vaihtoehtoiset ratkaisut eivät olleet toteuttamiskelpoisia siltä osin kuin niiden edellytyksenä oli tämän hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun korotetun määrän myöntäminen. Lisäksi kantajien väite, jonka mukaan Banco Popular olisi voinut jatkaa toimintaansa 21.6.2017 asti, jos se olisi saanut hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun määrän kokonaisuudessaan, on pelkkä olettamus, jossa ei oteta huomioon jatkuvan talletusten ulosvirtauksen seurauksia ja laajuutta.

186 Toiseksi kantajat väittävät, että kriisinratkaisuneuvosto ei ole perustellut riittävästi kriisinratkaisumääräyksen 3 artiklassa niitä syitä, joiden vuoksi muut toimenpiteet eivät olleet mahdollisia.

187 Tältä osin on huomattava, että kriisinratkaisumääräyksen 3 artiklassa kriisinratkaisuneuvosto totesi EKP:n arvion huomioon ottaen, ettei ollut olemassa vaihtoehtoista toimenpidettä, jolla Banco Popularin kykenemättömyys jatkaa toimintaansa olisi voitu estää kohtuullisessa ajassa, ja että asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan b alakohdassa säädetty edellytys täyttyi.

188 Kriisinratkaisuneuvosto totesi erityisesti kriisinratkaisumääräyksen 3.2 artiklassa, että ei ollut kohtuullisia mahdollisuuksia siihen, että Banco Popularin kykenemättömyys jatkaa toimintaansa olisi estetty muilla yksityisen sektorin toimenpiteillä. Tällaisten toimenpiteiden puuttuminen voidaan päätellä muun muassa seuraavista seikoista:

– pankki itse totesi EKP:lle 6.6.2017 lähettämässään kirjeessä, että se oli todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa

– yksityinen myyntimenettely ei ollut johtanut määräajassa myönteiseen tulokseen, joka olisi mahdollistanut pankin velkojen tai muiden vastuiden suorittamisen eräpäivään mennessä

– oli epätodennäköistä, että pankki pystyisi tarvittavassa ajassa hankkimaan riittävästi lisälikviditeettiä toteuttamalla yhtiötapahtumia tai keskuspankin operaatioilla tai vararahastoonsa ja elvytyspaketteihinsa sisältyvillä toimenpiteillä

– likviditeettitilanteen nopean heikkenemisen vuoksi hätärahoituksena annettava maksuvalmiusapu ei olisi riittänyt.

189 Kriisinratkaisumääräyksen 3.3 artiklassa kriisinratkaisuneuvosto katsoi, ettei voitu kohtuudella olettaa, että Banco Popularin kykenemättömyys jatkaa toimintaansa olisi ollut estettävissä valvontatoimenpiteillä, varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteet mukaan luettuina. Kriisinratkaisuneuvosto totesi, että arvioidessaan sitä, oliko Banco Popular kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, EKP oli vahvistanut, että käytettävissä ei ollut sellaisia valvontatoimia tai varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteitä, joilla pankin likviditeettitilanne olisi voitu välittömästi palauttaa vakaalle tasolle ja joilla pankille olisi voitu antaa riittävästi aikaa toteuttaa yhtiötapahtuma tai muu ratkaisu. Toimenpiteillä, joita EKP:llä toimivaltaisena viranomaisena on käytettävissään direktiivin 2013/36 104 artiklan, direktiivin 2014/59 27–29 artiklan tai asetuksen N:o 1024/2013 16 artiklan kansallisen täytäntöönpanon nojalla, ei voitu varmistaa, että pankki pystyisi maksamaan velkojaan ja suorittamaan muita vastuitaan eräpäivään mennessä, kun otetaan huomioon likviditeettitilanteen havaitun heikentymisen laajuus ja nopeus.

190 Kriisinratkaisumääräyksen 3.4 artiklassa kriisinratkaisuneuvosto katsoi, ettei voitu myöskään kohtuudella olettaa, että asetuksen N:o 806/2014 21 artiklan mukainen pääomainstrumenttien alaskirjaus- ja muuntamisvaltuuksien käyttö estäisi kohtuullisessa ajassa sen, että Banco Popular joutuu tilanteeseen, jossa se on kykenemätön jatkamaan toimintaansa. Kriisinratkaisuneuvosto katsoi erityisesti, että koska Banco Popular oli likviditeettitilanteensa vuoksi kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, pääoman alaskirjaukset ja muuntaminen eivät riittäisi palauttamaan pankin likviditeettitilannetta vakaalle tasolle.

191 Nämä määräykset on esitetty kokonaisuudessaan kriisinratkaisumääräyksen versiossa, joka julkaistiin kriisinratkaisuneuvoston verkkosivuilla 2.2.2018 ja joka on vastauksen liitteenä. Tästä seuraa, että kantajat eivät voi väittää, että kriisinratkaisuneuvosto ei olisi perustellut kriisinratkaisumääräyksessä syitä siihen, miksi vaihtoehtoiset valvontatoimet, mukaan lukien varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteet tai yksityisen sektorin toimenpiteet, eivät olleet mahdollisia.

192 Lisäksi, kuten komissio ja kriisinratkaisuneuvosto toteavat, kriisinratkaisuneuvosto saattoi asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaisesti rajoittua arvioimaan vaihtoehtoisia toimenpiteitä, joilla Banco Popularin kykenemättömyys jatkaa toimintaansa voitaisiin todennäköisesti estää kohtuullisessa ajassa, kun otetaan huomioon käytettävissä oleva aika ja olosuhteet, joissa Banco Popular oli.

193 Kolmanneksi kantajat väittävät, että Banco Popularin pääomankorotus oli mahdollinen. Ne olettavat, että Banco Popularin maksuvalmiuden puute johtui pääoman alenemisesta, ja väittävät, että Banco Popular tarvitsi 2–5 miljardia euroa. Ne muistuttavat, että lehdistön mukaan investointipankit valmistelivat 4–5 miljardin euron pääomankorotusta. Analyytikoiden mukaan pääomankorotus olisi ollut kannattava kahdesta syystä. Ensinnäkin noin 31,5 prosenttia Banco Popularin osakepääomasta oli suursijoittajien hallussa, jotka olivat valmiita merkitsemään pääomankorotuksen vuonna 2017. Toisaalta toukokuussa 2017, ennen kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtajan lausuntoja, analyytikot olivat pitäneet Banco Popularin osaketta alihinnoiteltuna, ja siksi osakkeen uudelleenarvostukseen olisi luotettu. Ne viittaavat Barclays Bankin 3.6.2017 päivättyyn kirjeeseen ja Deutsche Bankin 5.6.2017 päivättyyn, Banco Popularille osoitettuun kirjeeseen, joissa ne ilmoittivat olevansa valmiita osallistumaan pääomankorotukseen.

194 On huomattava, että kuten kantajat itse toteavat, tämä ratkaisu perustuu oletukseen, jonka mukaan Banco Popularin maksuvalmiuden puute johtui pääoman alenemisesta. Riittää, kun muistutetaan, että Banco Popularin maksuvalmiuden puute johtui tallettajien luottamuksen menettämisestä johtuneesta talletuspaosta ja että ainoastaan sellaista toimenpidettä, jolla pystyttäisiin nopeasti luomaan riittävästi maksuvalmiutta, jotta Banco Popular pystyisi vastaamaan veloistaan eräpäivään 7.6.2017 mennessä, oli pidettävä toteuttamiskelpoisena vaihtoehtona. Kantajat eivät ole osoittaneet, että näin olisi ollut sen pääomankorotuksen osalta, johon ne vetoavat ja joka on lisäksi puhtaasti hypoteettinen ja joka olisi joka tapauksessa tapahtunut kyseisen päivämäärän jälkeen.

195 Barclays Bankin 3.6.2017 päivätyn kirjeen ja Deutsche Bankin 5.6.2017 päivätyn kirjeen osalta kantajat ovat toimittaneet vastauksen liitteenä otteita näistä kirjeistä. Kantajat pyysivät 6.5.2019 unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon saapuneella kirjeellä saada esittää uutta näyttöä työjärjestyksen 85 artiklan 3 kohdan nojalla näiden kahden kirjeen täydellisen version esittämiseksi sen jälkeen, kun ne oli julkaistu Diario 16 -verkkosivustolla 9.4.2019. Artikkelissa, jonka otsikkona oli ”Banco Popularin kriisinratkaisu ja myynti eivät olleet lain vaatimusten mukaisia”, Diario 16 -sivustolla julkistettiin useita asiakirjoja, muun muassa Barclays Bankin 3.6.2017 päivätty kirje ja Deutsche Bankin 5.6.2017 päivätty kirje kokonaisuudessaan.

196 Tältä osin työjärjestyksen 85 artiklan 3 kohdassa määrätään, että varsinaiset asianosaiset voivat poikkeuksellisesti esittää todisteita tai pyytää saada esittää näyttöä ennen asian käsittelyn suullisen vaiheen päättämistä tai ennen unionin yleisen tuomioistuimen päätöstä ratkaista asia ilman käsittelyn suullista vaihetta, jos niiden esittämiseen vasta silloin on pätevä syy.

197 Kantajat perustelivat syitä, joiden vuoksi ne eivät voineet esittää näitä kirjeitä kokonaisuudessaan ennen niiden julkaisemista internetissä 9.4.2019, sillä, että ne eivät voineet esittää niitä aikaisempien kirjelmiensä liitteenä, sillä kertomansa mukaan ne eivät olleet päässeet tutustumaan näiden kirjeiden täydelliseen versioon ennen niiden julkaisemista internetissä 9.4.2019. Tämän vuoksi nämä uudet todisteet olisi otettava tutkittavaksi.

198 Näiden kahden kirjeen sisällöstä on todettava, että ne eivät sisällä Barclays Bankin tai Deutsche Bankin vakaata sitoumusta osallistua Banco Popularin pääomankorotukseen, vaan että ne kuvastavat pelkkiä keskusteluja mahdollisesta tulevasta pääomankorotuksesta. Näistä kirjeistä käy ilmi, että niiden lähettämisajankohtana Banco Popularin pääomankorotusta koskeva suunnitelma oli vielä hyvin alkuvaiheessa.

199 Näin ollen Barclays Bank viittaa Banco Popularille 3.6.2017 lähettämässään kirjeessä ainoastaan hiljattain käytyihin keskusteluihin pääomankorotuksesta, jonka tarkoituksena olisi, että Banco Popularin lisärahoitustarve tulee katetuksi ja että se saavuttaa huomattavasti korkeamman pääomatason, jotta se voi saada helpotusta kohtaamiinsa haasteisiin, jotka liittyvät sen toimintaan kiinteistömarkkinoilla ja muihin järjestämättömiin saamisiin.

200 Kyseisessä kirjeessä Barclays Bank vahvisti uudelleen tukensa Banco Popularille ja ilmoitti voivansa auttaa sitä tässä tärkeässä tapahtumassa. Barclays Bank on ilmaissut olevansa yleisenä koordinaattorina tai bookrunnerina kiinnostunut merkitsemään 50 prosenttia yhtiötapahtumasta markkinaehdoin. Se esitti oikeudellisia varauksia ja totesi, että ”kaikki tällaiseen merkintään liittyvät sitoumukset tai tarjoukset johtavat erilliseen sopimukseen tai erillisiin sopimuksiin Banco Popularin ja [sen] välillä edellyttäen, että markkinaolosuhteet ovat tyydyttävät, että ennakkotarkastuksesta on saatu hyviä tuloksia, että osapuolet ovat sopineet ehdoista ja hinnoista kyseisenä ajankohtana – – ja että kaikki vaaditut sisäiset hyväksynnät on saatu”. Lopuksi Barclays Bank korosti, ettei sen kirje ollut tarjous sitoutua takaamaan toimenpiteen onnistumista, eikä se sitoutuisi millään tavalla rahoitukseen eikä sen tarkoituksena ollut luoda oikeudellista suhdetta sen ja Banco Popularin välille.

201 Yhtäältä kirjeessä ei siis viitata siihen, että Barclays Bank olisi ollut halukas osallistumaan pääomankorotukseen, ja toisaalta Barclays Bank ei mainitse Banco Popularin likviditeettikriisiä eikä ehdota ratkaisua sen korjaamiseksi.

202 Deutsche Bank viittaa Banco Popularille 5.6.2017 lähettämässään kirjeessä ainoastaan siihen, että se on kiinnostunut tarjoamaan 50 prosenttia mahdollisesta 4 miljardin euron pääomankorotuksesta. Deutsche Bank toteaa ainoastaan, että ”tiettyjen ehtojen on luonnollisestikin täytyttävä, mutta kirje perustuu siihen, että uskomme, että olosuhteissa, jotka mielestämme ovat realistisesti toteutettavissa, voitaisiin saada aikaan [pääoman] korotus, joka vakauttaisi pankin”. Deutsche Bank sanoi ottaneensa yhteyttä useisiin sijoittajiin ja uskoneensa, että pääomankorotus olisi mahdollinen, ”vaikka siitä ei olekaan täyttä varmuutta”.

203 Näin ollen kirjeen ei voida tulkita sisältävän Deutsche Bankin vakaata sitoumusta osallistua Banco Popularin pääoman korottamiseen eikä koskevan ratkaisua Banco Popularin likviditeettikriisiin.

204 Lisäksi kantajat toteavat, että Banco Popular oli huhtikuussa 2017 tekemässään pääomasuunnitelmassa katsonut, että pääomankorotus voitaisiin toteuttaa kuukauden kuluessa. Riittää, että Banco Popular mainitsee kyseisessä asiakirjassa yhdestä kolmeen kuukauteen

kestävän ajanjakson pääomankorotuksen toteuttamiselle ja että arvioitu yhden kuukauden ajanjakso lasketaan merkintäsopimuksen allekirjoittamisesta. Koska pääomankorotuksesta ei tehty sitovaa tarjousta, tämä väite ei voi menestyä.

205 Lisäksi se seikka, että Banco Popularin hallintoneuvosto on 6.6.2017 katsonut, että pankki oli todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, on ristiriidassa sen näkymän kanssa, että Banco Popular olisi voinut saada riittävästi likvidejä varoja kriisinratkaisun välttämiseksi.

206 Kantajat eivät näin ollen selitä, miten tämä pääomankorotus olisi voitu toteuttaa riittävän lyhyessä ajassa, jotta Banco Popularin kykenemättömyys jatkaa toimintaansa olisi voitu estää antamalla maksuvalmiusapua, tai miten sillä olisi voitu pysäyttää talletuspako ja vakauttaa Banco Popularin likviditeettitilanne pitkällä aikavälillä. Kantajat eivät näin ollen ole osoittaneet, että pääoman korottaminen olisi ollut toteuttamiskelpoinen vaihtoehto Banco Popularin kriisinratkaisulle.

207 Neljänneksi kantajat väittävät, että Banco Popularin varojen erottelu oli mahdollista. Ne toteavat, että Banco Popular valmisteli kiinteistöomaisuutensa myyntiä 6 miljardilla eurolla ja että se oli ilmoittanut 5.5.2017, että tähän suuntaan oli edetty. Kantajien mukaan myöhemmät tosiseikat vahvistivat, että Banco Popularin järjestämättömien saamisten erottaminen kokonaan tai osittain oli mahdollista. Banco Santanderin kerrotaan asettaneen 51 prosenttia Banco Popularin ulosmitatuista omaisuuseristä ja luottotappioista myyntiin sen oston jälkeen, ja kansainväliset rahastot ovat ilmaisseet kiinnostuksensa näiden omaisuuserien ostamiseen. Lisäksi Banco Popular ilmoitti toukokuussa 2017, että se harkitsi muiden kuin strategisten omaisuuseriensä myyntiä ja sai sitovia tarjouksia useista näistä omaisuuseristä. Kantajat väittävät, että vaikka oletettaisiinkin, että Banco Popularin järjestämättömille saamisille ja muille kuin strategisille omaisuuserille ei löytynyt välitöntä ostajaa, ne olisi voitu siirtää omaisuudenhoitoyhtiölle. Omaisuuden erillinen myynti olisi mahdollistanut Banco Popularin lyhytaikaisen likviditeetin hankkimisen, jotta se olisi voinut jatkaa toimintaansa muutaman viikon ajan ja siten toteuttaa yksityisen myynnin tai pääomankorotuksen.

208 On huomattava, että kantajien väitteet perustuvat pelkkiin oletuksiin siitä, että omaisuuserien myynti olisi ollut mahdollista. Ne toteavat, että Banco Popular olisi voinut myydä järjestämättömiä saamisia tai muita kuin strategisia omaisuuseriä, mutta eivät täsmennä, mitä nämä omaisuuserät tarkkaan ottaen olisivat olleet, millä summalla ne olisi voitu myydä tai oliko näistä hankinnoista kiinnostuneita ostajia tai oliko mitään kauppoja edes meneillään. Tältä osin on huomattava, että kantajat vetoavat itse oletukseen, jonka mukaan kyseisille omaisuuserille ei ollut välitöntä ostajaa. Tästä seuraa, että kantajat eivät osoita, että omaisuuserien myynti olisi tosiasiallisesti ollut mahdollista riittävän ajoissa, jotta Banco Popular olisi voinut saada riittävästi likvidejä varoja selviytyäkseen talletuspaosta ja välttääkseen sen, että se on 6.6.2017 kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa.

209 Mitä tulee kantajien mainitsemaan mahdollisuuteen siirtää järjestämättömät saamiset tai muut kuin strategiset omaisuuserät omaisuudenhoitoyhtiölle, jotta ne voitaisiin myöhemmin myydä asetuksen N:o 806/2014 25 ja 26 artiklan mukaisesti, jos välitöntä ostajaa ei löytyisi, on riittävää todeta, että nämä eivät ole asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettuja vaihtoehtoja kriisinratkaisulle, vaan muita kriisinratkaisuvälineitä, joiden käyttö jo määritelmän mukaan edellyttää, että yhteisö on kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa.

210 Kantajien väitteestä, jonka mukaan Banco Popular ilmoitti niille 5.5.2017, että kiinteistöomaisuuden myynnissä oli edistytty, on riittävää todeta, että kantajat eivät osoita, että tämä hanke olisi voitu saattaa päätökseen ennen kuin Banco Popularin kykenemättömyys jatkaa toimintaansa todettiin.

211 Kantajien väitteestä, jonka mukaan Banco Popular oli saanut sitovia tarjouksia useista omaisuuseristään, on todettava, että sen tueksi ei ole esitetty mitään todisteita. Kantajat vetoavat yksinomaan lehtiartikkeleihin ja viittaavat Targo Bankin myyntiin Crédit Mutuelille 2.6.2017 ja keskusteluihin TotalBankin myymisestä 500 miljoonalla eurolla. Riittää, kun todetaan yhtäältä, ettei Targo Bankin myynti estänyt Banco Popularin kykenemättömyyttä jatkaa toimintaansa, ja toisaalta, että kantajat eivät ole osoittaneet, että Totalbankin myynti olisi voinut tapahtua riittävän nopeasti, jotta Banco Popular olisi löytänyt riittävästi likvidejä varoja voidakseen vastata veloistaan 7.6.2017 mennessä.

212 Kantajien väitteestä, jonka mukaan Banco Santander myi Banco Popularin myynnin jälkeen omaisuutta, riittää todeta, että sillä ei ole merkitystä kriisinratkaisumääräyksen laillisuuden arvioinnin kannalta.

213 Lopuksi on huomattava, kuten kriisinratkaisuneuvosto toteaa, että vaikka Banco Popularille olisi annettu enemmän aikaa, on puhtaasti spekulatiivista väittää, että nämä omaisuuserien myynnit olisi voitu toteuttaa onnistuneesti. Kantajat eivät täsmennä, miten tällaisilla toimenpiteillä olisi voitu hillitä talletusten nostamista ja palauttaa markkinoiden luottamus ja siten pysäyttää talletuspako ja palauttaa Banco Popularin pitkän aikavälin elinkelpoisuus, vaikka oletettaisiinkin, että nämä omaisuuserien myynnit olisi voitu toteuttaa riittävän lyhyessä ajassa uuden maksuvalmiusavun mahdollistamiseksi.

214 Kantajat väittävät myös EKP:n todenneen 5.6.2017, että Banco Popular suunnitteli pääomankorotusta luovuttamalla muita kuin strategisia omaisuuseriä ja että sillä oli omaisuuserien luovutussuunnitelma, eikä se ollut väittänyt, että näitä ratkaisuja oli mahdoton toteuttaa.

215 Tällä väitteellä kantajat viittaavat hätärahoituksena annettavaa maksuvalmiusapua koskevaa Banco Popularin hakemusta koskevaan EKP:n 5.6.2017 antamaan arvioon, jossa EKP kuvaili Banco Popularin likviditeettitilanteen kehittymiseen liittyviä objektiivisia tekijöitä, kuten maksuvalmiusvaatimuksen, sen likviditeettireservin (counterbalancing capacity) ja talletusten ulosvirtauksen kehitystä sekä pankin toteuttamien, likviditeettiä lisäävien vielä kesken olevien toimenpiteiden täytäntöönpanoa. EKP ilmoitti tässä yhteydessä, että Banco Popularin toimittamien tietojen mukaan maksuvalmiuden odotettiin paranevan kesäkuun puoliväliin mennessä velkavivun purkamisen, joukkovelkakirjojen myynnin ja järjestämättömien saamisten myynnin avulla.

216 On huomattava, että EKP on kuvannut Banco Popularin likviditeettitilanteen kehittymistä vain tosiasioiden ja – kuten se toteaa – pankin itsensä toimittamien tietojen perusteella. EKP:n tehtävänä ei ollut ottaa kantaa pankin suunnittelemien toimenpiteiden toteutettavuuteen. Lisäksi todetaan, että näiden toimenpiteiden tarkoituksena oli tarjota Banco Popularille uutta likviditeettiä kesäkuun puolivälissä eli kriisinratkaisun jälkeen.

217 Sitä vastoin on todettava, että EKP huomautti 6.6.2017 arvioinnissaan, joka koski sitä, oliko Banco Popular kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, että vaikka Banco Popular oli edellisten viikkojen aikana kehittänyt erilaisia likviditeettiä lisääviä

toimenpiteitä ja aloittanut niiden toteuttamisen, toteutuneet ja edelleen odotettavissa olevat tulovirrat eivät riittäneet korjaamaan pankin likviditeettitilanteen heikkenemistä arviointipäivänä. Se totesi myös, että Banco Popularilla oli vain hyvin rajalliset mahdollisuudet hankkia varoja tavanomaisista yhtiötapahtumista tai kansallisista keskuspankin operaatioista ja että se ei pystynyt hankkimaan riittävästi lisälikviditeettiä hätärahoitus- ja elvytyssuunnitelmissa esitetyillä toimenpiteillä. EKP totesi, että Banco Popular oli jo toteuttanut erilaisia toimenpiteitä likviditeettitilanteensa korjaamiseksi, mutta että nämä toimenpiteet eivät kuitenkaan olleet lopulta riittäneet kääntämään sen heikkenevän kassatilanteen kehitystä.

218 Viidenneksi kantajat väittävät, että Banco Popularin yksityinen myynti kolmannelle osapuolelle olisi voitu toteuttaa. Kriisinratkaisuneuvosto hylkäsi tämän ratkaisun ajanpuutteen – ottaen huomioon maksuvalmiuden puute – eikä kannattavuuden vuoksi. Vaikka useat laitokset olivat tehneet tarjouksia ja osoittaneet siten kiinnostuksensa Banco Popularin ostamiseen, Euroopan viranomaiset olivat kesäkuun 2017 alussa kutsuneet vain kaksi mahdollista ostajaa osallistumaan myyntimenettelyyn. Ne lisäävät, että on virheellistä väittää, että yksityinen myyntimenettely olisi epäonnistunut toukokuussa 2017, sillä Banco Popularin ostamisesta kiinnostuneilla yrityksillä oli kesäkuun 2017 loppuun asti aikaa jättää tarjous.

219 On huomattava, että tämä väite perustuu tosiseikkojen väärinkäsitykseen.

220 Kuten edellä 59 kohdassa todettiin, arvioidessaan sitä, oliko Banco Popular kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, EKP totesi, että yksityisen myyntimenettelyn yhteydessä käydyt neuvottelut eivät olleet vielä johtaneet myönteiseen tulokseen ja että myyntiä ei odotettu saatettavan päätökseen sellaisessa ajassa, että Banco Popular pystyisi maksamaan velkansa tai suorittamaan muut vastuunsa eräpäivään mennessä.

221 On myös otettava huomioon, että koska Banco Popularin hallintoneuvosto oli myöntänyt, että pankki oli 6.6.2017 kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, se oli näin ollen myöntänyt, että yksityinen myynti ei enää tuolloin ollut vaihtoehto.

222 Niinpä kriisinratkaisuneuvosto kuvasi kriisinratkaisumääräyksen johdanto-osan 26 perustelukappaleessa toimenpiteitä, joihin Banco Popular oli ryhtynyt maksuvalmiusongelmiensa korjaamiseksi, muun muassa huhtikuussa 2017 aloitettua yksityistä myyntimenettelyä. Kriisinratkaisuneuvosto totesi, että mahdollisten ostajien tarjousten jättämisen määräajaksi oli alun perin asetettu 10.6.2017 ja että kesäkuun alussa määräaikaa pidennettiin kesäkuun 2017 loppuun. Se totesi kuitenkin, että kriisinratkaisumääräyksen antamisajankohtana tämä menettely ei ollut päättynyt.

223 Kriisinratkaisuneuvosto totesi kriisinratkaisumääräyksen 3.2 artiklassa, että ei ollut kohtuullisia mahdollisuuksia, että muilla yksityisen sektorin toimenpiteillä voitaisiin estää Banco Popularin kykenemättömyys jatkaa toimintaansa, ja että tällaisten toimenpiteiden puuttuminen voitiin päätellä muun muassa siitä, että yksityinen myyntimenettely ei ollut johtanut myönteiseen tulokseen määräajassa, joka olisi mahdollistanut pankin velkojen tai muiden vastuiden suorittamisen eräpäivään mennessä. Kriisinratkaisumääräyksen 6.6 artiklassa kriisinratkaisuneuvosto totesi myös, että Banco Popular oli toteuttanut kriisinratkaisua välittömästi edeltävänä aikana yksityisen myyntimenettelyn ja että 29.5.2017 alkaneella viikolla oli käynyt ilmeiseksi, että tämä menettely epäonnistuu.

224 Kriisinratkaisuneuvosto totesi näin ollen, että kriisinratkaisumääräyksen antamisajankohtana Banco Popularin käynnistämä yksityinen myyntimenettely oli epäonnistunut. Toisin kuin kantajat väittävät, yksikään tähän oikeudenkäyntiin osallistunut mahdollinen ostaja ei ollut tehnyt sitovaa tarjousta Banco Popularin ostamisesta.

225 Koska pankin huhtikuusta 2017 lähtien käynnistämä yksityinen myyntimenettely ei johtanut mihinkään sitovaan tarjoukseen ja edellytti tarjousten jättämisen määräajan pidentämistä, ei ollut mahdollista, että se olisi saatu päätökseen ennen kuin Banco Popularin todettiin olevan kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa. Tätä toteamusta ei voida kyseenalaistaa sillä, että mahdollisilla ostajilla oli kesäkuun loppuun asti aikaa tehdä tarjous. Kantajat eivät näin ollen ole osoittaneet, että yksityinen myyntimenettely olisi ollut toteuttamiskelpoinen vaihtoehto kriisinratkaisulle.

226 Kuudenneksi kantajat väittävät, että jos mikään edellä mainituista vaihtoehtoisista toimenpiteistä ei olisi ollut toteuttamiskelpoinen, valtiontuen myöntäminen tai kriisinratkaisurahaston rahoitus olisi estänyt Banco Popularin kaatumisen. Ne katsovat, ettei mikään estänyt Espanjan valtiota sijoittamasta väliaikaisesti Banco Popularin pääomaan.

227 Tältä osin on riittävää todeta, että toisaalta asetuksen N:o 806/2014 76 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaan kriisinratkaisuneuvosto voi soveltaessaan kriisinratkaisuvälineitä kriisinratkaisumääräyksen puitteissa käyttää kriisinratkaisurahastoa vain siinä määrin kuin se on tarpeen kriisinratkaisuvälineiden tehokkaan soveltamisen varmistamiseksi erityisesti lainojen myöntämiseksi kriisinratkaisun kohteena olevalle laitokselle. Siitä käy selvästi ilmi, että tätä mahdollisuutta voidaan harkita vain kriisinratkaisutoimen yhteydessä eikä se ole millään tavoin sille vaihtoehtoinen toimenpide.

228 Toisaalta edellä olevasta 183 kohdasta seuraa, että ainoastaan toimivaltaiset kansalliset viranomaiset voivat päättää tuen myöntämisestä ja että kriisinratkaisuneuvosto tai komissio eivät voi vaatia jäsenvaltiota myöntämään tukea yritykselle.

229 Lisäksi, kuten komissio toteaa, tällainen ratkaisu olisi ristiriidassa kriisinratkaisun tavoitteiden kanssa, joilla pyritään rajoittamaan veronmaksajille aiheutuvia kustannuksia. On muistettava, että asetuksen N:o 806/2014 14 artiklan 2 kohdan c alakohdan mukaan yksi kriisinratkaisutavoitteista on suojata julkisia varoja huolehtimalla siitä, että turvautuminen poikkeukselliseen julkiseen rahoitustukeen on mahdollisimman vähäistä.

230 Edellä esitetyn perusteella on selvää, että kantajat eivät ole osoittaneet, että olisi ollut olemassa vaihtoehtoisia toteuttamiskelpoisia ratkaisuja, jotka kriisinratkaisuneuvoston olisi pitänyt ottaa huomioon.

231 Näin ollen kriisinratkaisuneuvosto ja komissio eivät ole tehneet ilmeistä arviointivirhettä katsoessaan, että asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan b alakohdassa säädetty edellytys täyttyy, minkä vuoksi kanneperusteen toinen osa on hylättävä.

c) Kanneperusteen kolmas osa, joka koskee asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan c alakohdan rikkomista

232 Kantajat väittävät, että kriisinratkaisuneuvosto rikkoi asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan c alakohtaa, koska yleinen etu ei voi olla ristiriidassa unionin oikeuden perusperiaatteiden kanssa ja koska kriisinratkaisuneuvoston olisi pitänyt punnita eri intressejä. Kriisinratkaisuneuvoston olisi sen jälkeen pitänyt todeta, että yleinen etu ei oikeuta suhteellisuusperiaatteen loukkaamista tai syrjivää ja mielivaltaista puuttumista.

233 Asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 5 kohdassa säädetään, että kyseisen artiklan 1 kohdan c alakohtaa sovellettaessa kriisinratkaisutoimea on pidettävä yleisen edun mukaisena, jos se on tarpeen yhden tai useamman sellaisen [kyseisen asetuksen] 14 artiklassa tarkoitetun kriisinratkaisutavoitteen saavuttamiseksi, jota ei voitaisi saavuttaa samassa laajuudessa tavanomaisten maksukyvyttömyysmenettelyjen mukaisella yhteisön likvidaatiolla.

234 Asetuksen N:o 806/2014 14 kohdan 14 artiklan 2 kohdassa määritellään kriisinratkaisutavoitteet seuraavasti: kriittisten toimintojen jatkuvuuden varmistaminen; rahoitusvakauteen kohdistuvien merkittävien haitallisten vaikutusten välttäminen erityisesti estämällä häiriöiden leviäminen; julkisten varojen suojelu huolehtimalla siitä, että turvautuminen poikkeukselliseen julkiseen rahoitustukeen on mahdollisimman vähäistä; tallettajien ja sijoittajien suojaaminen sekä asiakkaiden varojen ja omaisuuden suojaaminen.

235 Asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan c alakohdassa säädetyn edellytyksen täyttyminen edellyttää sen tarkistamista, että kyseisen asetuksen 14 artiklassa tarkoitetut tavoitteet, erityisesti kriittisten toimintojen jatkuvuuden varmistaminen ja rahoitusvakauden säilyttäminen, saavutetaan paremmin kriisinratkaisutoimella kuin yhteisön likvidaatiolla.

236 Käsiteltävänä olevassa tapauksessa kriisinratkaisuneuvosto, joka kriisinratkaisumääräyksen 4 artiklassa punnitsi asetuksen N:o 806/2014 14 artiklan 2 kohdassa määriteltyjä kriisinratkaisutavoitteita suhteessa käsiteltävänä olevan tapauksen luonteeseen ja olosuhteisiin, päätteli, että liiketoiminnan myynnin muodossa toteutettu kriisinratkaisutoimi oli asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan c alakohdassa ja 5 kohdassa tarkoitetulla tavalla yleisen edun kannalta välttämätön.

237 Kriisinratkaisumääräyksen 4.2 artiklassa kriisinratkaisuneuvosto totesi, että kriisinratkaisu oli välttämätön ja oikeasuhteinen asetuksen N:o 806/2014 14 artiklan 2 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädettyihin tavoitteisiin nähden, joita olivat kriittisten toimintojen jatkuvuuden varmistaminen ja rahoitusvakauteen kohdistuvien merkittävien haitallisten vaikutusten välttäminen erityisesti estämällä häiriöiden leviäminen muun muassa markkinoiden perusrakenteisiin ja ylläpitämällä markkinakuria. Se totesi, että Banco Popularin likvidaatio tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä ei olisi mahdollistanut näiden tavoitteiden saavuttamista samassa laajuudessa. Tämän jälkeen kriisinratkaisuneuvosto suoritti kriisinratkaisumääräyksen 4.4 artiklassa kyseisen määräyksen tavoitteisiin perustuvan analyysin ottamalla huomioon kyseisenä ajankohtana vallinneet olosuhteet.

238 Lisäksi olisi muistettava, että kriisinratkaisumääräyksen hyväksymisestä annetun päätöksen 2017/1246 johdanto-osan neljännessä perustelukappaleessa komissio totesi nimenomaisesti hyväksyvänsä kriisinratkaisumääräyksen ja erityisesti kriisinratkaisuneuvoston esittämät syyt siihen, miksi kriisinratkaisumääräys on tarpeen yleisen edun kannalta asetuksen N:o 806/2014 5 artiklan mukaisesti.

239 Kantajien väitteillä ei voida kyseenalaistaa kriisinratkaisuneuvoston ja komission päätelmiä siitä, että asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan c alakohdassa säädetty edellytys täyttyi.

240 Yhtäältä kantajat eivät väitä, että kriisinratkaisumääräys ei täytä asetuksen N:o 806/2014 14 artiklan 2 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädettyjä yleisen edun mukaisia tavoitteita, joiden tarkoituksena on suojella Banco Popularin kriittisiä toimintoja ja turvata rahoitusvakaus. Toisaalta kantajat eivät esitä mitään sellaista väitettä, jonka avulla voitaisiin osoittaa, että nämä tavoitteet olisi saavutettu, jos Banco Popular olisi purettu tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä.

241 Kantajat väittävät ensinnäkin, että kriisinratkaisumääräys on suhteellisuusperiaatteen vastainen. Perusoikeuskirjan 17 artiklan mukaisten omistusoikeuden rajoitusten, kuten kriisinratkaisun ollessa kyseessä, on oltava välttämättömiä ja oikeassa suhteessa tavoiteltuun päämäärään nähden. Oikeasuhteisuutta koskevista vaatimuksista säädetään asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 5 kohdassa. Kantajat vetoavat asetuksen N:o 806/2014 14 artiklan 2 kohdan toiseen alakohtaan, jonka mukaan kriisinratkaisutoimella on vältettävä arvon alentumista.

242 Kantajat väittävät pääasiassa, että kriisinratkaisutoimi ei täytä asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitettua yleistä etua koskevaa perustetta, koska se johtaa heidän omistusoikeuksiensa suhteettomaan loukkaamiseen ja tarpeettomaan arvonmenetykseen.

243 On huomattava, että toisin kuin kantajat väittävät, asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan c alakohdassa säädetyn edellytyksen noudattaminen ei johda siihen, että kriisinratkaisuneuvoston olisi punnittava eri intressejä, joihin kantajat vetoavat, eli yhtäältä yleistä etua pankin kriisinratkaisun toteuttamisessa ja toisaalta osakkeenomistajien yksityisiä intressejä.

244 On todettava, että kantajat vetoavat asetuksen N:o 806/2014 14 artiklan 2 kohdan toisen alakohdan virheelliseen tulkintaan, jossa säädetään, että ”edellä mainittuihin tavoitteisiin pyrkiessään kriisinratkaisuneuvosto, neuvosto, komissio ja tapauksen mukaan kansalliset kriisinratkaisuviranomaiset pyrkivät pitämään kriisinratkaisun kustannukset mahdollisimman alhaisina ja välttämään arvon alentumista, paitsi jos se on välttämätöntä kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamiseksi”.

245 Tästä säännöksestä seuraa, että asetuksen N:o 806/2014 14 artiklan 2 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut kriisinratkaisutavoitteet on saavutettava mahdollisuuksien mukaan sellaisella kriisinratkaisuvälineellä, joka johtaa mahdollisimman vähäiseen arvon alentumiseen. Kuten tässä säännöksessä todetaan, jos valitun kriisinratkaisuvälineen aiheuttama arvon alentuminen on välttämätöntä näiden tavoitteiden saavuttamiseksi ja siten yleisen edun kannalta, kriisinratkaisua ei voida pitää suhteettomana.

246 Lisäksi, kuten komissio huomauttaa, asetuksen N:o 806/2014 14 artiklan 2 kohdan toisessa alakohdassa tarkoitetulla arvon alentumisella ei viitata ainoastaan yhteisön osakkeenomistajien ja pääomainstrumenttien haltijoiden, vaan myös sen tallettajien, työntekijöiden ja muiden velkojien omistukseen perustuvia intressejä.

247 Lisäksi on todettava, että kriisinratkaisuneuvosto totesi kriisinratkaisumääräyksen 4.5 artiklassa, että kriisinratkaisu myötävaikutti myös arvon alentumisen minimointiin, kun otetaan huomioon, että Banco Popularin likvidaatio olisi aiheuttanut velkojien kannalta suurempia tappioita kuin

kriisinratkaisu. Lisäksi kriisinratkaisuneuvosto katsoi kriisinratkaisumääräyksen 4.6 artiklassa, että kriisinratkaisutoimen toteuttamiseen liittyvät haitat ja kustannukset, lähinnä osakkeenomistajien ja huonommassa etuoikeusasemassa oleville velkojille aiheutuvat tappiot, eivät olleet yhtä merkittäviä kuin saatavat hyödyt eli kriittisten toimintojen säilyttäminen, talouteen ja rahoitusvakauteen kohdistuvien kielteisten vaikutusten rajoittaminen sekä muille velkojille mahdollisesti aiheutuvien tappioiden välttäminen.

248 Kantajat väittävät lisäksi, että asetuksen N:o 806/2014 6 artiklan 3 kohdan ja 15 artiklan 2 kohdan mukaan kriisinratkaisuvälineitä on sovellettava siten, että vaikutukset koko konserniin ovat mahdollisimman vähäiset.

249 Tältä osin on riittävää todeta, että kriisinratkaisumääräyksen 4.7 artiklassa kriisinratkaisuneuvosto katsoi asetuksen N:o 806/2014 6 artiklan 3 ja 5 kohdan mukaisesti ja ottaen huomioon, että Banco Popularilla oli tytäryhtiö Portugalissa, että liiketoiminnan myynti ei vaikuttaisi portugalilaiseen tytäryhtiöön, kun taas Banco Popularin likvidaatiolla olisi ollut siihen kielteisiä vaikutuksia.

250 Kantajat väittävät myös, että vaikka Banco Popularin kriisinratkaisu olisikin ollut välttämätöntä, yksi tai useampi tämän kanneperusteen toisessa osassa mainituista vaihtoehtoisista toimenpiteistä olisi voitu toteuttaa pääomainstrumenttien alaskirjauksen ja Banco Popularin myynnin sijasta, jolloin olisi vältetty sijoittajille koituva arvonmenetys ja heidän omistusoikeuksiensa loukkaaminen.

251 Riittää, kun todetaan, että kanneperusteen toisen osan tarkastelusta ilmenee, että kantajien esittämät vaihtoehtoiset toimenpiteet eivät olleet toteuttamiskelpoisia. Joka tapauksessa ne perustelut, joilla kantajat itse asiassa riitauttavat kriisinratkaisutoimen oikeasuhteisuuden suhteessa vaihtoehtoisiin toimenpiteisiin, joihin ne vetoavat omistusoikeuksiensa loukkaamisen osalta, eivät ole sellaisia, että ne kyseenalaistaisivat kriisinratkaisuneuvoston ja komission arvion asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan c alakohdassa säädetyn edellytyksen täyttymisestä.

252 Toiseksi kantajat väittävät, että kriisinratkaisumääräys on syrjivä ja mielivaltainen. Syrjintäkiellosta säädetään asetuksen N:o 806/2014 johdanto-osan 46 perustelukappaleessa ja 6 artiklan 1 kohdassa, ja se sisältyy perusoikeuskirjan 21 artiklan 1 kohtaan ja SEUT 18 artiklaan. Ne väittävät, että kriisinratkaisuneuvoston ja Espanjan viranomaisten toimenpiteet olivat Banco Populariin nähden syrjiviä ja mielivaltaisia, koska ne hylkäsivät pankin, sillä sen osakepääoma oli yksityisten – prosentuaalisesti suurelta osin ulkomaisten sijoittajien – omistuksessa.

253 On huomattava, ettei näiden kantajien väitteiden ei voida katsoa osoittavan, että asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan c alakohdassa säädettyä edellytystä olisi rikottu. Nämä ovat puhtaasti spekulatiivisia väitteitä, joilla ei ole mitään merkitystä yleisen edun vaatimuksen täyttymisen kannalta.

254 Joka tapauksessa niiden väitteiden osalta, joilla arvostellaan Espanjan viranomaisia siitä, että ne eivät ole myöntäneet tukea Banco Popularille, vaikka ne ovat tehneet niin muissa tilanteissa, on riittävää todeta, että ne ovat tehottomia, koska ne eivät koske kriisinratkaisuneuvostoa tai komissiota. Mitä tulee väitteeseen, jonka mukaan komissio on hyväksynyt valtiontuen myöntämisen italialaisille pankeille ja että kriisinratkaisuneuvosto ei näissä tapauksissa soveltanut asetusta N:o 806/2014, on ensinnäkin todettava, että tilanteet, joissa jäsenvaltio on käyttänyt julkisia varoja vaikeuksissa olevan laitoksen tervehdyttämiseen, liittyvät läheisesti erityisiin olosuhteisiin eivätkä ole vertailukelpoisia käsiteltävänä olevan asian tilanteeseen

nähden, ja toiseksi – kuten kantajat itse toteavat – kriisinratkaisuneuvosto katsoi, että näiden italialaisten pankkien kriisinratkaisu ei ollut yleisen edun kannalta perusteltua, koska ne eivät hoitaneet kriittisiä tehtäviä ja koska niiden likvidaatiolla ei olisi merkittäviä kielteisiä vaikutuksia rahoitusvakauteen. Lisäksi, kuten komissio huomautti, koska kyseessä on ensimmäinen yhteisön kriisinratkaisutapaus, asetuksen N:o 806/2014 soveltamisessa ei voi olla syrjintää muihin tapauksiin nähden.

255 Edellä esitetystä seuraa, että kriisinratkaisuneuvosto ja komissio eivät ole tehneet ilmeistä arviointivirhettä katsoessaan, että asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan c alakohdassa säädetty edellytys täyttyi, ja näin ollen kanneperusteen kolmas osa on hylättävä.

256 Edellä esitetyn perusteella ensimmäinen kanneperuste on hylättävä perusteettomana.

257 Ensimmäisen kanneperusteen kolmannessa osassa kantajat esittävät lisäksi ensimmäistä kertaa vastauksen 47 ja 48 kohdassa väitteitä, joiden tarkoituksena on kyseenalaistaa Banco Popularin myyntimenettely sillä perusteella, ettei se ole asetuksen N:o 806/2014 24 artiklan 2 kohdan ja direktiivin 2014/59 38 ja 39 artiklan säännösten mukainen. Toisaalta kantajat esittävät väliintulokirjelmistä esittämissään huomautuksissa uuden kanneperusteen, joka perustuu asetuksen N:o 806/2014 24 artiklan rikkomiseen, ja toteavat nimenomaisesti toistavansa siinä vastauksen 47 ja 48 kohdassa esitetyt väitteet.

258 Väliintulokirjelmiä koskevissa huomautuksissaan kantajat toteavat, että aiemmissa kirjelmissään ne esittivät myyntimenettelyn lainvastaisuuden, johon ne vetosivat, toissijaisena perusteluna suhteellisuusperiaatteen loukkaamiseen. On kuitenkin huomattava, että kantajat eivät esittäneet kanteen siinä osassa, jossa väitetään, että kriisinratkaisutoimi on suhteellisuusperiaatteen vastainen, ja yleisemmin kanneperusteen siinä osassa, joka koski asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan c alakohdan rikkomista, minkäänlaisia väitteitä myyntimenettelyn riitauttamiseksi. Tältä osin kantajat viittaavat nimenomaisesti vastauksessa esitettyihin seikkoihin, mutta eivät mainitse kannekirjelmän kohtaa, jossa tämä väite olisi jo esitetty.

259 Lisäksi on todettava, että kantajien esittämä yhteys näiden myyntimenettelyn riitauttamiseen tähtäävien väitteiden ja suhteellisuusperiaatteen loukkaamisen välillä asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan c alakohdan soveltamisen yhteydessä ei ole ymmärrettävä. Näitä väitteitä on siis tarkasteltava uutena kanneperusteena, joka koskee asetuksen N:o 806/2014 24 artiklan rikkomista.

260 Tältä osin on muistutettava, että työjärjestyksen 84 artiklan nojalla asian käsittelyn kuluessa ei saa vedota uuteen perusteeseen, ellei se perustu asian käsittelyn aikana ilmenneisiin oikeudellisiin seikkoihin ja tosiseikkoihin.

261 Tämä kanneperuste esitettiin ensimmäisen kerran vastauskirjelmässä, ja se toistettiin väliintulokirjelmistä esitetyissä huomautuksissa ilman, että kantajat ovat perustelleet millään tavalla, miksi ne eivät olleet riitauttaneet myyntimenettelyn sääntöjenmukaisuutta kannekirjelmässä. Tämä uusi kanneperuste ei perustu sellaisiin tosiseikkoihin ja oikeudellisiin seikkoihin, joista kantajat eivät olleet tietoisia kanteen nostamishetkellä, eikä kantajien halua vastata väliintulokirjelmässä esitettyihin väitteisiin voida pitää perusteena tämän kanneperusteen esittämiselle myöhässä.

262 Näin ollen vastauskirjelmässä esitetyt kantajien väitteet, jotka koskevat myyntimenettelyn sääntöjenmukaisuutta, ja uusi kanneperuste, joka koskee asetuksen N:o 806/2014 24 artiklan rikkomista ja joka on esitetty ensimmäistä kertaa väliintulokirjelmiä koskevissa huomautuksissa, on jätettävä tutkimatta.

2. Toinen kanneperuste, joka koskee asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan rikkomista

263 Kantajat väittävät, että kriisinratkaisuneuvosto rikkoi asetuksen N:o 806/2014 20 artiklaa. Kanneperuste jakautuu viiteen osaan, jotka koskevat ensinnäkin asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 11 kohdan rikkomista, toiseksi kyseisen asetuksen 20 artiklan 5 kohdan a–c ja f alakohdan rikkomista, kolmanneksi Deloitten riippumattomuuden puutetta, neljänneksi asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 1 kohdan rikkomista sillä perusteella, että toinen arvostus ei ollut ”oikeudenmukainen, varovainen ja realistinen”, ja viidenneksi mainitun asetuksen 20 artiklan 7 ja 9 kohdan rikkomista.

264 Asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Ennen kriisinratkaisutoimesta päättämistä tai kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksien käyttämistä kriisinratkaisuneuvosto varmistaa, että 2 artiklassa tarkoitetun yhteisön varojen ja velkojen oikeudenmukaisen, varovaisen ja realistisen arvostuksen tekee henkilö, joka on riippumaton viranomaisista, myös kriisinratkaisuneuvostosta ja kansallisesta kriisinratkaisuviranomaisesta, ja asianomaisesta yhteisöstä.”

265 Tässä tapauksessa on muistettava, että Banco Popularin arvostus, joka tehtiin ennen kriisinratkaisumääräyksen antamista, sisältää kaksi raporttia, jotka on liitetty kriisinratkaisumääräykseen.

266 Kriisinratkaisuneuvosto laati 5.6.2017 päivätyn ensimmäisen arvostuksen asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 5 kohdan a alakohdan mukaisesti, ja sen tarkoituksena oli tarjota tietoja, joiden perusteella määritetään, täyttyivätkö asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdassa määritellyt kriisinratkaisun edellytykset.

267 Deloitte laati 6.6.2017 päivätyn toisen arvostuksen riippumattomana asiantuntijana asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 10 kohdan mukaisesti.

268 Kriisinratkaisumääräyksessä todetaan, että kiireellisyyden vuoksi asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 10 kohdan mukaisesti suoritetun toisen arvostuksen tarkoituksena oli arvioida Banco Popularin varojen ja velkojen arvo, jotta saataisiin arvio osakkeenomistajien ja velkojien kohtelusta siinä tapauksessa, että Banco Popular olisi asetettu tavanomaiseen maksukyvyttömyysmenettelyyn, sekä tarjota tietoja, joiden perusteella voidaan päättää siirrettävistä osakkeista ja muista omistusinstrumenteista ja joiden perusteella kriisinratkaisuneuvosto voi määrittää liiketoiminnan myyntiin sovellettavat kaupalliset ehdot.

269 Deloitte ilmoitti toisessa arvostuksessa tukeutuneensa vaatimuksiin, jotka on esitetty direktiivin 2014/59 36 artiklassa (vastaa asetuksen N:o 806/2014 20 artiklaa) ja arvostuksesta kriisinratkaisua varten ja arvostuksesta direktiivin 2014/59 mukaisen kriisinratkaisun jälkeisen erilaisen kohtelun määrittämiseksi 23.5.2017 annettujen EPV:n lopullisten teknisten sääntelystandardien (jäljempänä EPV:n tekniset standardit) luonnosten nro 2017/05 ja 2017/06 luvussa 3.

270 Direktiivin 2014/59 36 artiklan 15 kohdassa valtuutetaan EPV laatimaan luonnokset teknisiksi sääntelystandardeiksi, joissa määritellään perusteet kriisinratkaisumenettelyssä suoritettavien arvostusten tekemistä varten.

271 EPV:n teknisten standardien luku 3 liittyy luonnokseen kriisinratkaisua varten suoritettavaa arvostusta koskeviksi teknisiksi sääntelystandardeiksi nro 2017/05 (jäljempänä tekniset sääntelystandardit), ja se sisältää muun muassa direktiivin 2014/59 36 artiklan 15 kohdan mukaisesti luonnoksen komission delegoiduksi asetukseksi, jolla täydennetään direktiiviä 2014/59 teknisillä sääntelystandardeilla, joissa täsmennetään laitosten tai yhteisöjen varojen ja velkojen arvon arvostuksessa käytettävän menetelmän kriteerit.

272 Lisäksi on huomattava, että kriisinratkaisumääräyksen antamisajankohtana tekniset sääntelystandardit eivät olleet sitovia, sillä asetuksen N:o 806/2014 5 artiklan 2 kohdan toisessa alakohdassa säädetään, että kriisinratkaisuneuvosto, neuvosto ja komissio noudattavat EPV:n laatimia ja komission hyväksymiä sitovia teknisiä sääntely- ja täytäntöönpanostandardeja. Nämä tekniset sääntelystandardit sisällytettiin direktiivin 2014/59 täydentämisestä niiden teknisten sääntelystandardien osalta, joissa täsmennetään arviointiperusteet liittyen menetelmiin, joita käytetään laitosten tai yhteisöjen varojen ja velkojen arvon arvioimiseen, 14.11.2017 annettuun komission delegoituun asetukseen (EU) 2018/345 (EUVL 2018, L 67, s. 8).

273 Kriisinratkaisuneuvosto totesi kriisinratkaisumääräyksen 6.3 artiklassa, että päättäessään Banco Popularin pääomainstrumenttien alaskirjauksesta ja muuntamisesta se oli tukeutunut toiseen arvostukseen, sellaisena kuin sitä on täydennetty ja tuettu FROB:n toteuttaman myyntimenettelyn tuloksilla.

274 Koska toinen arvostus sisältää monimutkaisia teknisiä ja taloudellisia arvioita, kriisinratkaisuneuvostolle on annettava laaja harkintavalta siltä osin kuin se piti toista arvostusta pätevänä perustana kriisinratkaisutoimenpiteistä päätettäessä.

275 Näin ollen edellä 110–115 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti unionin yleisen tuomioistuimen harjoittama valvonta on rajoitettua valvontaa, joka rajoittuu siitä varmistumiseen, ettei kriisinratkaisuneuvosto ole tehnyt ilmeistä arviointivirhettä, kun se katsoi, että toinen arvostus oli asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan vaatimusten mukainen. Kantajien tehtävänä on esittää näyttö, joka riittäisi viemään uskottavuuden toiselta arvostukselta.

a) Kanneperusteen ensimmäinen osa, joka koskee asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 11 kohdan rikkomista

276 Kantajat väittävät, että asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 11 kohtaa on rikottu, koska kriisinratkaisuneuvosto kieltäytyi toimittamasta ensimmäisen ja toisen arvostuksen lopullisia versioita. Kriisinratkaisuneuvosto totesi unionin yleisen tuomioistuimen 6.7.2018 määräämään prosessinjohtotoimeen 30.7.2018 antamassaan vastauksessa, ettei se julkaisisi näiden arvostusten lopullisia versioita. Deloitte on myöntänyt, että arvostuksista tarvitaan lopulliset versiot ja että se oli saanut tehtäväkseen laatia ne. Kantajat viittaavat 21.9.2018 päivättyihin huomautuksiinsa, jotka koskevat kriisinratkaisuneuvoston vastausta tähän prosessinjohtotoimeen, ja väittävät, että kriisinratkaisuneuvostolla on asetuksen N:o 806/2014 johdanto-osan 64 perustelukappaleen ja 20 artiklan 11 kohdan nojalla velvollisuus toimittaa lopulliset versiot ensimmäisestä ja toisesta arvostuksesta.

277 Mitä tulee ensimmäiseen arvostukseen, kantajat eivät täsmennä, mitä järkeä olisi ollut tehdä tällainen arvostus kriisinratkaisumääräyksen hyväksymisen jälkeen, kun otetaan huomioon sen edellä 266 kohdassa määritelty tavoite ja se, että sen tarkoituksena oli auttaa määrittämään, oliko Banco Popular asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitetulla tavalla kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa. Lisäksi on huomattava, että ensimmäinen arvostus, jonka tarkoituksena oli määrittää, oliko Banco Popular kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, kävi tarpeettomaksi EKP:n tehtyä 6.6.2017 arvion Banco Popularin kykenemättömyydestä tai todennäköisestä kykenemättömyydestä jatkaa toimintaansa.

278 Toisen arvostuksen osalta kriisinratkaisuneuvosto ilmoitti 30.7.2018 vastauksena unionin yleisen tuomioistuimen prosessinjohtotoimena esittämiin kysymyksiin, että tätä ei seuraisi jälkikäteen suoritettava lopullinen arvostus. Se katsoi, että käsiteltävänä olevan tapauksen erityispiirteiden vuoksi se oli tullut siihen tulokseen, että jälkikäteen suoritettavasta lopullisesta arvostuksesta ei olisi mitään käytännön hyötyä asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 11 kohdan mukaisesti eikä se johtaisi saman asetuksen 20 artiklan 12 kohdan mukaiseen korvauspäätökseen.

279 On huomattava, että asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 11 kohdassa säädetty jälkikäteen suoritettava lopullinen arvostus on määritelmän mukaan suoritettava kriisinratkaisumääräyksen hyväksymisen ja komission päätöksen tekemisen jälkeen.

280 Lisäksi asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 13 kohdan mukaan toisen arvostuksen kaltainen tilapäinen arvostus on pätevä peruste kriisinratkaisumääräyksen antamiselle. Tältä osin kantajat eivät kiistä sitä, että asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 10 kohdassa tarkoitettu tilapäinen arvostus oli kiireellisyyden vuoksi perusteltu.

281 Riittää, kun muistutetaan, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin toimen laillisuutta on arvioitava toimen antamisajankohtana olemassa olleiden tosiseikkojen ja oikeudellisten seikkojen perusteella (ks. tuomio 3.9.2015, Inuit Tapiriit Kanatami ym. v. komissio, C-398/13 P, EU:C:2015:535, 22 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Näin ollen toimen laillisuutta arvioitaessa ei voida ottaa huomioon unionin toimen toteuttamisajankohdan jälkeisiä seikkoja (ks. tuomio 17.12.2014, Si.mobil v. komissio, T-201/11, EU:T:2014:1096, 64 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

282 Tästä seuraa, että se, onko kriisinratkaisumääräyksen hyväksymisen jälkeen jälkikäteen suoritettava lopullinen arvostus tehty vai ei, ei voi vaikuttaa riidanalaisten päätösten pätevyyteen ja että kantajien väitteet ovat tehottomia.

283 Lisäksi kantajien väitteestä, jonka mukaan kriisinratkaisuneuvoston kieltäytyminen toimittamasta ensimmäisen ja toisen arvostuksen lopullisia versioita osoitti, että tilapäiset versiot olivat epätarkkoja ja että Banco Popularin kriisinratkaisua ei olisi pitänyt toteuttaa, on riittävää todeta, että kyseessä on puhdas spekulaatio, jolle ei ole perusteita.

284 Lopuksi, toisin kuin kantajat väittävät, asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 15 kohtaa, jonka mukaan ”arvostus on olennainen osa päätöstä kriisinratkaisuvälineen soveltamisesta tai kriisinratkaisuvaltuuden käytöstä tai päätöstä pääomainstrumenttien alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksien käytöstä”, ei voida tulkita siten, että jälkikäteen suoritettava lopullinen arvostus on olennainen osa kriisinratkaisupäätöstä. Tässä säännöksessä tarkoitettu arvostus eli tässä tapauksessa toinen arvostus on se, jonka perusteella kriisinratkaisuneuvosto on hyväksynyt kriisinratkaisumääräyksen.

285 Kanneperusteen ensimmäinen osa on näin ollen hylättävä.

b) Kanneperusteen toinen osa, joka koskee asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 5 kohdan a–c ja f alakohdan rikkomista

286 Kantajat väittävät, että asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 5 kohtaa on rikottu, koska riippumaton asiantuntija ei ole toisessa arvostuksessa analysoinut kyseisen säännöksen a–c ja f alakohdassa säädettyjä tavoitteita. Kriisinratkaisumääräyksen antaminen ottamatta huomioon asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 5 kohdan ohjeita on niiden mukaan vastoin oikeusvarmuuden periaatetta. Ne väittävät, että on riippumattoman asiantuntijan eikä kriisinratkaisuneuvoston tehtävä arvioida, täyttyvätkö asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdassa säädetyt edellytykset, ja esittää näyttöä, jonka perusteella voidaan päättää sopivimmasta kriisinratkaisutoimesta ja sen laajuudesta. Tästä samoin kuin siitä, että riippumattoman asiantuntijan olisi suoritettava ensimmäinen ja toinen arvostus, säädetään vuoden 2016 kriisinratkaisusuunnitelmassa.

287 Kantajien mukaan kriisinratkaisuneuvosto ei mainitse kriisinratkaisumääräyksen johdanto-osan 42 ja 43 perustelukappaleessa, että Deloitte on toisessa arvostuksessa toteuttanut asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 5 kohdan a–c ja f alakohdassa säädetyt tavoitteet. Deloitte on vahvistanut, että se ei ole suorittanut näiden säännösten edellyttämää analyysia. Kyseisissä säännöksissä tarkoitettua analyysia ei myöskään ole tehty ensimmäisessä arvostuksessa. Kriisinratkaisuneuvosto vahvisti Banco Popularin vähimmäismyyntihinnan tukeutumatta arvostukseen. Ensimmäisessä arvostuksessa tyydyttiin toteamaan, että Banco Popular oli maksukykyinen, mutta sen maksuvalmiutta ei analysoitu. Kriisinratkaisuneuvosto viittasi EKP:n analyysiin siitä, oliko Banco Popular kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa. Asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 5 kohdan mukaista analyysia ei kuitenkaan voitu siirtää EKP:n kaltaiselle kolmannelle osapuolelle.

288 Ensinnäkin on todettava, että toisin kuin kantajat väittävät, asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisestä alakohdasta ilmenee nimenomaisesti, että on kriisinratkaisuneuvoston eikä riippumattoman arvioijan tehtävä arvioida johdon istunnossa, täyttyvätkö kyseisessä säännöksessä säädetyt edellytykset.

289 Lisäksi sillä, että vuoden 2016 kriisinratkaisusuunnitelmassa todettiin, että riippumattoman arvioijan oli määrä suorittaa ensimmäinen ja toinen arvostus, ei ole merkitystä, koska kyseistä suunnitelmaa ei sovellettu tässä tapauksessa.

290 Kantajat väittävät, että riippumaton asiantuntija ei ole analysoinut asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 5 kohdan a–c ja f alakohdassa säädettyjä tavoitteita toisessa arvostuksessa.

291 Ensinnäkin asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 5 kohdan a alakohdassa säädetään, että arvostuksen tarkoituksena on oltava se, että se ”se tuottaa tietoa perustellun toteamuksen tekemiseksi siitä, täyttyvätkö kriisinratkaisun edellytykset tai pääomainstrumenttien alaskirjauksen tai muuntamisen edellytykset”.

292 On syytä muistaa, että kriisinratkaisuneuvosto hyväksyi 5.6.2017 ensimmäisen arvostuksen, jonka tavoitteena oli määrittää, täyttääkö Banco Popular asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 5 kohdan a alakohdan mukaiset edellytykset kriisinratkaisulle tai sen pääomainstrumenttien alaskirjaukselle tai muuntamiselle. Kriisinratkaisuneuvosto totesi erityisesti, että ensimmäisen

arvostuksen tarkoituksena oli auttaa määrittämään, oliko Banco Popular asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitetulla tavalla kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa.

293 Ensimmäisessä arvostuksessa kriisinratkaisuneuvosto arvioi näin ollen asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 5 kohdan a alakohdassa säädettyä tavoitetta. Kantajat väittävät virheellisesti, että riippumattoman asiantuntijan oli suoritettava tämä arviointi, koska asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 3 kohdassa annetaan kriisinratkaisuneuvostolle oikeus tehdä ensimmäinen arvostus. Koska kriisinratkaisuneuvosto oli tehnyt tämän arvioinnin, Deloitte saattoi lisäksi ilmoittaa raportissaan, ettei se sisällyttäisi sitä toiseen arvostukseen.

294 Joka tapauksessa on syytä huomauttaa, että ensimmäinen arvostus, jonka tarkoitus oli määrittää, oliko Banco Popular kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, kävi tarpeettomaksi EKP:n 6.6.2017 tekemän arvioinnin jälkeen. Kriisinratkaisuneuvosto ilmoitti ensimmäisessä arvostuksessa, että sen arvioinnin viiteajankohtana eli 31.3.2017 Banco Popular oli vakavarainen. Toisaalta EKP vetosi huhti- ja toukokuussa 2017 alkaen Banco Popularista tehtyihin suuriin talletusten nostoihin ja sen kyvyttömyyteen luoda uutta likviditeettiä ja päätteli, että Banco Popular oli 6.6.2017 kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa. Väitteet ensimmäisen arvostuksen kyseenalaistamisesta ovat siis tehottomia.

295 Lisäksi asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa todetaan, että EKP arvioi kriisinratkaisuneuvostoa kuultuaan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitetun edellytyksen eli sen, onko yhteisö kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa.

296 Tältä osin unionin tuomioistuin on katsonut, että asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa annetaan EKP:lle ensisijainen – joskaan ei yksinomainen – asema, koska sen tehtävänä on pääsääntöisesti arvioida, onko yhteisö kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa. Kriisinratkaisuneuvosto voi myös tehdä tällaisen arvioinnin, mutta vasta sen jälkeen, kun se on ilmoittanut EKP:lle aikomuksestaan tehdä tällainen arviointi, ja ainoastaan, jos EKP ei tee kyseistä arviointia kolmen kalenteripäivän kuluessa tämän tiedon vastaanottamisesta. EKP:lle on siis annettu tällaisen arvioinnin tekemiseen ensisijainen toimivalta, joka perustuu EKP:llä valvontaviranomaisena olevaan asiantuntemukseen, koska sen vuoksi, että EKP:llä on tässä ominaisuudessa käytettävissään kaikki vakavaraisuutta koskevat tiedot kyseessä olevasta yhteisöstä, sillä on parhaat edellytykset määrittää kyseisen asetuksen 18 artiklan 4 kohdassa olevan määritelmän, joka koskee sitä, onko yhteisö kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, ja jossa viitataan muun muassa vakavaraisuustilanteeseen liittyviin seikkoihin, kuten toimilupaedellytyksiin, varojen määrään suhteessa velkojen määrään taikka nykyiseen tai tulevaan velkaantumiseen, perusteella, täyttyykö kyseinen edellytys (tuomio 6.5.2021, ABLV Bank ym. v. EKP, C-551/19 P ja C-552/19 P, EU:C:2021:369, 62 kohta).

297 Kantajat väittävät näin ollen virheellisesti, että asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 5 kohdan a alakohdassa säädetyn tavoitteen arviointi oli sisällytettävä toiseen arvostukseen eikä EKP voinut toteuttaa sitä.

298 Lisäksi on huomattava, että kantajat viittaavat kanteessa ja vastauksessa asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 5 kohdan a alakohdassa tarkoitettuun tavoitteeseen, joka vastaa 20 artiklan 5 kohdan a ja c alakohdassa säädettyjä tavoitteita, esittämättä kuitenkaan mitään c alakohdassa tarkoitettua tavoitetta koskevia erityisiä perusteluja.

299 Toiseksi asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 5 kohdan f alakohdassa säädetään, että arvostuksen tarkoituksena on oltava ”tuottaa tietoa liiketoimintaa myytäessä perustellun päätöksen tekemiseksi siirrettävistä varoista, oikeuksista, veloista taikka omistusinstrumenteista sekä auttaa kriisinratkaisuneuvostoa saamaan oikean käsityksen siitä, mitkä ovat 24 artiklan 2 kohdan b alakohtaa sovellettaessa käytettävät kaupalliset ehdot”.

300 Toisin kuin kantajat väittävät, kriisinratkaisumääräyksen johdanto-osan 42 perustelukappaleen c kohdassa todetaan nimenomaisesti, että tilapäinen arvostus suoritettiin, jotta voitaisiin kerätä tiedot, jotka tarvitaan siirrettäviä osakkeita tai omistusinstrumentteja koskevaa päätöstä varten, ja jotta kriisinratkaisuneuvosto voisi määritellä, mitkä ovat liiketoimintaa myytäessä käytettävät kaupalliset ehdot.

301 Lisäksi Deloitte toteaa, että sen raportin laatimisen tavoitteena oli laatia riippumaton arvio direktiivin 2014/59/EY 36 artiklan 4 kohdan b, f ja g alakohdassa säädettyjen tavoitteiden mukaisesti. Nämä direktiivin 2014/59 säännökset vastaavat asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 5 kohdan b, f ja g alakohdan säännöksiä.

302 Joka tapauksessa on huomattava, että asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 10 kohdan mukaan tilanteessa, jossa kiireellisten olosuhteiden vuoksi ei ole mahdollista noudattaa 7 ja 9 kohdassa säädettyjä vaatimuksia, on tehtävä tilapäinen arvostus. Kyseisessä säännöksessä todetaan nimenomaisesti, että tilapäisen arvostuksen on oltava 4 kohdassa säädettyjen vaatimusten mukainen ”siltä osin kuin kulloisissakin olosuhteissa on kohtuudella mahdollista”. Lisäksi asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 11 kohdassa todetaan, että arvostus, joka ei ole kaikkien 1 ja 4–9 kohdassa säädettyjen vaatimusten mukainen, on katsottava tilapäiseksi.

303 Tämä osoittaa, että käsiteltävänä olevan tapauksen kaltaisissa tilanteissa, joissa arvostus on tehtävä kiireellisesti, kyseessä on tilapäinen arvostus, jonka ei tarvitse täyttää kaikkia asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 5 kohdassa säädettyjä tavoitteita.

304 Näin ollen kanneperusteen toinen osa on hylättävä.

c) Kanneperusteen kolmas osa, joka koskee Deloitten riippumattomuuden puutetta

305 Kantajat väittävät, että kriisinratkaisuneuvosto rikkoi asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 1 kohtaa ja 44 artiklaa, luettuna yhdessä delegoidun asetuksen 2016/1075 38–41 artiklan kanssa, koska Deloitte ei ollut riippumaton.

306 Asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 1 kohdan mukaan arvostuksen tekee henkilö, joka on riippumaton viranomaisista, myös kriisinratkaisuneuvostosta, kansallisesta kriisinratkaisuviranomaisesta ja asianomaisesta yhteisöstä.

307 Arvioijien riippumattomuutta koskevat vaatimukset vahvistetaan delegoidun asetuksen 2016/1075 37–41 artiklassa. Delegoidun asetuksen 2016/1075 38 artiklassa säädetään kolmesta kumulatiivisesta edellytyksestä, joiden täyttyessä arvioijan katsotaan olevan riippumaton asianomaisista viranomaisista ja asianomaisesta yhteisöstä. Ensinnäkin arvioijalla on tarvittava pätevyys ja kokemus ja tarvittavat taidot, tiedot ja resurssit sekä mahdollisuus suorittaa arvostus tehokkaasti turvautumatta tarpeettomasti mihinkään asianomaiseen viranomaiseen tai asianomaiseen yhteisöön. Toiseksi arvioija on oikeudellisesti erillään asianomaisista viranomaisista ja asianomaisesta yhteisöstä. Kolmanneksi arvioijalla ei ole saman delegoidun asetuksen 41 artiklassa tarkoitettua olennaista etuyhteyttä tai eturistiriitaa.

308 On kuitenkin huomattava, että kantajat eivät väitä, etteivät Deloitten pätevyys, kokemus, taidot, tiedot ja resurssit olisi olleet riittävät, jotta se voi suorittaa arvostuksen tehokkaasti delegoidun asetuksen 2016/1075 38 artiklan ensimmäisessä edellytyksessä tarkoitetulla tavalla. Ne eivät myöskään väitä, ettei Deloitte ollut oikeudellisesti erillään asianomaisista viranomaisista eli kriisinratkaisuneuvostosta ja FROB:stä sekä Banco Popularista delegoidun asetuksen 2016/1075 38 artiklan toisessa edellytyksessä tarkoitetulla tavalla.

309 Kantajat väittävät ensinnäkin, että kriisinratkaisuneuvosto käytti Deloitteen kohtuutonta vaikutusvaltaa delegoidun asetuksen 2016/1075 39 artiklan 3 kohdan a alakohdan vastaisesti, kun se kehotti Deloittea olemaan antamatta lausuntoa asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 5 kohdan a–c ja f alakohdasta ja näin ollen poikkeamaan velvollisuuksistaan riippumattomana asiantuntijana. Niiden mukaan Deloitte on kriisinratkaisuneuvoston ohjeiden mukaisesti ottanut lähtökohdaksi olettaman, jonka mukaan liiketoiminnan myynti toteutetaan, sen sijaan, että se olisi tarjonnut tietoja kriisinratkaisuvälineen valintaa varten. Kantajat väittävät, että kriisinratkaisuneuvosto antoi Deloittelle ohjeen olla laatimatta lopullista arvostusta. Vaikka kriisinratkaisuviranomainen voi kuulla asiantuntijaa, se ei voi antaa tälle ohjeita.

310 Delegoidun asetuksen 2016/1075 39 artiklan 3 kohdan a alakohdassa säädetään, että suorittaessaan arvostusta riippumaton arvioija ei saa pyytää tai ottaa vastaan ohjeita tai neuvontaa miltään asianomaiselta viranomaiselta tai asianomaiselta yhteisöltä.

311 On myös huomattava, että delegoidun asetuksen 2016/1075 39 artiklan 4 kohdan a alakohdassa säädetään, että ”mitä 3 kohdassa säädetään ei saa estää ohjeiden, neuvonnan, tilojen, teknisten laitteiden tai muuntyyppisen tuen antamista, jos nimittävä viranomainen tai vastaava muu viranomainen, joka on mahdollisesti valtuutettu hoitamaan kyseistä tehtävää kyseisessä jäsenvaltiossa, katsoo tämän olevan välttämätöntä arvostuksen tavoitteiden saavuttamiseksi”.

312 Tältä osin delegoidun asetuksen 2016/1075 johdanto-osan 35 perustelukappaleessa täsmennetään seuraavaa:

”Lisäksi olisi varmistettava, että riippumaton arvioija kykenee suorittamaan arvostuksen tehokkaasti ja turvautumatta aiheettomasti mihinkään asianomaiseen viranomaiseen, kriisinratkaisuviranomainen mukaan luettuna, ja direktiivin 2014/59/EU 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettuun laitokseen tai yhteisöön. Arvostuksen suorittamisen tueksi tarvittavien ohjeiden tai neuvonnan antamista, esimerkiksi kun on kyse unionin lainsäädännön nojalla kriisinratkaisun arvostustarkoituksiin osoitetuista menetelmistä, ei kuitenkaan olisi pidettävä aiheettomana turvautumisena, jos tällaisten ohjeiden tai tällaisen neuvonnan katsotaan olevan tarpeen arvostuksen suorittamisen tukemiseksi. – –”

313 Tästä seuraa, että toisin kuin kantajat väittävät, delegoidun asetuksen 2016/1075 39 artiklaa ei voida tulkita siten, että siinä kielletään kriisinratkaisuviranomaista antamasta minkäänlaisia ohjeita riippumattomalle arvioijalle.

314 Lisäksi on huomattava, että asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 5 kohdassa määritellään arvostuksen tavoitteet sovelletun kriisinratkaisuvälineen mukaan. Erityisesti asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 5 kohdan f alakohdassa vahvistetaan arvostuksen tavoitteet liiketoimintaa myytäessä; tavoitteet eroavat saman asetuksen 20 artiklan 5 kohdan d ja e alakohdassa tarkoitetuista tavoitteista, jotka liittyvät tapauksiin, joissa käytetään joko velkakirjojen arvon alaskirjausta tai varojen erottelua.

315 Asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 5 kohdan b alakohtaa, jossa säädetään, että jos kriisinratkaisun edellytykset täyttyvät, arvostuksen tarkoituksena on oltava tuottaa tietoa perustellun päätöksen tekemiseksi yhteisöä koskevan asianmukaisen kriisinratkaisutoimen toteuttamisesta, on tulkittava siten, että arvostuksen on annettava kriisinratkaisuneuvostolle tekniset ja taloudelliset tiedot, joiden perusteella sen valitsema kriisinratkaisuväline voidaan panna täytäntöön.

316 Tästä säännöksestä ei käy ilmi, että arvioijan tehtävänä olisi määritellä asianmukaisin kriisinratkaisuväline. Päätöksen siitä, mitä kriisinratkaisuvälinettä sovelletaan, tekee kriisinratkaisuviranomainen eikä riippumaton arvioija.

317 Riippumattoman arvioijan velvoittaminen suorittamaan arvostus tietyn välineen soveltamiseksi, jos se on tarpeen arvostuksen tavoitteiden saavuttamiseksi, ei voi merkitä tämän kohtuutonta riippuvuutta kriisinratkaisuviranomaisesta. Näin ollen sitä, että kriisinratkaisuneuvosto katsoi, että liiketoiminnan myynti oli sopivin keino kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamiseksi, ja antoi Deloitten tehtäväksi suorittaa kyseisen välineen tavoitteet täyttävän arvostuksen, on pidettävä delegoidun asetuksen 2016/1075 39 artiklan 4 kohdan a alakohdan mukaisena ohjeena, joka ei vaaranna arvioijan riippumattomuutta.

318 Mitä tulee väitteeseen, jonka mukaan kriisinratkaisuneuvosto antoi Deloitten tehtäväksi olla antamatta lausuntoa asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 5 kohdan a–c ja f alakohdasta, viitataan tämän kanneperusteen toisen osan analyysiin.

319 Mitä tulee väitteeseen, jonka mukaan kriisinratkaisuneuvosto on antanut Deloitten tehtäväksi olla laatimatta lopullista arvostusta, riittää, kun muistutetaan, että tämä seikka, joka tapahtui kriisinratkaisumääräyksen antamisen jälkeen, ei missään tapauksessa voi kyseenalaistaa sen laillisuutta.

320 Edellä esitetystä seuraa, että kantajat eivät ole osoittaneet, että kriisinratkaisuneuvosto olisi antanut Deloittelle ohjeita delegoidun asetuksen 2016/1075 39 artiklan 3 kohdan a alakohdan vastaisesti.

321 Toiseksi kantajat väittävät, että koska kriisinratkaisuneuvostolla oli vaikutusvaltaa Deloitteen, arvioijalla oli delegoidun asetuksen 2016/1075 41 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu olennainen etuyhteys tai eturistiriita viranomaisen kanssa, mikä on vastoin saman delegoidun asetuksen 38 artiklaa. Kantajat väittävät myös, että Deloitte on rikkonut delegoidun asetuksen 2016/1075 39 artiklan 3 kohdan b alakohtaa, koska se on kriisinratkaisun jälkeen ohjannut Banco Popularin yhdistämistä Banco Santanderiin.

322 Ensinnäkin, kuten edellä 310–320 kohdassa todetaan, tämä väite on hylättävä siltä osin kuin siinä päätellään olennaisen etuyhteyden tai eturistiriidan olemassaolo siitä, että kriisinratkaisuneuvosto olisi käyttänyt kohtuutonta vaikutusvaltaa Deloitteen delegoidun asetuksen 2016/1075 39 artiklan 3 kohdan a alakohdan vastaisesti.

323 Lisäksi delegoidun asetuksen 2016/1075 38 artiklassa säädetyn kolmannen edellytyksen rikkomisen osalta kyseisen delegoidun asetuksen 41 artiklan 1 kohdassa säädetään, että riippumattomalla arvioijalla ei saa olla tosiasiallista tai mahdollista olennaista etuyhteyttä tai eturistiriitaa asianomaisiin viranomaisiin tai asianomaiseen yhteisöön nähden.

324 Delegoidun asetuksen 2016/1075 41 artiklan 2 kohdassa säädetään, että sovellettaessa 1 kohtaa tosiasiallista tai mahdollista etuyhteyttä tai eturistiriitaa pidetään olennaisena aina, kun nimittävä viranomainen tai vastaava muu viranomainen, joka on mahdollisesti valtuutettu hoitamaan kyseistä tehtävää kyseisessä jäsenvaltiossa, katsoo, että se voisi vaikuttaa tai sen olisi kohtuullista katsoa vaikuttavan riippumattoman arvioijan harkintaan arvostuksen suorittamisessa. Kyseisen artiklan 3 kohdassa täsmennetään, että olennaisina pidetään etuyhteyksiä tai eturistiriitoja yhteisön jäseniin tai sen velkojiin nähden.

325 Riittää, kun todetaan, että kantajat eivät ilmoita, mikä olisi tässä tapauksessa Deloitten ja kriisinratkaisuneuvoston tai Deloitten ja Banco Popularin välinen tosiasiallinen tai mahdollinen olennainen etuyhteys tai eturistiriita.

326 Lopuksi delegoidun asetuksen 2016/1075 39 artiklan 3 kohdan b alakohdassa säädetään, että suorittaessaan arvostusta riippumaton arvioija ei saa pyytää eikä hyväksyä taloudellisia tai muita etuja miltään asianomaiselta viranomaiselta tai asianomaiselta yhteisöltä.

327 Komission ja kriisinratkaisuneuvoston tavoin on todettava, että Deloitten ja Banco Santanderin kriisinratkaisun jälkeen mahdollisesti tekemät kaupalliset sitoumukset eivät ole merkityksellisiä eivätkä ne voi osoittaa Deloitten eturistiriitaa toisen arvostuksen suorittamisajankohtana.

328 Tästä seuraa, että mikään kantajien esittämistä väitteistä ei ole omiaan osoittamaan Deloitten riippumattomuuden puuttumista.

329 Kanneperusteen kolmas osa on näin ollen hylättävä.

d) Kanneperusteen neljäs osa, joka koskee asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 1 kohdan rikkomista sillä perusteella, ettei toinen arvostus ollut ”oikeudenmukainen, varovainen ja realistinen”

330 Kantajat väittävät, että kriisinratkaisuneuvosto rikkoi asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 1 kohtaa, jonka mukaan sen on varmistettava, että yhteisön varojen ja velkojen arvostus on oikeudenmukainen, varovainen ja realistinen. Kyseisessä säännöksessä ei anneta kriisinratkaisuneuvostolle merkittävää harkintavaltaa, ja sen on osoitettava, että arvostukset ovat sovellettavien säännösten mukaisia. Kanneperusteen neljäs osa jakautuu pääasiallisesti kolmeen väitteeseen.

1) Ensimmäinen väite, jonka mukaan toinen arvostus perustui virheellisiin arviointiperusteisiin

331 Kantajat väittävät, että toisessa arvostuksessa viitataan ainoastaan direktiiviin 2014/59 ja lakiin 11/2015 eikä se näin ollen ole asetuksen N:o 806/2014 mukainen. Deloitte myöntää, että toinen arvostus ei perustunut olettamukseen toiminnan jatkuvuudesta, vaan se suoritti arvostuksen likvidaation yhteydessä. Deloitte ei näin ollen ottanut huomioon omaisuuden arvoa, jonka ostaja olisi ottanut huomioon, jos se olisi aikonut jatkaa Banco Popularin toimintaa, kuten tosiasiassa tapahtui. On väärin rinnastaa niiden tappiot siihen, mitä ne olisivat saaneet tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä. Deloitten olisi pitänyt laskea toiminnan jatkuvuuden arvo. Käyttämällä likvidaatioarvoa Deloitte on kantajien mukaan aliarvioinut Banco Popularin varojen arvon.

332 On syytä huomauttaa, että toisessa arvostuksessa mainittu direktiivi 2014/59 sisältää asetuksen N:o 806/2014 säännöksiä vastaavia säännöksiä.

333 Lisäksi on todettava, että nämä väitteet perustuvat virheelliseen käsitykseen toisessa arvostuksessa käytetyistä menetelmistä. Toinen arvostus koostuu nimittäin kahdesta osasta, joista ensimmäinen sisältää Banco Popularin tilapäisen arvostuksen ja toinen koostuu likvidaatioskenaarion simuloinnista. Ensimmäisessä osassa pyritään määrittelemään Banco Popularin taloudellinen arvo liiketoiminnan myynnin yhteydessä. Toisen osan tarkoituksena on selvittää, olisivatko osakkeenomistajat ja velkojat saaneet parempaa kohtelua, jos Banco Popularille olisi sovellettu tavanomaista Espanjan lainsäädännön mukaista maksukyvyttömyysmenettelyä.

334 Kriisinratkaisuneuvosto hyväksyi kriisinratkaisumääräyksen ottamalla huomioon toisen arvostuksen ensimmäisen osan, joka sisältää Banco Popularin varojen ja velkojen arvostuksen sellaisenaan. Toisaalta koska Deloitte on todennut, ettei sillä ollut tässä vaiheessa kaikkia tarvittavia tietoja tai riittävästi aikaa tehdä muuta kuin suuntaa antava arvio, toisen arvostuksen toinen osa vastaa asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 9 kohdan mukaista alustavaa simulointia. Kolmas arvostus, joka on lopullinen arvostus sen määrittämiseksi, olisivatko osakkeenomistajat ja velkojat saaneet parempaa kohtelua, jos Banco Popular olisi asetettu tavanomaiseen maksukyvyttömyysmenettelyyn asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 16 kohdan mukaisesti, suoritettiin kriisinratkaisun jälkeen.

335 Deloitten käyttämä likvidaatioarvo, jonka käytön kantajat ovat riitauttaneet, vastaa kuitenkin toisen arvostuksen toista osaa.

336 Jos kantajat riitauttavat väitteellään toisen arvostuksen toisen osan, riittää, kun todetaan, että kyseinen väite on tehoton. Banco Popularin osakkeenomistajien kriisinratkaisun yhteydessä saaman kohtelun ja sen kohtelun, jonka ne olisivat saaneet tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä, välisen eron määrittäminen kuuluu kolmannen arvostuksen piiriin, ja osakkeenomistajien kärsimän tappion lopullinen arviointi kuuluu kriisinratkaisuneuvoston kolmannen arvostuksen perusteella 17.3.2020 tekemän päätöksen piiriin.

337 Jos kantajat kiistävät väitteellään sen, että Deloitte käytti likvidaatioarvoa toisen arvostuksen ensimmäisessä osassa Banco Popularin varojen arvioimiseksi, riittää, kun huomautetaan, että Deloitte otti tämän ensimmäisen osan yhteydessä huomioon Banco Popularin luovutusarvon eikä likvidaatioarvoa.

338 Käytetyn menetelmän osalta Deloitte totesi toisessa arvostuksessa, että taloudellisen arvon määrittämisessä käytettiin skenaariota, jossa pankki myytiin käyttämällä liiketoiminnan myyntiä. Asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 5 kohdan f alakohdan mukaan arvostuksen tarkoituksena oli tuottaa tietoa perustellun päätöksen tekemiseksi siirrettävistä varoista, oikeuksista, veloista taikka omistusinstrumenteista sekä auttaa kriisinratkaisuneuvostoa saamaan oikean käsityksen siitä, mitkä olivat 24 artiklan 2 kohdan b alakohtaa sovellettaessa käytettävät kaupalliset ehdot.

339 Deloitte selitti, että ”[sen laatiman] taloudellisen arvostuksen tarkoituksena oli esittää arvio arvosta, jonka mahdollinen ostaja voisi avoimen, oikeudenmukaisen ja kilpailuun perustuvan huutokauppamenettelyn jälkeen tarjota pankista kokonaisuutena (teknisten sääntelystandardien – – 11 artiklan mukainen ”luovutusarvo”)”.

340 Teknisten sääntelystandardien johdanto-osan kuudennesta perustelukappaleesta ilmenee, että tarkoituksenmukaisimmasta mittaamisperusteesta (pitoarvo tai luovutusarvo) on tehtävä päätös sen mukaan, mitä erityisiä kriisinratkaisutoimia kriisinratkaisuviranomainen on harkinnut.

341 Mittaamisperusteen valinnan osalta teknisten sääntelystandardien 11 artiklan 4 kohdassa, joka on toistettu delegoidun asetuksen 2018/345 11 artiklan 4 kohdassa, todetaan seuraavaa:

”Jos 10 artiklan 1 kohdassa tarkoitetuissa kriisinratkaisutoimissa edellytetään, että laitoksena toimintaa jatkavan yhteisön on säilytettävä varat ja velat, arvioijan on käytettävä pitoarvoa sopivana mittaamisperusteena. Pitoarvo voi, jos sitä pidetään oikeudenmukaisena, varovaisena ja realistisena, ennakoida markkinaolosuhteiden normalisointia.

Pitoarvoa ei saa käyttää mittaamisperusteena, jos varat siirretään erilliseen varainhoitoyhtiöön direktiivin 2014/59/EU 42 artiklan mukaisesti tai omaisuudenhoitoyhtiöön saman direktiivin 40 artiklan mukaisesti tai jos käytetään direktiivin 2014/59/EU 38 artiklan mukaista liiketoiminnan myyntiä.”

342 Delegoidun asetuksen 2018/345 12 artiklan 4 kohtaan sisältyvässä teknisten sääntelystandardien 12 artiklan 4 kohdassa säädetään, että ”jos yhteisön tilanteen vuoksi yhteisö ei voi pitää omaisuuserää hallussaan tai jatkaa liiketoimintaa tai jos kriisinratkaisuviranomainen katsoo myynnin muutoin tarpeelliseksi kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamiseksi, odotettujen kassavirtojen on perustuttava luovutusarvoihin, joita odotetaan tiettynä luovutusjaksona”.

343 Tekijät, jotka on otettava huomioon määritettäessä luovutusarvoa liiketoiminnan myyntiä varten, esitetään teknisten sääntelystandardien 12 artiklan 5–7 kohdassa, joka toistetaan delegoidun asetuksen 2018/345 12 artiklan 5–7 kohdassa.

344 Tästä seuraa, että kantajat eivät voi väittää, että luovutusarvo ei olisi ollut oikea menetelmä Banco Popularin arvon arvioimiseksi toisen arvostuksen yhteydessä.

345 Ensimmäinen väite on siten hylättävä.

2) Toinen väite, jonka mukaan ensimmäinen ja toinen arvostus ovat erittäin spekulatiivisia

346 Kantajat väittävät ensinnäkin kriisinratkaisuneuvoston todenneen, ettei ensimmäinen arvostus anna mitään takeita raportissa esitettyjen tulosten paikkansapitävyydestä ja että Deloitte ilmaisi toisessa arvostuksessa useita varaumia tarkastettujen tietojen oikeellisuudesta ja riittävyydestä.

347 On muistettava, että edellä 294 kohdassa esitetystä syystä ensimmäistä arvostusta vastaan esitetyt väitteet ovat tehottomia.

348 Toisen arvostuksen osalta Deloitte totesi kriisinratkaisuneuvostolle toimitetun kyseistä arvostusta koskevan tiedonannon saatekirjeessä, että Banco Popularin vaikean likviditeettitilanteen vuoksi sitä oli pyydetty tekemään arvostus erittäin lyhyessä ajassa. Pääasiallinen työ oli rajoitettu kahteentoista päivään siitä päivästä, jona se sai asiakirjat käyttöönsä, kun normaalisti tällainen hanke kestäisi kuusi viikkoa. Deloitte totesi, että käytettävissä olleissa tiedoissa oli useita puutteita ja epäjohdonmukaisuuksia. Se mainitsi, että arvostukseen liittyi suurta epävarmuutta ja sitä oli pidettävä direktiivin 2014/59 36 artiklassa tarkoitetulla tavalla tilapäisenä ja että siihen oli sisällytetty puskuri lisätappioita varten direktiivin 2014/59 36 artiklan 9 kohdan mukaisesti, joka vastaa asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 10 kohtaa.

349 Kuten kantajat toteavat, Deloitte viittaa myös ajallisiin rajoituksiin ja käytettävissä oleviin tietoihin toisen arvostuksen liitteen kohdassa ”Laajuus, työn perusta ja rajoitukset” (scope, basis of work and limitations), jossa muistutetaan olosuhteista, joissa Deloitten oli suoritettava toinen arvostus.

350 Asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 10 kohdassa säädetään nimenomaisesti tapauksesta, jossa kiireellisten olosuhteiden vuoksi ei ole mahdollista noudattaa kyseisen artiklan 7 ja 9 kohdassa säädettyjä vaatimuksia, eli erityisesti tapauksesta, jossa arvostusta ei ole mahdollista täydentää tietyillä kirjanpidosta saatavilla tiedoilla. Lisäksi tässä säännöksessä tunnustetaan kaikkiin tilapäisiin arvostuksiin liittyvät epävarmuustekijät, sillä sen toisessa alakohdassa säädetään, että siihen sisällytetään puskuri lisätappioita varten.

351 Näin ollen Deloitte totesi kyseisen säännöksen mukaisesti ainoastaan, että koska arvostuksen tekemiseen oli käytettävissä vain vähän aikaa, sen oli turvauduttava puutteellisiin tietoihin, ja selvensi, että sen laatimaa arvostusta olisi pidettävä direktiivin 2014/59 36 artiklan 9 kohdassa tarkoitettuna tilapäisenä arvostuksena.

352 Lisäksi asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 13 kohdasta seuraa, että tilanteen kiireellisyyden vuoksi kriisinratkaisuneuvosto saattoi tukeutua asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 10 kohdan nojalla suoritettuun toiseen arvostukseen antaessaan kriisinratkaisumääräyksen.

353 Lisäksi arvostukseen liittyviä epävarmuustekijöitä korostetaan teknisissä sääntelystandardeissa, joissa todetaan, että arvioidessaan ja diskontatessaan rahavirtoja, joita yhteisö voi odottaa olemassa olevista omaisuus- ja velkaeristä, arvioijan olisi käytettävä oikeudenmukaisia, varovaisia ja realistisia oletuksia ja otettava huomioon eri tekijät ja olosuhteet.

354 Erityisesti luovutusarvoa koskevien arvioiden osalta teknisten sääntelystandardien 12 artiklan 5 kohdassa, joka on toistettu delegoidun asetuksen 2018/345 12 artiklan 5 kohdassa, säädetään seuraavaa:

”Arvioijan on määritettävä luovutusarvo niiden kassavirtojen, nettomääräisten luovutuskustannusten ja mahdollisesti annettujen takausten nettomääräisen odotusarvon perusteella, joita yhteisö voi kohtuudella odottaa vallitsevissa markkinaolosuhteissa asianmukaisesta varojen tai velkojen myynnistä tai siirrosta. Kun otetaan huomioon toimet, joihin kriisinratkaisukehyksen mukaan on ryhdyttävä, arvioija voi tarvittaessa määrittää luovutusarvon soveltamalla todettavissa olevaan markkinahintaan alennusta, joka johtuu siitä, että kyseinen myynti tai siirto joudutaan mahdollisesti suorittamaan nopeutetusti. Määrittäessään omaisuuserien, joilla ei ole likvidejä markkinoita, luovutusarvoa arvioijan on otettava huomioon todettavissa olevat hinnat sellaisilla markkinoilla, joilla käydään kauppaa samankaltaisilla omaisuuserillä, tai mallilaskelmat, joissa käytetään todettavissa olevia markkinaparametreja, tarvittaessa ottaen huomioon epälikvidisyydestä johtuva alennus.”

355 Teknisten sääntelystandardien 12 artiklan 6 kohdassa, joka on toistettu delegoidun asetuksen 2018/345 12 artiklan 6 kohdassa, mainitaan useita tekijöitä, jotka arvioijan on otettava huomioon ja jotka voivat vaikuttaa luovutusarvoihin ja -jaksoihin.

356 Tämä osoittaa, että toinen arvostus perustuu oletuksiin ja riippuu useista tekijöistä. Teknisten sääntelystandardien mukaisesti Deloitte käytti toisessa arvostuksessa Banco Popularin luovutusarvon määrittämiseksi kriisinratkaisupäivän arvioita ja tulevaisuuteen suuntautuvia arvioita ja esitti saamansa tuloksen arvojen vaihteluvälin muodossa.

357 Sen vuoksi olisi katsottava, että aikarajoitukset ja käytettävissä olevat tiedot huomioon ottaen tietty epävarmuus ja likiarvot kuuluvat luonnostaan asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 10 kohdan mukaisesti suoritettavaan tilapäiseen arvostukseen, eivätkä Deloitten esittämät varaumat voi tarkoittaa, ettei toinen arvostus olisi ollut asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 1 kohdassa tarkoitetulla tavalla ”oikeudenmukainen, varovainen ja realistinen”.

358 Toiseksi kantajat väittävät, että asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 1, 4 ja 12 kohdassa edellytetään, että arvostuksen on katettava kaikki kyseisen yhteisön varat ja velat. Deloitte on kuitenkin ilmoittanut keskittyneensä tiettyihin omaisuuserien luokkiin, joiden arvostukseen liittyi suurta epävarmuutta.

359 Kantajat viittaavat Deloitten toisen arvostuskertomuksen saatekirjeessä esittämään väitteeseen, jonka mukaan Deloitten oli toisen arvostuksen laatimiseen käytettävissä olleen lyhyen ajan vuoksi asetettava etusijalle käytettävissä olevien tietojen tarkastelu ja keskityttävä vain niihin keskeisiin omaisuuseriin ja velkoihin, joiden arvostukseen liittyi suurta epävarmuutta.

360 On riittävää todeta, että tämä lähestymistapa on yhdenmukainen teknisten sääntelystandardien 8 artiklan säännösten kanssa, joissa säädetään seuraavaa:

> ”Arvioijan on erityisesti keskityttävä aloihin, jotka ovat alttiita merkittävälle arvostuksen epävarmuudelle, jolla on merkittävä vaikutus kokonaisarvostukseen. Näitä aloja varten arvioijan on toimitettava arvostuksen tulokset piste-estimointia soveltamalla määritettyjen edustavimpien arvioiden ja tarpeen mukaan arvojen vaihteluvälien muodossa – –”

361 Kolmanneksi kantajat väittävät, että omaisuusluokkien arvostus toisessa arvostuksessa ei täytä asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 4 ja 6 kohdan vähimmäisvaatimuksia. Ne kyseenalaistavat Deloitten toisessa arvostuksessa eri omaisuusluokkien osalta tekemän arvion.

362 Kantajat väittävät, että Deloitten käytettävissä ei ollut useiden omaisuusluokkien osalta riittävästi tietoja ja että sen suorittaman arvioinnin tulos poikkeaa ensimmäisen arvostuksen tuloksesta.

363 Tältä osin edellä esitetyn perusteella on selvää, että kaikkiin tilapäisiin arvostuksiin liittyy luonnostaan epävarmuustekijöitä ja että Deloitten käytettävissä olleen hyvin lyhyen ajanjakson vuoksi sillä ei voinut olla käytettävissään tiettyjä tietoja. Nämä epävarmuustekijät näkyvät muun muassa siinä, että Deloitte ilmoitti toisessa arvostuksessa teknisten sääntelystandardien mukaisesti, että arvostuksen tulokset esitettiin arvojen vaihteluvälien muodossa, joihin sisältyi paras ja huonoin skenaario sekä edustavin mahdollinen arvio.

364 Toisaalta sillä, että näiden omaisuuserien arviointi toisessa arvostuksessa eroaa ensimmäisessä arvostuksessa käytetystä arvioinnista, ei ole merkitystä, koska näillä kahdella arvostuksella oli eri tarkoitus ja ne perustuivat eri laskentamenetelmiin. Toisessa arvostuksessa pyrittiin määrittämään omaisuuserien luovutusarvo mahdolliselle ostajalle, mikä edellytti oikaisuja niiden kirjanpitoarvoon. Tältä osin on huomattava, että Deloitte teki toisessa arvostuksessa oikaisuja kunkin omaisuusluokan arvoon Banco Popularin 31.3.2017 laaditun konsolidoidun taseen perusteella.

365 Näin ollen lainoja ja saamisia, kiinteistöjä ja verosaamisia koskevien, toisessa arvostuksessa laskettujen oikaisujen arvon ja näiden omaisuuseräluokkien ensimmäisessä arvostuksessa määritetyn arvon väliset kantajien tekemät vertailut eivät ole merkityksellisiä.

366 On aiheellista tarkastella kantajien muita, kutakin omaisuusluokkaa koskevia väitteitä.

367 Lainojen ja saamisten arvostuksen osalta kantajat väittävät, että Deloitte ei kyennyt arvioimaan diskontattua kassavirtaa (Discounting Cash Flows) ja teki sen vuoksi erittäin spekulatiivisia arvioita, mikä johti näiden omaisuuserien aliarviointiin siten, että perusskenaariossa oikaisu oli 3,5 miljardia euroa, kun taas ensimmäisessä arvostuksessa oikaisu oli 501–774 miljoonaa euroa.

368 Toisessa arvostuksessa Deloitte totesi, että sen menetelmä lainojen ja saatavien taloudellisen arvon laskemiseksi perustui odotettavissa olevien luottotappioiden arvioimiseen. Se päätyi siten oikaisujen osalta vaihteluväliin, joka oli 2,7 miljardia euroa parhaassa ja 6,9 miljardia euroa huonoimmassa skenaariossa; edustavin arvio oli 3,5 miljardia euroa.

369 On todettava, että tämä menetelmä on teknisten sääntelystandardien mukainen.

370 Tältä osin on huomattava, että niihin huomattavaa epävarmuutta sisältäviin aloihin, joihin arvioija teknisten sääntelystandardien 8 artiklan a alakohdan mukaisesti kiinnittää erityistä huomiota, sisältyvät kyseisen alakohdan mukaisesti muun muassa lainat ja saamiset:

”Lainat tai lainasalkut, joista odotetut kassavirrat riippuvat vastapuolen kyvystä, halukkuudesta tai kannustimesta velvoitteen suorittamiseksi, jos kyseiset odotukset perustuvat oletuksiin, jotka liittyvät laiminlyöntien tasoihin, maksukyvyttömyyden todennäköisyyksiin, tappio-osuuteen (LGD) tai välineen ominaispiirteisiin erityisesti silloin, kun lainasalkkujen tappioiden toteutuminen antaa tästä näyttöä”.

371 Lisäksi Deloitte selitti toisen arvostuksen liitteen 2 sivuilla 4–11 tekemiään oikaisuja lainojen ja saamisten arvostukseen erityisesti maksukyvyttömyysriskien osalta. Kantajat eivät esitä väitteitä näiden oikaisujen riitauttamiseksi. Lukuun ottamatta viittausta ensimmäiseen arvostukseen kantajat eivät selitä, miksi Deloitten edustavimmassa arviossaan tekemien oikaisujen arvostus olisi aliarviointi.

372 Kiinteän omaisuuden arvostamisen osalta kantajat väittävät, että Deloitte on tutkinut ainoastaan 112 arviointikertomuksen otoksen, ettei se ole ottanut huomioon salkun likviditeettiä eikä 1,043 miljardin euron suuruista muuta kiinteää omaisuutta, mikä johtaa huomattavaan aliarviointiin.

373 On syytä huomata, että nämä väitteet perustuvat toisen arvostuksen virheelliseen tulkintaan.

374 Toisen arvostuskertomuksen sivulla 5 Deloitte totesi, että sen suorittama arvostus perustui tietoihin, jotka kattoivat 93 prosenttia Banco Popularin kiinteistösalkusta, joka oli ekstrapoloitu kattamaan kaikki omaisuuserät. Deloitte mainitsee käyttäneensä omaa arvostusmenetelmäänsä ja saatujen tulosten tarkistamiseksi toista menetelmää, jossa se suoritti tärkeimpien kiinteistövarojen osalta ristiintarkastuksen, joka perustui 112:sta kolmansien osapuolten laatimasta arviointikertomuksesta koostuvaan otokseen, täsmentääkseen olettamuksiaan ja saadakseen tarkemman top-down-arvion. Kantajat eivät näin ollen voi väittää, että kiinteistövarallisuuden arvostus toisessa arvostuksessa perustui yksinomaan näihin 112 kertomukseen.

375 Lisäksi se, että Deloitte totesi, että analysoidun kiinteistövarallisuussalkun likviditeetti oli rajallinen, ei voi merkitä sitä, ettei Deloitte ole tutkinut tätä likviditeettiä, kuten kantajat väittävät. Esimerkiksi toisen arvostuksen liitteen sivuilla 15 ja 16 Deloitte mainitsee useaan otteeseen Banco Popularin kiinteistösalkun rajallisen likviditeetin arvioidessaan Banco Popularin kiinteistösalkkua omaisuuserätyypeittäin.

376 Toisen arvostuksen liitteen sivulla 26 olevasta taulukosta, jonka otsikko on ”Arvostuksen tulos (taseen rakenne)”, käy lisäksi ilmi, että Deloitte otti huomioon Banco Popularin taseessa ”muuksi” luokitellut kiinteät omaisuuserät 1,043 miljardin euron arvosta. Toteamalla toisen arvostuksen liitteen sivulla 12, että ”muuksi” kuvattua kiinteistöomaisuutta ei ollut arvioitu, Deloitte ainoastaan ilmoitti, ettei se ollut tehnyt siihen mitään oikaisuja. Näin ollen, toisin kuin kantajat väittävät, tämä ei voinut johtaa aliarviointiin.

377 Verosaamisten arvostuksen osalta kantajat vetoavat Banco Santanderin kriisinratkaisun päätteeksi tekemään laskelmaan väittäessään, että Deloitte on aliarvioinut ne.

378 Tältä osin riittää, kun muistutetaan, että Deloitten tekemän analyysin tarkoituksena oli määrittää eri omaisuuseräluokkien arvo mahdollisen ostajan kannalta. Banco Santanderin näille omaisuuserille Banco Popularin hankinnan jälkeen antamalla arvolla, joka riippuu näiden kahden yhteisön välisestä synergiasta, ei siis ole merkitystä arvioitaessa toisen arvostuksen pätevyyttä.

379 Lisäksi Deloitte totesi toisessa arvostuskertomuksessa, että suojaamattomien laskennallisten verosaamisten arviointi riippuisi ostajan odotettavissa olevista verotettavista voitoista (liiketoimintasuunnitelma) ja olemassa olevien verohyvitysten määrästä. Deloitte totesi erityisesti toisen arvostuksen liitteen sivulla 32, että suojaamattomien laskennallisten verosaamisten arvostaminen riippuu hankkijaosapuolesta, muun muassa siitä, onko se espanjalainen vai ulkomainen yritys, ja että jos hankkijaosapuoli on espanjalainen pankki, niiden perimiskelpoisuus ja kirjaaminen taseeseen riippuu Banco Popularin ja hankkijaosapuolen liiketoimintasuunnitelmista. Arvostuskertomuksessa mainitaan, että Deloitten tekemässä arviossa otetaan huomioon nämä erilaiset oletukset.

380 Oikeudellisia riskejä varten tehtyjen varausten arvostuksen osalta kantajat väittävät, että Deloitte ei ole antanut oikeudellista lausuntoa näiden varausten perusteena olevien vaateiden perusteista.

381 Toisessa arvostuksessa Deloitte totesi, että se oli luottanut Banco Popularin johdon tekemiin laskelmiin ja tehnyt oikaisuja oman kokemuksensa ja toimialan kehityssuuntausten perusteella. Tämän menetelmän olisi katsottava johtavan asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuun ”oikeudenmukaiseen, varovaiseen ja realistiseen” arvostukseen.

382 Yhteisyritysten, tytäryhtiöiden ja osakkuusyhtiöiden arvostuksen osalta kantajat väittävät, että Deloitte sovelsi markkina-arvomenetelmää eikä vahvistanut tulostaan muihin menetelmiin perustuvalla arvioinnilla. Lisäksi toisen arvostuksen tulos on niiden mukaan ristiriidassa kolmannen arvostuksen, muiden markkina-analyytikoiden tekemien arvioiden ja joidenkin omaisuuserien myöhemmän myynnin kanssa.

383 Ensinnäkin on muistettava, että Deloitte oli oikeassa käyttäessään menetelmää, joka perustui Banco Popularin luovutusarvoon, joka teknisten sääntelystandardien mukaisesti vastaa hintaa, joka voitaisiin saada markkinoilta tietystä omaisuuserästä tai omaisuuseräryhmästä, kun otetaan huomioon asianmukainen diskonttaus. Sillä, että Deloitte on ilmoittanut, ettei se ole kyennyt suorittamaan tarkastusta muilla menetelmillä, ei voida kyseenalaistaa asianmukaiseen analyysimenetelmään perustuvaa toisen arvostuksen tulosta.

384 Toisaalta kriisinratkaisun jälkeen tehdyt arvioinnit eivät ole merkityksellisiä. Lisäksi kantajat vertaavat virheellisesti toisessa arvostuksessa huomioon otettua 1,9 miljardin euron arvoa kolmannessa arvostuksessa huomioon otettuun 7,496 miljardin euron määrään. Toisessa arvostuksessa Deloitte totesi, että sen analyysi perustui konsolidoituihin tietoihin ja että tämä osa sen arvioinnista rajoittui yhteis- ja osakkuusyrityksiin, kun taas kolmas arvostus sisälsi tytäryhtiöt.

385 Aineettomien omaisuuserien arvioinnin osalta kantajat väittävät, että Deloitte on määritellyt Banco Popularin liikearvon nollaksi ja Banco Pastor -brändin arvon vähäiseksi, mikä ei vastaa todellisuutta. Deloitte väitti, että sillä ei ollut käytettävissään arvonalentumistestejä, joten se ei voinut vahvistaa aineettomien omaisuuserien todellista arvoa.

386 On syytä huomata, että Deloitte selitti toisessa arvostuskertomuksessa liikearvon osalta, että mahdollinen ostaja ei antaisi arvoa jo olemassa olevalle liikearvolle, koska se ei ole yksilöitävissä oleva omaisuuserä liiketoimintojen yhdistämisen yhteydessä. Se totesi, että koska Banco Pastor -brändi on vahvasti läsnä Galiciassa, sillä on arvoa kolmannelle osapuolelle ja että se oli arvioinut arvojen vaihteluvälin soveltamalla rojaltimenetelmää, joka on laajimmin käytetty menetelmä brändien arvioinnissa. Kantajat eivät esitä mitään erityisiä perusteluja näiden selitysten kyseenalaistamiseksi.

387 Toisessa arvostuskertomuksessa Deloitte totesi, että sille ei ollut toimitettu arvonalentumistestejä, joten se ei voinut tarkastella, mihin seikkoihin Banco Popular tukeutui näiden omaisuuserien arvioinnissa, mutta että Banco Popularin heikko tulos viime vuosina oli osoitus aineettomien omaisuuserien mahdollisesta arvonalentumisesta. Tästä seuraa, että jos Banco Popular olisi toimittanut nämä tiedot, niiden perusteella olisi väistämättä saatu alhaisempi arvo kuin Deloitten huomioon ottamassa maaliskuun 2017 konsolidoidussa taseessa.

388 Omaisuuserien ja velkapapereiden osalta kantajat väittävät, että Deloitte teki omat arvionsa, koska sillä ei ollut riittäviä tietoja tason 3 omaisuuserien ominaisuuksista.

389 Tällä väitteellä kantajat viittaavat jälleen kerran ainoastaan toisen arvostuskertomuksen lauseisiin, joissa Deloitte mainitsee arvionsa epävarmuustekijät, jotka liittyvät tilapäiseen arvostukseen. Ne eivät kuitenkaan esitä mitään perusteluja näiden arvioiden kyseenalaistamiseksi.

390 Lopuksi kantajat väittävät synergian ja muiden keskeisten muuttujien osalta, että koska Deloitten tekemä laskelma on salattu, ei ole mahdollista tarkistaa, vastaako sen arvio Banco Santanderin Banco Popularin oston jälkeen ilmoittamaa kannattavuutta.

391 Toisessa arvostuskertomuksessa Deloitte totesi, että se oli tehnyt arvionsa ottaen huomioon Espanjan pankkialan sulautumisia ja yritysostoja koskevat julkisesti saatavilla olevat tiedot, että ”synergiaedut voivat vaihdella ostajan mukaan ja riippua erityisesti tytäryhtiöiden päällekkäisyydestä” ja että ”mitä suurempi on tytäryhtiöiden päällekkäisyys, sitä suuremmat voivat olla saavutetut synergiaedut”. Se totesi, että synergiaedut olivat huomattavan riippuvaisia ostajasta. Deloitten oli tehtävä arvionsa ottaen huomioon mahdolliset ostajat. Tämän arvioinnin tulosta ei pidä verrata Banco Santanderin Banco Popularin oston jälkeen saavuttamiin synergiaetuihin.

392 Edellä esitetyn perusteella on selvää, että kantajat eivät ole esittäneet väitteitä, jotka kyseenalaistaisivat Deloitten toisessa arvostuksessa tekemän Banco Popularin omaisuuserien arvostuksen.

393 Toinen väite on näin ollen hylättävä.

3) Kolmas väite, jonka mukaan toinen arvostus ei ole ”oikeudenmukainen, varovainen ja realistinen”

394 Kantajat väittävät ensinnäkin, että Deloitten arvioimaa vaihteluväliä Banco Popularin arvosta ei voida hyväksyä eri skenaarioiden välisen huomattavan eron vuoksi.

395 Deloitte totesi toisessa arvostuksessa, että sen arvioinnin tulos vaihteli 1,3 miljardin euron ja –8,2 miljardin euron välillä, ja edustavin arvio oli tämän vaihteluvälin sisällä –2 miljardia euroa.

396 Yhtäältä on huomattava, että kantajat ainoastaan riitauttavat tämän vaihteluvälin uskottavuuden esittämättä mitään erityisiä perusteluja. Toisaalta on huomattava, että vaihteluvälin laajuus voidaan perustella toisessa arvostuksessa käytetyllä menetelmällä.

397 Toisessa arvostuksessa käytetyn menetelmän osalta Deloitte totesi käyttäneensä ryhmäkohtaista lähestymistapaa, jossa kunkin saamis- ja velkaluokan kirjanpitoarvoja oikaistiin tappioiden tai voittojen ja muiden oikaisujen, joita ostajaosapuoli voisi soveltaa arvoon, arvioimiseksi. Se on laatinut kullekin omaisuus- ja velkaerälle arvioinnin vaihteluvälin.

398 Tämä menetelmä on delegoidun asetuksen 2018/345 2 artiklan 3 kohtaan sisältyvän teknisten sääntelystandardien 2 artiklan 3 kohdan mukainen; sen mukaan:

”Arvioijan on määritettävä soveltamalla piste-estimointia perusteltu edustavin arvionsa kyseessä olevan omaisuus- tai velkaerän tai niiden yhdistelmän arvosta. Arvostuksen tulokset voidaan tarvittaessa esittää myös arvojen vaihteluvälien muodossa.”

399 Näin ollen laskemalla yhteen kunkin omaisuus- tai velkaerän pienimmät arvot saatiin vaihteluvälin alin arvio ja laskemalla yhteen suurimmat arvot saatiin vaihteluvälin korkein arvio. Tämä menetelmä selittääkin toisessa arvostuksessa käytetyn laajan vaihteluvälin.

400 Lisäksi, kuten kriisinratkaisuneuvosto huomauttaa, kun otetaan huomioon Banco Popularin taseen koko, joka on yli 130 miljardia euroa, vaihteluvälin kahden arvon välinen ero on vain noin 7 prosenttia taseesta. Tämä ero kuvastaa siis arvostusprosessiin sisältyvää epävarmuutta.

401 Toiseksi kantajat väittävät, että Banco Popularin negatiivinen arvostus toisessa arvostuksessa on ristiriidassa EKP:n, kriisinratkaisuneuvoston ja Espanjan viranomaisten niiden arvioiden kanssa, joissa pankkia pidettiin maksukykyisenä. Toinen arvostus on ristiriidassa ensimmäisen arvostuksen kanssa, jonka mukaan kriisinratkaisuneuvosto katsoi, että Banco Popular pysyi maksukykyisenä myös oikaisujen jälkeen. Ensimmäisen ja toisen arvostuksen perustelut ovat niiden mukaan ristiriitaisia siltä osin kuin on kyse Banco Popularin kykenemättömyydestä tai todennäköisestä kykenemättömyydestä jatkaa toimintaansa.

402 EPV:n teknisten standardien johdantoyhteenvedossa todetaan, että on tarpeen tehdä ero seuraavien kahdenlaisen kriisinratkaisua edeltävän arvostuksen välillä: direktiivin 2014/59/EY 36 artiklan 4 kohdan a alakohdan mukainen ensimmäinen arvostus, joka vastaa asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 5 kohdan a alakohtaa, ja direktiivin 2014/59 36 artiklan 4 kohdan b–g alakohdan mukainen toinen arvostus, joka vastaa asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 5 kohdan b–g alakohtaa.

403 Teknisten sääntelystandardien johdanto-osan ensimmäisessä perustelukappaleessa, joka on toistettu delegoidun asetuksen 2018/345 johdanto-osan ensimmäisessä perustelukappaleessa, muistutetaan tästä erottelusta toisaalta alkuperäisen arvostuksen, jonka avulla voidaan määrittää, täyttyvätkö kriisinratkaisumenettelyn edellytykset tai pääomainstrumenttien alaskirjauksen tai muuntamisen edellytykset, ja toisaalta myöhemmän arvostuksen välillä, joka muodostaa perustan päätökselle soveltaa yhtä tai useampaa kriisinratkaisuvälinettä. Teknisissä sääntelystandardeissa vahvistetaan erilaiset kriteerit ensimmäisen ja toisen arvostuksen suorittamiselle.

404 Ensimmäisen arvostuksen osalta teknisissä sääntelystandardeissa todetaan, että merkityksellinen kriteeri on se, onko yhteisö kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa.

405 Toisin kuin kantajat väittävät, toisen arvostuksen tarkoituksena ei ollut selvittää, oliko Banco Popular kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, eivätkä kantajat näin ollen voi vedota siihen, että se olisi tältä osin ristiriidassa ensimmäisen arvostuksen kanssa.

406 Lisäksi on huomattava, että erot ensimmäisen ja toisen arvostuksen päätelmissä johtuvat siitä, että eri tavoitteet huomioon ottaen ne perustuvat EPV:n teknisissä standardeissa määriteltyihin eri arviointiperusteisiin. Näin ollen EPV:n teknisten standardien mukaan ensimmäisen arvostuksen tarkoituksena oli ensisijaisesti määrittää, ylittikö yhteisön varojen kokonaisarvo sen velkojen kokonaisarvon, toisin sanoen, oliko yhteisö taseen perusteella vakavarainen, kun taas toisen arvostuksen oli perustuttava yhteisön taloudelliseen arvoon eikä kirjanpitoarvoon.

407 Joka tapauksessa kantajien väitteestä, jonka mukaan ensimmäisen ja toisen arvostukset päätelmät olivat ristiriitaisia, riittää todeta, että väite on tehoton, koska edellä 294 kohdassa esitetystä syystä ensimmäisen arvostuksen päätelmät eivät enää olleet merkityksellisiä EKP:n 6.6.2017 tekemän arvioinnin jälkeen.

408 Lisäksi on muistettava, että EKP ei ole arvioinnissaan nojautunut Banco Popularin maksukyvyttömyyteen todetessaan, että Banco Popular oli kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa. EKP:n päätelmä, jonka mukaan Banco Popular ei kassatilanteensa ja sen vuoksi, ettei se ei pystynyt luomaan uutta likviditeettiä, pystyisi lähitulevaisuudessa maksamaan velkojaan tai suorittamaan muita vastuitaan eräpäivään mennessä, ei ole ristiriidassa sen kanssa, että Banco Popular oli kirjanpidollisesti maksukykyinen.

409 Siltä osin kuin toisessa arvostuksessa on otettava huomioon Banco Popularin taloudellinen arvo eikä kirjanpitoarvoa, kantajat eivät voi väittää, että Banco Popularin maksukykyisyyden toteaminen ensimmäisessä arvostuksessa, EKP:n arvioinnissa tai Espanjan keskuspankin arvioinnissa olisi ristiriidassa toisessa arvostuksessa esitetyn päätelmän kanssa.

410 Näin ollen kantajien väitteet, jotka koskevat Banco Popularin varojen nettoarvon laskemista ottaen huomioon EKP:n ja sekä Banco Popularin suunnittelemat järjestämättömien saamisten oikaisut, ovat myös merkityksettömiä toisen arvostuksen pätevyyden arvioinnin kannalta, koska ne koskevat ainoastaan Banco Popularin kirjanpitoarvoa.

411 Edellä esitetystä seuraa, että kolmas väite ja näin ollen myös kanneperusteen neljäs osa on hylättävä.

e) Kanneperusteen viides osa, joka koskee asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 7 ja 9 kohdan rikkomista

412 Kantajat väittävät, että asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 7 kohtaa on rikottu, koska siinä säädetään, että arvostusta on täydennettävä muun muassa päivitetyllä taseella ja yhteisön taloudellista tilannetta koskevalla kertomuksella. Deloitte myönsi, että se ei ollut analysoinut yrityksen rakennetta eikä yksittäisten yhteisöjen taseita. Koska Banco Popular -konserniin kuuluvista yhteisöistä ei ole laadittu erillistä tasetta, Deloitte teki arvionsa konsolidoidusti. Deloitte väitti, että yhteisökohtainen analyysi oli ratkaisevan tärkeä.

413 Kantajat väittävät myös, että asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 9 kohtaa on rikottu, koska Deloitte on myöntänyt, että se ei ole voinut kuvata velkojien jakoa ryhmiin saatavien etuoikeusjärjestyksen mukaisesti. Deloitte olisi kuitenkin sisällyttänyt velkojien hierarkian kolmanteen arvostukseen käyttäen 6.6.2017 saatavilla olleita tietoja.

414 On muistutettava, että tässä tapauksessa, koska toinen arvostus oli asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 10 kohdan perusteella suoritettu tilapäinen arvostus, edellä 302 kohdassa mainitusta säännöksestä käy nimenomaisesti ilmi, että sen oli täytettävä kyseisen asetuksen 20 artiklan 7 ja 9 kohdan vaatimukset vain siltä osin kuin se oli kulloisissakin olosuhteissa kohtuudella mahdollista.

415 Toisin kuin kantajat väittävät, asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 7 kohdassa ei myöskään edellytetä, että arvostusta on täydennettävä päivitetyllä taseella ja kertomuksella kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin kunkin yhteisön taloudellisesta tilanteesta. Kyseisessä artiklassa tarkoitettu käsite ”yhteisö” viittaa asetuksen N:o 806/2014 2 artiklassa määriteltyyn käsitteeseen. Toinen arvostus perustui Banco Popular -konsernin konsolidoituun taseeseen.

416 Lisäksi kantajat tukeutuvat toisen arvostuksen otteisiin, jotka eivät ole relevantteja.

417 Deloitte totesi kantajien siteeraamassa otteessa toisen arvostuksen liitteestä, että koska sille ei ollut toimitettu yhteisön yhtiörakennetta eikä yksittäisten yhteisöjen taseita, sen likvidaatiota koskeva skenaario oli laadittu konsolidoidusti havainnollistamistarkoituksessa ja että tämä oli Espanjan lainsäädännön vastaista. Toisessa tämän liitteen otteessa, johon myös kantajat vetoavat, Deloitte totesi, että yhteisökohtainen analyysi oli ratkaisevan tärkeä likvidaatioskenaarion simuloinnin kannalta. Kantajat viittaavat myös otteisiin, joissa Deloitte toteaa, että sillä ei ollut riittävästi tietoja tai aikaa voidakseen luokitella velkojat niiden etuoikeusaseman mukaan ja että se, että sen laskelmat tehtiin Banco Popular -konsernin tasolla, saattoi vaikuttaa merkittävästi siihen, että tiettyjen yhteisöjen velkojat saivat saatavansa 100-prosenttisesti muiden yhteisöjen velkojien kustannuksella.

418 Nämä otteet, jotka sisältyvät likvidaatioskenaarion simulointia koskevan toisen arvostuksen liitteen toiseen osaan eivätkä kyseisen liitteen ensimmäiseen osaan, joka koskee Banco Popularin tilapäistä arvostusta, eivät kuitenkaan ole merkityksellisiä. Olisi muistettava, että kriisinratkaisumääräys hyväksyttiin ottaen huomioon toisen arvostuksen liitteen ensimmäinen osa, joka sisälsi Banco Popularin tilapäisen arvostuksen, joka oli laadittu liiketoiminnan myyntiä varten.

419 Kuten toisen arvostuskertomuksen kohdassa 3 todetaan, likvidaatioskenaarion simuloinnin tarkoituksena oli määrittää, olisiko Banco Popularin osakkeenomistajia ja velkojia kohdeltu paremmin, jos Banco Popular olisi purettu tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä Espanjan lainsäädännön mukaisesti.

420 Toisaalta Deloitte selitti simulaation sisältävän toisen arvostuksen liitteen toisessa osassa, että jos kunkin yhteisön taseesta ja ajankohdasta olisi ollut enemmän tietoja, olisi ollut mahdollista tarkentaa likvidaatiota koskevia oletuksia ja laatia likvidaatioskenaariota koskeva strategia. Se totesi, että toisen arvostuksen liitteessä esitetty simuloitu likvidaatioskenaario oli vain ohjeellinen.

421 Näin ollen Deloitte teki asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 10 kohdan mukaisesti kyseisen asetuksen 20 artiklan 9 kohdassa säädetyn arvioinnin vain siltä osin kuin se oli olosuhteet huomioon ottaen kohtuudella mahdollista.

422 Toisaalta kysymys osakkeenomistajien ja velkojien kohtelusta likvidaatioskenaariossa kuuluu kolmanteen arvostukseen, jonka tarkoituksena on asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 16 kohdan mukaan määrittää, olisiko osakkeenomistajia ja velkojia kohdeltu paremmin, jos kriisinratkaisun kohteena oleva laitos olisi asetettu tavanomaiseen maksukyvyttömyysmenettelyyn. Tältä osin on muistettava, että Deloitte toimitti kolmannen arvostuksen kriisinratkaisuneuvostolle 14.6.2018 kriisinratkaisumääräyksen antamisen jälkeen.

423 Kantajien väite siitä, että Deloitte sisällytti velkojien hierarkian kolmanteen arvostukseen pelkästään 6.6.2017 saatavilla olleiden tietojen perusteella, ei myöskään ole merkityksellinen kriisinratkaisumääräyksen laillisuuden arvioinnin kannalta. Tämä väite on joka tapauksessa virheellinen, sillä vaikka kolmannessa arvostuksessa todetaan, että se perustuu 6.6.2017 saatavilla olleisiin taloudellisiin tietoihin, siinä todetaan myös, että se perustuu useisiin kriisinratkaisumääräyksen antamisen jälkeen saatuihin tietoihin, jotka eivät siis olleet käytettävissä toista arvostusta laadittaessa.

424 Näin ollen kanneperusteen viides osa on hylättävä.

425 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että kriisinratkaisuneuvosto ei tehnyt ilmeistä arviointivirhettä katsoessaan, että toinen arvostus oli asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan mukainen. Toinen kanneperuste on näin ollen hylättävä kokonaisuudessaan.

3. Kolmas kanneperuste, joka koskee perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohdassa vahvistetun kuulluksi tulemista koskevan oikeuden ja asiakirja-aineistoon tutustumista koskevan oikeuden loukkaamista

426 Kantajat väittävät, että kriisinratkaisuneuvosto loukkasi heidän perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohdan a alakohdassa vahvistettua oikeuttaan tulla kuulluksi, koska heitä ei kuultu eikä heillä ollut mahdollisuutta tutustua asiakirja-aineistoon ennen kriisinratkaisumääräyksen antamista. Tämä kanneperuste jakautuu kahteen osaan.

a) Kanneperusteen ensimmäinen osa, joka koskee kuulluksi tulemista koskevan oikeuden loukkaamista

427 Kantajat väittävät, että perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohdan a alakohdassa vahvistettua oikeutta tulla kuulluksi sovelletaan kaikkiin toimenpiteisiin, jotka voivat vaikuttaa henkilöön, ja erityisesti sellaisen laitoksen purkamiseen, jonka osakkeita kyseinen henkilö omistaa. Riidanalaiset päätökset koskevat yhden pankin kriisinratkaisua, ja asianomaiset ovat sen osakkeenomistajia ja velkojia. Pankin pääomainstrumenttien haltijoita olisi kuultava ennen omaisuuden riistämistä heiltä.

428 Komissio väittää, että kantajien osalta kriisinratkaisupäätös ei ole yksittäinen vaan yleisesti sovellettava toimenpide, eikä perusoikeuskirjan 41 artiklaa voida soveltaa. Se katsoo, että vaikka oletettaisiinkin, että kantajilla oli oikeus tulla kuulluksi ennen kriisinratkaisumääräyksen antamista, tätä oikeutta voidaan rajoittaa.

429 Kriisinratkaisuneuvosto katsoo, että kuulluksi tulemista koskevan oikeuden rajoittaminen, siltä osin kuin sitä sovelletaan, on perusteltavissa tarpeella varmistaa kriisinratkaisupäätösten tehokkuus ja rahoitusmarkkinoiden vakaus.

430 On huomattava, että perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohdan a alakohdassa määrätään, että hyvää hallintoa koskevaan oikeuteen sisältyy jokaisen oikeus tulla kuulluksi ennen kuin häntä vastaan ryhdytään yksittäiseen toimenpiteeseen, joka vaikuttaa häneen epäedullisesti.

431 Oikeus tulla kuulluksi takaa jokaiselle henkilölle tilaisuuden esittää hallintomenettelyn aikana hyödyllisellä ja tehokkaalla tavalla kantansa ennen sellaisen päätöksen tekemistä, joka saattaa vaikuttaa hänen intresseihinsä epäedullisesti. Lisäksi on täsmennettävä, että oikeudella tulla kuulluksi on kaksi tavoitetta. Yhtäältä sillä edistetään mahdollisimman täsmällistä ja virheetöntä asiakirja-aineiston tutkintaa ja tosiseikkojen toteamista, ja toisaalta sillä varmistetaan asianomaisen tehokas suojelu. Oikeudella tulla kuulluksi pyritään erityisesti takaamaan, että henkilöön epäedullisesti vaikuttavat päätökset tehdään tietoisina kaikista asiaan vaikuttavista seikoista, ja sen tavoitteena on erityisesti, että toimivaltaiset viranomaiset voivat korjata virheen tai asianosainen voi esittää sellaisia seikkoja, jotka koskevat hänen henkilökohtaista tilannettaan ja jotka tukevat sitä, että päätös tehdään, että sitä ei tehdä tai että sillä on tietty sisältö (ks. tuomio 4.6.2020, EUH v. De Loecker, C-187/19 P, EU:C:2020:444, 68 ja 69 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

432 Huomautettakoon, että unionin tuomioistuin on painottanut kuulluksi tulemista koskevan oikeuden merkitystä ja sitä, että unionin oikeusjärjestyksessä sen ulottuvuus on erittäin laaja, ja katsonut, että tätä oikeutta on sovellettava kaikissa menettelyissä, jotka voivat johtaa tietylle henkilölle vastaiseen päätökseen. Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan tätä oikeutta on kunnioitettava silloinkin, kun sovellettavissa oikeussäännöissä ei nimenomaisesti säädetä tällaisesta muodollisuudesta (ks. tuomio 22.11.2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, 85 ja 86 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen; tuomio 18.6.2020, komissio v. RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, 67 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 7.11.2019, ADDE v. parlamentti, T-48/17, EU:T:2019:780, 89 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

433 Kun otetaan huomioon puolustautumisoikeuksia koskevan periaatteen luonne unionin oikeuden perustavanlaatuisena yleisenä periaatteena, sen soveltamista ei näin ollen voida sulkea pois eikä rajoittaa asetuksen säännöksillä ja sitä on näin ollen kunnioitettava sekä silloin, kun ei ole

olemassa mitään erityistä lainsäädäntöä, että silloin, kun on olemassa lainsäädäntöä, jossa itsessään ei oteta huomioon mainittua periaatetta (ks. tuomio 18.6.2014, Espanja v. komissio, T-260/11, EU:T:2014:555, 62 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

434 Ensinnäkin on huomattava, että kriisinratkaisumääräyksen hyväksymä kriisinratkaisumääräys koskee Banco Popularin kriisinratkaisua, joten Banco Popularia on pidettävä henkilönä, jonka osalta on toteutettu yksittäinen toimenpide ja jonka oikeus tulla kuulluksi taataan perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohdan a alakohdassa.

435 Näin ollen on otettava huomioon se, että kantajat eivät ole kriisinratkaisumääräyksen, joka ei ole heitä vastaan tehty yksittäinen päätös, eivätkä kriisinratkaisumääräyksen hyväksymisestä tehdyn päätöksen 2017/1246 adressaatteja.

436 On kuitenkin huomattava, että asetuksen N:o 806/2014 21 artiklan 1 kohdan mukaan kriisinratkaisuneuvosto voi käyttää valtuuksia alaskirjata tai muuntaa Banco Popularin pääomainstrumentteja kyseisen asetuksen 18 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

437 Näin ollen menettely, jota kriisinratkaisuneuvosto on noudattanut hyväksyessään kriisinratkaisumääräyksen, voi johtaa sellaisen toimenpiteen hyväksymiseen, joka saattaa vaikuttaa haitallisesti kantajien etuihin Banco Popularin osakkeenomistajina tai sen pääomainstrumenttien haltijoina, vaikka se ei olisikaan kantajia vastaan aloitettu yksittäinen menettely.

438 Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännössä, johon viitataan edellä 432 kohdassa, on kuitenkin tulkittu oikeutta tulla kuulluksi laajasti siten, että se taataan jokaiselle henkilölle sellaisen menettelyn aikana, joka saattaa vaikuttaa hänen intresseihinsä epäedullisesti.

439 Lisäksi asetuksen N:o 806/2014 johdanto-osan 121 perustelukappaleen mukaan asetuksessa kunnioitetaan perusoikeuksia ja otetaan huomioon etenkin perusoikeuskirjassa tunnustetut oikeudet, vapaudet ja periaatteet sekä oikeus puolustukseen, ja se olisi pantava täytäntöön mainittujen oikeuksien ja periaatteiden mukaisesti. Toisaalta vaikka asetuksen N:o 806/2014 18 artiklassa ei säädetä siitä, että kriisinratkaisuneuvosto voi kuulla kyseisen yhteisön osakkeenomistajia tai pääomainstrumenttien haltijoita kriisinratkaisumenettelyn aikana, asetuksessa N:o 806/2014 ei ole säännöstä, joka nimenomaisesti estäisi tällaisen kuulemisen.

440 Tältä osin on huomattava, että kantajat eivät esitä asetusta N:o 806/2014 koskevaa lainvastaisuusväitettä siltä osin kuin siinä ei säädetä osakkeenomistajien tai pääomainstrumenttien haltijoiden etukäteen kuulemisesta ennen kriisinratkaisumääräyksen antamista. Ne väittävät, että niille olisi pitänyt myöntää oikeus tulla kuulluksi Banco Popularin kriisinratkaisumenettelyn yhteydessä perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohdan a alakohdan nojalla, vaikka sovellettavissa oikeussäännöissä ei säädetä tällaisesta kuulemisesta.

441 Kuitenkin siinä tapauksessa, että kriisinratkaisutoimen kohteena olevan yhteisön osakkeenomistajat ja velkojat voisivat käyttää oikeutta tulla kuulluiksi kriisinratkaisumenettelyssä, tätä oikeutta voidaan rajoittaa perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdan mukaisesti.

442 Perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdassa määrätään seuraavaa:

”Tässä perusoikeuskirjassa tunnustettujen oikeuksien ja vapauksien käyttämistä voidaan rajoittaa ainoastaan lailla sekä kyseisten oikeuksien ja vapauksien keskeistä sisältöä kunnioittaen.

Suhteellisuusperiaatteen mukaisesti rajoituksia voidaan säätää ainoastaan, jos ne ovat välttämättömiä ja vastaavat tosiasiallisesti unionin tunnustamia yleisen edun mukaisia tavoitteita tai tarvetta suojella muiden henkilöiden oikeuksia ja vapauksia.”

443 Unionin tuomioistuin on katsonut, että perusoikeudet, kuten puolustautumisoikeuksien kunnioittaminen, ei ole ehdoton periaate, vaan sitä voidaan rajoittaa, kunhan rajoitukset tosiasiassa palvelevat yleisen edun mukaisia kyseisellä toimenpiteellä tavoiteltuja tavoitteita eikä niillä puututa näin suojattuihin oikeuksiin tavoitellun päämäärän kannalta suhteettomasti ja tavalla, jota ei voida hyväksyä ja jolla loukattaisiin näiden oikeuksien keskeistä sisältöä (ks. tuomio 10.9.2013, G. ja R., C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, 33 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 20.12.2017, Prequ’Italia, C-276/16, EU:C:2017:1010, 50 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

444 Tästä seuraa, että se, että kriisinratkaisuneuvosto ja komissio eivät kuulleet kantajia heidän ominaisuudessaan Banco Popularin osakkeenomistajina tai sen pääomainstrumenttien haltijoina kriisinratkaisumenettelyn yhteydessä, oli perusteltavissa.

445 On muistettava, että kriisinratkaisuneuvosto katsoi kriisinratkaisumääräyksen 4.2 artiklassa, että Banco Popularin kriisinratkaisu oli välttämätön ja oikeasuhteinen asetuksen N:o 806/2014 14 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen kahden tavoitteen saavuttamiseksi eli rahoitusvakauteen kohdistuvien merkittävien kielteisten vaikutusten välttämiseksi ja Banco Popularin kriittisten toimintojen jatkuvuuden varmistamiseksi. Päätöksessä 2017/1246 komissio hyväksyi nimenomaisesti kriisinratkaisuneuvoston esittämät perustelut yleisen edun mukaisen kriisinratkaisutoimen tarpeellisuudelle.

446 Tässä tapauksessa kantajien kuulluksi tulemista koskevan oikeuden rajoittamista voidaan perustella yhtäältä asetuksen N:o 806/2014 14 artiklassa tarkoitettujen tavoitteiden saavuttamisella ja toisaalta tarpeella varmistaa Banco Popularin nopean kriisinratkaisun tehokkuus.

447 Ensinnäkin olisi huomattava, että useissa asetuksen N:o 806/2014 johdanto-osan perustelukappaleissa, erityisesti johdanto-osan 12, 58 ja 61 perustelukappaleessa, todetaan, että rahoitusmarkkinoiden vakaus on yksi kyseisellä asetuksella perustettujen kriisinratkaisumekanismien tavoitteista.

448 Lisäksi asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 5 kohdan mukaan kriisinratkaisutoimea on pidettävä yleisen edun mukaisena, jos se on tarpeen yhden tai useamman sellaisen 14 artiklassa tarkoitetun kriisinratkaisutavoitteen saavuttamiseksi, jota ei voitaisi saavuttaa samassa laajuudessa tavanomaisten maksukyvyttömyysmenettelyjen mukaisella yhteisön likvidaatiolla, ja jos kriisinratkaisutoimi on oikeassa suhteessa kyseisiin tavoitteisiin. Asetuksen N:o 806/2014 14 artiklassa tarkoitettuja kriisinratkaisutavoitteita ovat muun muassa ”välttää merkittävien haitallisten vaikutusten aiheutuminen rahoitusvakaudelle, erityisesti estämällä häiriöiden leviäminen muun muassa markkinoiden perusrakenteisiin ja ylläpitämällä markkinakuria” sekä ”suojata julkisia varoja huolehtimalla siitä, että turvautuminen poikkeukselliseen julkiseen rahoitustukeen on mahdollisimman vähäistä”.

449 Unionin tuomioistuin huomautti tältä osin, että finanssipalveluilla on keskeinen rooli unionin taloudessa. Pankit ja luottolaitokset ovat eri markkinoilla toimintaansa harjoittavien yritysten olennainen rahoituslähde. Pankit ovat lisäksi usein tiiviissä vuorovaikutuksessa, ja monilla niistä on kansainvälistä toimintaa. Tästä syystä yhden tai useamman pankin toimintakyvyttömyys

saattaa levitä nopeasti muihin pankkeihin niin kyseisessä jäsenvaltiossa kuin muissakin jäsenvaltioissa. Tämä puolestaan saattaa johtaa kielteisiin seurannaisvaikutuksiin talouden muilla sektoreilla (tuomio 19.7.2016, Kotnik ym., C-526/14, EU:C:2016:570, 50 kohta; tuomio 20.9.2016, Ledra Advertising ym. v. komissio ja EKP, C-8/15 P–C-10/15 P, EU:C:2016:701, 72 kohta ja tuomio 25.3.2021, Balgarska Narodna Banka, C-501/18, EU:C:2021:249, 108 kohta).

450 Unionin tuomioistuin on katsonut, että tavoitetta taata rahoitusjärjestelmän vakaus ja samalla välttää julkisten menojen liiallinen kasvu ja minimoida kilpailun vääristymät on pidettävä ensisijaisen yleisen edun mukaisena (tuomio 19.7.2016, Kotnik ym., C-526/14, EU:C:2016:570, 69 kohta).

451 Lisäksi Euroopan ihmisoikeustuomioistuin (jäljempänä ihmisoikeustuomioistuin) katsoi 1.4.2004 antamassaan tuomiossa Camberrow MM5 AD v. Bulgaria (CE:ECHR:2004:0401DEC005035799, 6 kohta), että taloudellisesti arkaluonteisilla aloilla, kuten pankkijärjestelmän vakauden alalla, valtioilla on laaja harkintavalta ja että sen vuoksi se, ettei osakkeenomistaja voinut osallistua pankin myyntiin johtavaan menettelyyn, ei ollut kohtuutonta suhteessa oikeutettuihin tavoitteisiin, jotka koskevat velkojien oikeuksien suojelua ja pankin maksukyvyttömyyden asianmukaisen hallinnon säilyttämistä.

452 On myös mainittava 8.11.2016 annettu tuomio Dowling ym. (C-41/15, EU:C:2016:836), joka on annettu niiden takeiden yhteensovittamisesta samanveroisiksi, joita jäsenvaltioissa vaaditaan SEUT [54 artiklan toisessa kohdassa tarkoitetuilta yhtiöiltä niiden jäsenten sekä ulkopuolisten etujen suojaamiseksi osakeyhtiöitä perustettaessa sekä niiden pääomaa säilytettäessä ja muutettaessa, 13.12.1976 annetun toisen neuvoston direktiivin 77/91/ETY (EYVL 1977, L 26, s. 1) 8, 25 ja 29 artiklan tulkintaa koskevan ennakkoratkaisupyynnön johdosta. Kyseisessä asiassa oli kyse poikkeustoimenpiteestä, jolla kansalliset viranomaiset pyrkivät osakepääomaa korottamalla välttämään tällaisen yhtiön kaatumisen, joka voisi ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen mukaan uhata unionin rahoitusvakautta. Unionin tuomioistuin katsoi, että toisella direktiivillä 77/91 osakeyhtiön osakkeenomistajille ja velkojille annettava, tämän osakepääomaa koskeva suoja ei ulottunut jäsenvaltion talouden ja rahoitusjärjestelmän vakavan häiriön tilanteessa toteutettuun kansalliseen toimenpiteeseen, jolla pyrittiin lieventämään kyseessä olevan yhtiön oman pääoman riittämättömyydestä unionin rahoitusvakaudelle aiheutuvaa järjestelmäriskiä (tuomio 8.11.2016, Dowling ym., C-41/15, EU:C:2016:836, 50 kohta). Unionin tuomioistuin lisäsi, että toisen direktiivin 77/91 säännökset eivät näin ollen olleet esteenä osakeyhtiön osakepääomaa koskevalle poikkeustoimenpiteelle, jonka kansalliset viranomaiset olivat toteuttaneet jäsenvaltion talouden ja rahoitusjärjestelmän vakavan häiriön tilanteessa ilman kyseisen yhtiön yhtiökokouksen hyväksyntää tarkoituksenaan välttää järjestelmäriski ja turvata unionin rahoitusvakaus (ks. tuomio 8.11.2016, Dowling ym., C-41/15, EU:C:2016:836, 51 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

453 Näitä näkökohtia sovelletaan analogisesti asetuksen N:o 806/2014 mukaisen kriisinratkaisumenettelyn kohteena olleen pankin entisten osakkeenomistajien tai pääomainstrumenttien haltijoiden, kuten kantajien, tilanteeseen.

454 Edellä esitetystä seuraa, että asetuksella N:o 806/2014 käyttöön otetulla ja sen 18 artiklassa kuvatulla kriisinratkaisumenettelyllä on perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu yleisen edun mukainen tavoite eli rahoitusmarkkinoiden vakauden turvaaminen, millä voidaan perustella kuulluksi tulemista koskevan oikeuden rajoittaminen.

455 Nyt esillä olevassa asiassa on todettava, että kantajat eivät kiistä sitä, että Banco Popularin kriisinratkaisumenettely oli asetuksen N:o 806/2014 14 artiklassa tarkoitetun rahoitusvakauden varmistamista koskevan tavoitteen mukainen.

456 Tältä osin kriisinratkaisuneuvosto selitti kriisinratkaisumääräyksen 4.4.2 artiklassa, että se oli eri tekijöiden perusteella tullut siihen tulokseen, että Banco Popularin tilanteeseen liittyi kasvava riski Espanjan rahoitusvakauteen kohdistuville huomattaville haitallisille vaikutuksille. Näihin tekijöihin kuuluvat ensinnäkin Banco Popularin koko ja se merkitys, joka sillä on Espanjan kuudenneksi suurimman pankkikonsernin emoyhtiönä, jonka kokonaisvarat ovat 147 miljardia euroa ja jonka Espanjan keskuspankki nimesi vuonna 2017 systeemisesti merkittäväksi laitokseksi. Kriisinratkaisuneuvosto totesi erityisesti, että Banco Popular oli yksi Espanjan tärkeimmistä markkinatoimijoista, jolla oli merkittävä markkinaosuus pienten ja keskisuurten yritysten (pk-yritykset) segmentillä, ja että sillä oli suhteellisen suuri markkinaosuus talletuksista (lähes 6 prosenttia) ja suuri määrä vähittäisasiakkaita (noin 1,4 miljoonaa) eri puolilla Espanjaa. Toiseksi kriisinratkaisuneuvosto otti huomioon Banco Popularin liiketoiminnan luonteen, joka perustui kaupalliseen pankkitoimintaan ja keskittyi pääasiassa rahoituksen, säästöjen hallinnoinnin ja palvelujen tarjoamiseen yksityishenkilöille, perheille ja yrityksille (pk-yritykset mukaan lukien). Kriisinratkaisuneuvoston mukaan Banco Popularin liiketoimintamallin samankaltaisuus muiden espanjalaisten liikepankkien liiketoimintamallin kanssa saattoi vaikuttaa epäsuorasti myös näihin pankkeihin, joiden voidaan katsoa joutuvan kohtaamaan samat vaikeudet.

457 On myös huomattava, että kriisinratkaisujärjestelmän toinen tavoite, Banco Popularin kriittisten toimintojen jatkuvuuden varmistaminen, on myös osa yleistä etua koskevaa tavoitetta, joka on rahoitusmarkkinoiden vakauden suojeleminen.

458 Direktiivin 2014/59 2 artiklan 1 kohdan 35 alakohdan mukaan laitoksen kriittisillä toiminnoilla tarkoitetaan ”toimintaa, palveluja tai toimintoja, joiden keskeytyminen todennäköisesti aiheuttaisi reaalitalouden kannalta elintärkeiden palvelujen häiriintymisen tai todennäköisesti häiritsisi rahoitusvakautta laitoksen tai konsernin koon tai markkinaosuuden, ulkoisten ja sisäisten sidosten, monitahoisuuden tai rajatylittävän toiminnan johdosta yhdessä tai useammassa jäsenvaltiossa erityisesti tämän toiminnan ja näiden palvelujen tai toimintojen korvattavuus huomioon ottaen”.

459 Tältä osin direktiivin 2014/59/EU täydentämisestä niiden olosuhteiden ja edellytysten määrittelemiseksi, joiden täyttyessä ylimääräisen rahoitusosuuden suorittamista jälkikäteen voidaan lykätä kokonaan tai osittain, ja perusteista, joiden mukaisesti määritetään kriittisten toimintojen sisältämä toiminta, palvelut ja toiminnot sekä ydinliiketoiminta-alueisiin sisältyvät liiketoiminta-alueet ja niihin liittyvät palvelut, 2.2.2016 annetun komission delegoidun asetuksen (EU) 2016/778 (EUVL 2016, L 131, s. 41) 6 artiklan 1 kohdassa säädetään kriittisiksi toiminnoiksi katsottavien toimintojen määrittelykriteereistä. Kyseessä on toiminto, jonka laitos tarjoaa kyseiseen laitokseen tai konserniin kuulumattomille kolmansille osapuolille ja jonka äkillisellä häiriintymisellä olisi todennäköisesti huomattavan kielteinen vaikutus kolmansiin osapuoliin tai joka aiheuttaisi todennäköisesti häiriöiden leviämisen tai heikentäisi markkinatoimijoiden yleistä luottamusta, koska kyse on kolmansille osapuolille järjestelmän kannalta merkittävästä toiminnosta sekä järjestelmän kannalta merkittävästä toiminnon tarjoavasta laitoksesta tai konsernista.

460 Asetuksen N:o 806/2014 14 artiklan 2 kohdan a alakohdassa säädetyllä tavoitteella varmistaa yhteisön, jota kriisinratkaisutoimi koskee, kriittisten toimintojen jatkuvuus pyritään välttämään näiden toimintojen keskeytyminen, joka todennäköisesti johtaisi häiriöihin paitsi kyseisillä markkinoilla myös koko unionin rahoitusvakauden kannalta.

461 Näin ollen kriisinratkaisutoimen, jolla pyritään säilyttämään tai palauttamaan ennalleen luottolaitoksen taloudellinen tilanne, erityisesti jos se on vaihtoehto sille, että luottolaitos asetetaan selvitystilaan, on katsottava tosiasiallisesti vastaavan unionin tunnustamaa yleisen edun mukaista tavoitetta.

462 Tältä osin kriisinratkaisuneuvosto totesi kriisinratkaisumääräyksen 4.2 artiklassa, että Banco Popularin kriisinratkaisu oli välttämätön ja oikeasuhteinen erityisesti asetuksen N:o 806/2014 14 artiklan 2 kohdassa esitetyn tavoitteen, joka oli Banco Popularin kriittisten toimintojen jatkuvuuden varmistaminen, saavuttamiseksi.

463 Kriisinratkaisumääräyksen 4.4 artiklassa kriisinratkaisuneuvosto yksilöi Banco Popularin kolme delegoidun asetuksen 2016/778 6 artiklassa tarkoitettua kriittistä toimintoa, jotka ovat talletusten kerääminen kotitalouksilta ja yrityksiltä, luotonanto pk-yrityksille ja käteismaksupalvelut.

464 Kantajat eivät esitä väitteitä näiden arvioiden riitauttamiseksi.

465 Edellä esitetyn perusteella on selvää, että Banco Popularin kriisinratkaisumenettelyllä pyrittiin perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuun yleiseen etuun liittyvään tavoitteeseen eli rahoitusmarkkinoiden vakauden varmistamiseen, mikä voi oikeuttaa kuulluksi tulemista koskevan oikeuden rajoittamisen.

466 Toiseksi unionin yleinen etu, erityisesti rahoitusmarkkinoiden vakauden säilyttämistä ja Banco Popularin kriittisten toimintojen jatkuvuuden varmistamista koskevien tavoitteiden saavuttaminen, edellyttää, että kun asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdassa säädetyt edellytykset täyttyvät, kriisinratkaisutoimi hyväksytään mahdollisimman pian.

467 On huomattava, että asetuksen N:o 806/2014 useissa johdanto-osan perustelukappaleissa todetaan, että kriisinratkaisutoimi on tarpeen tullen toteutettava nopeasti. Näitä ovat asetuksen johdanto-osan 26, 31 ja 53 perustelukappale sekä erityisesti johdanto-osan 56 perustelukappale, jossa säädetään, että kriisinratkaisuprosessi olisi pantava täytäntöön lyhyen ajan kuluessa, jotta rahoitusmarkkinoille ja taloudelle koituisi mahdollisimman vähän häiriötä.

468 Unionin tuomioistuin on tältä osin katsonut, että asetuksen N:o 806/2014 tavoitteena on sen johdanto-osan kahdeksannen perustelukappaleen mukaan sellaisten entistä tehokkaampien kriisinratkaisumekanismien käyttöön ottaminen, jotka ovat välttämättömiä, jotta voidaan välttää vahingot, joita on aiemmin aiheutunut pankkien kykenemättömyydestä jatkaa toimintaansa, ja jotta rahoitusvakautta ei vaarannettaisi, tällainen tavoite edellyttää nopeaa päätöksentekoa, kuten kyseisen asetuksen 18 artiklassa säädetyt lyhyet määräajat osoittavat (tuomio 6.5.2021, ABLV Bank ym. v. EKP, C-551/19 P ja C-552/19 P, EU:C:2021:369, 55 kohta).

469 Niinpä asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdassa todetaan muun muassa, että jos EKP katsoo, että yhteisö on kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, sen on ilmoitettava tämä arviointi viipymättä komissiolle ja kriisinratkaisuneuvostolle. Saman artiklan 2 kohdassa säädetään, että jos kriisinratkaisuneuvosto itse suorittaa arvioinnin, sen on ilmoitettava arvionsa viipymättä EKP:lle. Jos kaikki sen 1 kohdassa säädetyt edellytykset täyttyvät,

kriisinratkaisuneuvosto hyväksyy kriisinratkaisumääräyksen, joka on asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 7 kohdan mukaisesti toimitettava komissiolle välittömästi sen jälkeen, kun se on hyväksytty. Tämän jälkeen komissiolla on 24 tuntia aikaa hyväksyä kriisinratkaisumääräys tai vastustaa sitä.

470 Tästä seuraa, että kun yhteisö täyttää kriisinratkaisutoimen antamisen edellytykset eli ensinnäkin on kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, toiseksi kun on perusteetonta odottaa, että sen kykenemättömyys jatkaa toimintaansa olisi estettävissä kohtuullisessa ajassa vaihtoehtoisilla yksityisen sektorin toimenpiteillä tai valvontatoimilla, ja kolmanneksi, kun kriisinratkaisu on tarpeen yhden tai useamman asetuksen N:o 806/2014 14 artiklassa tarkoitetun tavoitteen saavuttamiseksi, päätös on saman asetuksen 18 artiklan mukaan tehtävä hyvin nopeasti.

471 Näin ollen tässä tapauksessa kriisinratkaisumääräys oli hyväksyttävä mahdollisimman pian sen jälkeen, kun EKP totesi, että Banco Popular oli kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, ja kun kriisinratkaisuneuvosto katsoi, että asetuksen N:o 806/2014 18 artiklassa säädetyt edellytykset täyttyivät.

472 Nopeaa päätöksentekoa perusteltiin tarpeella varmistaa Banco Popularin kriittisten toimintojen jatkuvuus ja välttää Banco Popularin tilanteen merkittävät kielteiset vaikutukset rahoitusmarkkinoihin, erityisesti estämällä leviämisriskit. Tässä tapauksessa Banco Popularin toimintakyvyttömyys ilmeni arkipäivänä, joten menettely oli saatettava päätökseen ja päätös oli tehtävä ennen markkinoiden avautumista 7.6.2017 aamulla.

473 Kuten julkisasiamies Campos Sánchez-Bordona totesi ratkaisuehdotuksensa ABLV Bank ym. v. EKP (C-551/19 P ja C-552/19 P, EU:C:2021:16) 80 kohdassa, nopeus, jolla kyseisten unionin toimielinten ja laitosten on tehtävä päätöksensä, on tarpeen, jottei pankin kriisinratkaisu vaikuttaisi kielteisesti rahoitusmarkkinoihin, ja nopean päätöksenteon varmistamiseksi päätöksen on tosiasiallisesti oltava valmisteltuna jo ennen menettelyn aloittamista, jotta voidaan hyödyntää aika, jonka arvopaperimarkkinat ovat suljettuina.

474 Päätöksenteon nopeus oli siis edellytys sen tehokkuudelle.

475 Unionin tuomioistuin on jo todennut, että jos ympäristötilanteen vakavuus edellyttää toimivaltaisen viranomaisen ryhtyvän toimenpiteisiin välittömästi, on perusteltua rajoittaa niiden henkilöiden oikeutta tulla kuulluksi, joita ympäristövastuun (ks. vastaavasti tuomio 9.3.2010, ERG ym., C-379/08 ja C-380/08, EU:C:2010:127, 67 kohta) ja maatalouden (ks. vastaavasti tuomio 15.6.2006, Dokter ym., C-28/05, EU:C:2006:408, 76 kohta) alalla toteutettavat toimenpiteet koskevat.

476 Lisäksi unionin tuomioistuin on todennut, että varojen jäädyttämistoimenpiteiden alalla niiden perusteiden ilmoittaminen, joiden nojalla henkilön tai yhteisön nimi on alun perin sisällytetty rajoittavien toimenpiteiden kohteena olevien henkilöiden luetteloon, ennen kyseistä sisällyttämistä olisi omiaan heikentämään unionin oikeudessa edellytettyjen varojen ja taloudellisten resurssien jäädyttämistoimenpiteiden tehokkuutta. Asetuksen tavoitteen saavuttamiseksi tällaisilla toimenpiteillä on niiden luonteen vuoksi oltava yllättävä vaikutus ja niitä on sovellettava välittömästi alkavin vaikutuksin (ks. vastaavasti tuomio 3.9.2008, Kadi ja Al Barakaat International Foundation v. neuvosto ja komissio, C-402/05 P ja C-415/05 P,

EU:C:2008:461, 338–340 kohta; tuomio 21.12.2011, Ranska v. People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, 61 kohta ja tuomio 12.2.2020, Amisi Kumba v. neuvosto, T-163/18, EU:T:2020:57, 51 kohta).

477 Myöskään unionin oikeudella tavoiteltuun päämäärään ja siinä säädettyjen toimenpiteiden tehokkuuteen liittyvistä syistä unionin viranomaiset eivät olleet velvollisia kuulemaan valittajia ennen kuin heidän nimensä sisällytettiin alun perin rajoittavien toimenpiteiden kohteena olevien henkilöiden luetteloon (ks. vastaavasti tuomio 3.9.2008, Kadi ja Al Barakaat International Foundation v. neuvosto ja komissio, C-402/05 P ja C-415/05 P, EU:C:2008:461, 341 kohta ja tuomio 25.4.2013, Gbagbo v. neuvosto, T-119/11, ei julkaistu, EU:T:2013:216, 103 kohta).

478 Näin on varsinkin silloin, kun – kuten nyt esillä olevassa asiassa – kuulluksi tulemista koskevan oikeuden rajoittaminen ei koske kriisinratkaisun kohteena olevaa yhteisöä eli Banco Popularia, vaan kantajia, jotka ovat kyseisen yhteisön osakkeenomistajia tai sen pääomainstrumenttien haltijoita.

479 On myös huomattava, että 1.4.2004 antamassaan päätöksessä Camberrow MM5 AD v. Bulgaria (CE:ECHR:2004:0401DEC005035799) ihmisoikeustuomioistuin totesi, että konkurssissa oleva pankki myytiin toimintaansa jatkavana yrityksenä, jotta sen velkojat, jotka olivat odottaneet jo vuosia, saisivat saatavansa nopeammin ja varmemmin ja jotta konkurssimenettely saataisiin pikaisesti päätökseen. Tämän vuoksi oli ensiarvoisen tärkeää, että pankin myyntiin johtava menettely oli yksinkertainen ja nopea. Jos laissa olisi säädetty, että konkurssituomioistuimen on kuultava kaikkia pankin osakkeenomistajia ja velkojia, tämä olisi hidastanut menettelyä huomattavasti ja siten viivästyttänyt edelleen velkojille maksettavien summien maksamista ja konkurssimenettelyn loppuun saattamista.

480 Ihmisoikeustuomioistuin totesi 24.11.2005 antamassaan tuomiossa Capital Bank AD v. Bulgaria (CE:ECHR:2005:1124JUD004942999, 136 kohta), että pankkijärjestelmän vakauden kaltaisella taloudellisesti arkaluonteisella alalla ja tietyissä tilanteissa voi olla pakottava tarve toimia mahdollisimman huolellisesti ja ilman ennakkoilmoitusta, jotta vältetään pankille, sen tallettajille ja muille velkojille tai koko pankki- ja rahoitusjärjestelmälle aiheutuva korjaamaton vahinko.

481 Sillä, että kriisinratkaisumääräys todennäköisesti johtaa kantajien omistusoikeuteen puuttumiseen, ei voida oikeuttaa velvollisuutta myöntää heille oikeus tulla kuulluksi ennen sen hyväksymistä.

482 Tältä osin unionin yleinen tuomioistuin on jo 13.7.2018 annetun tuomion K. Chrysostomides & Co. ym. v. neuvosto ym. (T-680/13, EU:T:2018:486) 282 kohdassa todennut, että sovellettavilla menettelyillä on tarjottava henkilölle, jota asia koskee, asianmukainen mahdollisuus esittää asiansa toimivaltaisille viranomaisille. Jotta varmistetaan, että tätä edellytystä, joka on erottamaton osa ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi tehdyn yleissopimuksen, joka allekirjoitettiin Roomassa 4.11.1950, ensimmäisen lisäpöytäkirjan 1 artiklaa, on noudatettu, on sovellettavia menettelyitä tarkasteltava yleiseltä kannalta (ks. vastaavasti tuomio 3.9.2008, Kadi ja Al Barakaat International Foundation v. neuvosto ja komissio, C-402/05 P ja C-415/05 P, EU:C:2008:461, 368 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen; tuomio 25.4.2013, Gbagbo v. neuvosto, T-119/11, ei julkaistu, EU:T:2013:216, 119 kohta ja ihmisoikeustuomioistuimen tuomio 20.7.2004, Bäck v. Suomi, CE:ECHR:2004:0720JUD003759897, 56 kohta). Mainittua vaatimusta ei siten voida tulkita niin, että asianomaisen henkilön on kaikissa olosuhteissa voitava esittää

kantansa toimivaltaiselle viranomaiselle ennen hänen omaisuudensuojaansa loukkaavien toimenpiteiden toteuttamista (ks. vastaavasti ihmisoikeustuomioistuimen tuomio 19.9.2006, Maupas ym. v. Ranska, CE:ECHR:2006:0919JUD001384402, 20 ja 21 kohta).

483 Unionin yleinen tuomioistuin katsoi, että näin on erityisesti silloin, kun – kuten nyt käsiteltävässä asiassa – kyseessä olevat toimenpiteet eivät muodosta seuraamusta ja kun tilanne, johon ne liittyvät, on erityisen kiireellinen. Viimeksi mainitusta seikasta on todettava, että tarkoituksena oli torjua välitön riski asianomaisten pankkien romahduksesta jäsenvaltion rahoitusjärjestelmän vakauden turvaamiseksi ja siten estää kriisin leviäminen muihin euroalueen jäsenvaltioihin. Sellaisen ennakkokuulemismenettelyn järjestäminen, jossa tuhannet asianomaisten pankkien tallettajat ja osakkeenomistajat olisivat voineet esittää tehokkaasti kantansa ennen vahinkoa aiheuttaneiden säännösten hyväksymistä, olisi väistämättä viivästyttänyt romahduksen estämiseksi suunniteltujen toimenpiteiden toteuttamista. Tämä olisi vaarantanut vakavasti kyseisen jäsenvaltion rahoitusjärjestelmän vakauden turvaamista ja kriisin muihin euroalueen valtioihin leviämisen estämistä koskevan tavoitteen saavuttamisen (ks. tuomio 13.7.2018, K. Chrysostomides & Co. ym. v. neuvosto ym., T-680/13, EU:T:2018:486, 282 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

484 Unionin tuomioistuin vahvisti tämän arvion ja katsoi, että unionin yleinen tuomioistuin oli perustellusti tukeutunut päättelyssään ihmisoikeustuomioistuimen 21.7.2016 antamaan tuomioon Mamatas ym. v. Kreikka (CE:ECHR:2016:0721JUD006306614), josta ilmenee, että vaatimusta, jonka mukaan kaikenlaisesta omistusoikeuden rajoittamisesta on säädettävä lailla, ei voida tulkita sillä tavoin, että kyseisiä henkilöitä olisi pitänyt kuulla ennen tämän lain antamista, muun muassa kun tällainen ennalta kuuleminen olisi väistämättä hidastanut niiden toimenpiteiden soveltamista, joiden tarkoituksena on estää kyseisten pankkien romahtaminen (tuomio 16.12.2020, neuvosto ym. v. K. Chrysostomides & Co. ym., C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P ja C-604/18 P, EU:C:2020:1028, 159 kohta).

485 Lisäksi on katsottava, että nopealla toiminnalla ilmoittamatta yhteisön osakkeenomistajille ja velkojille sitä koskevan kriisinratkaisumenettelyn alkamisesta pyritään välttämään kyseisen yhteisön tilanteen heikentyminen, joka heikentäisi kriisinratkaisutoimen tehokkuutta. Jos pankin osakkeenomistajille tai joukkovelkakirjojen haltijoille ilmoitetaan, että pankkiin saatetaan soveltaa kriisinratkaisumenettelyä ja että sen katsotaan olevan kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, se voi saada ne myymään arvopapereitaan markkinoilla ja johtaa myös talletusten laajamittaiseen nostamiseen, minkä seurauksena pankin taloudellinen tilanne huononee ja pankin selvitystilan estämiseksi tarvittavan ratkaisun löytäminen vaikeutuu tai jopa estyy.

486 Tältä osin on todettava, että – kuten asetuksen N:o 806/2014 johdanto-osan 116 perustelukappaleesta ilmenee – kaikenlaisella päätöksestä ennen sen tekemistä annetulla tiedolla, koski se sitten kriisinratkaisun edellytysten täyttymistä, tietyn välineen käyttöä tai mitä tahansa menettelyn aikaista toimea, on oletettava olevan vaikutuksia yleisiin ja yksityisiin etuihin, joihin kyseinen toimi liittyy.

487 Näin ollen on katsottava, että kantajien, jotka olivat Banco Popularin osakkeenomistajia ja joukkovelkakirjojen haltijoita, kuuleminen ennen kriisinratkaisumääräyksen antamista tai ennen päätöksen 2017/1246 hyväksymistä olisi hidastanut menettelyä merkittävästi ja näin ollen vaarantanut sekä toimenpiteen tavoitteiden saavuttamisen että sen tehokkuuden.

488 Edellä esitetyn perusteella on ensinnäkin ilmeistä, että kantajien kuuleminen ennakolta ja mahdollisen kriisinratkaisutoimen olemassaolosta ilmoittaminen niille olisi aiheuttanut riskin siitä, että ne olisivat markkinakäyttäytymisellään pahentaneet Banco Popularin taloudellista tilannetta. Kuuleminen olisi siten voinut haitata suunnitellun kriisinratkaisutoimen tehokkuutta.

489 Toisaalta kriisinratkaisumääräyksen antamisen kiireellisyyden vuoksi kantajia ei olisi voitu kuulla etukäteen samalla tavoin kuin Banco Popularin muita osakkeenomistajia tai pääomainstrumenttien haltijoita paitsi niiden yksilöimiseen liittyvien vaikeuksien vuoksi myös siksi, että kantajien huomautuksia oli mahdotonta tarkastella tehokkaasti ennen kriisinratkaisumääräyksen antamista.

490 Kantajat väittävät, että jos niitä olisi kuultu ennen kriisinratkaisumääräyksen antamista, Banco Popularin kriisinratkaisua ei olisi toteutettu, koska ne olisivat selittäneet, että edellytykset eivät täyttyneet, tai siihen olisi sovellettu erilaisia edellytyksiä, koska ne olisivat voineet vedota tarpeeseen odottaa hätärahoituksena annettavaa maksuvalmiusapua, ehdottaa vaihtoehtoisen toimenpiteen soveltamista tai ehdottaa toisen kriisinratkaisuvälineen soveltamista.

491 Tältä osin riittää, kun muistutetaan, että ensimmäisen kanneperusteen analyysin perusteella on selvää, että kantajat eivät ole osoittaneet, että asetuksen N:o 806/2014 18 artiklassa säädetyt edellytykset eivät ole täyttyneet. Toisaalta on todettu, että Espanjan keskuspankki oli kieltäytynyt myöntämästä hätärahoituksena annettavaa maksuvalmiusapua, joten kriisinratkaisuneuvostolla ei ollut syytä odottaa sen myöntämistä, ja että kantajien esittämät vaihtoehtoiset ratkaisut eivät olleet lyhyellä aikavälillä mahdollisia. Kantajat eivät näin ollen ole osoittaneet, että niiden kuuleminen kriisinratkaisumenettelyn yhteydessä olisi muuttanut kriisinratkaisumääräyksen sisältöä.

492 Kaiken edellä esitetyn perusteella on selvää, että kantajien kuuleminen ennen kriisinratkaisumääräyksen antamista olisi vaarantanut rahoitusmarkkinoiden vakauden ja yhteisön kriittisten toimintojen jatkuvuuden turvaamista koskevat tavoitteet sekä kriisinratkaisumenettelyn nopeutta ja tehokkuutta koskevat vaatimukset.

493 Näin ollen se, että kantajia ei kuultu Banco Popularin kriisinratkaisumenettelyn yhteydessä, on perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdan mukainen kuulluksi tulemista koskevan oikeuden rajoitus, joka oli perusteltu ja välttämätön yleisen edun mukaisen tavoitteen saavuttamiseksi ja joka oli suhteellisuusperiaatteen mukainen.

494 Kanneperusteen ensimmäinen osa on näin ollen hylättävä.

b) Kanneperusteen toinen osa, joka koskee asiakirjoihin tutustumista koskevan oikeuden loukkaamista

495 Kantajat väittävät, että niillä henkilöillä, joita kriisinratkaisuneuvoston päätös koskee, on asetuksen N:o 806/2014 90 artiklan 4 kohdan ja perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohdan nojalla oikeus tutustua asiakirja-aineistoon.

496 Ensinnäkin ne väittävät, että ennen niille vastaisen päätöksen tekemistä toimielin ei voi ottaa huomioon tietoja tai asiakirjoja antamatta ensin toimen adressaatille mahdollisuutta esittää näkemystään, mikä edellyttää mahdollisuutta tutustua hallinnolliseen asiakirja-aineistoon. Kriisinratkaisumääräys on kumottava siltä osin kuin se perustuu tilapäiseen arvostukseen, jota ei ole annettu kantajien käyttöön.

497 Oikeudesta tutustua asiakirja-aineistoon säädetään asetuksen N:o 806/2014 90 artiklan 4 kohdassa, jossa todetaan seuraavaa:

”Kriisinratkaisuneuvoston päätösten kohteena olevilla henkilöillä on oikeus tutustua kriisinratkaisuneuvoston asiakirja-aineistoon sillä edellytyksellä, että muiden henkilöiden oikeutetut edut otetaan huomioon kyseisten henkilöiden liikesalaisuuksien suojelemisessa. Oikeus tutustua asiakirja-aineistoon ei ulotu luottamuksellisiin tietoihin eikä kriisinratkaisuneuvoston sisäisiin valmisteluasiakirjoihin.”

498 Tältä osin on ensinnäkin huomautettava, että kilpailuasioissa oikeudella tutustua asiakirjoihin on tarkoitus mahdollistaa se, että väitetiedoksiannon saaneet oikeussubjektit saavat tietoonsa komission asiakirjavihkoon sisältyvän selvitysaineiston, jotta ne voivat asianmukaisella tavalla ilmaista tämän selvityksen perusteella näkemyksensä päätelmistä, jotka komissio on tehnyt väitetiedoksiannossaan. Oikeus tutustua asiakirja-aineistoon merkitsee, että komission on annettava asianomaiselle yritykselle mahdollisuus tutkia kaikki tutkinta-aineistoon sisältyvät asiakirjat, joilla saattaa olla merkitystä sen puolustuksen kannalta. Näihin kuuluvat sekä asianomaista vastaan että sen puolesta puhuvat asiakirjat muiden yritysten liikesalaisuuksia, komission sisäisiä asiakirjoja ja muita luottamuksellisia tietoja lukuun ottamatta (ks. tuomio 14.5.2020, NKT Verwaltung ja NKT v. komissio, C-607/18 P, ei julkaistu, EU:C:2020:385, 261 ja 262 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

499 Toiseksi unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan puolustautumisoikeuksien noudattaminen komissiossa menettelyssä, jonka tarkoituksena on sakon määrääminen yritykselle kilpailusääntöjen rikkomisesta, edellyttää sitä, että asianomainen yritys saa ilmaista asianmukaisesti näkemyksensä esiin tuotujen tosiseikkojen ja olosuhteiden paikkansapitävyydestä ja merkityksestä sekä niistä asiakirjoista, joita komissio on käyttänyt rikkomista koskevan väitteensä tukena. Näitä oikeuksia koskevat perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohdan a ja b alakohta (ks. tuomio 28.11.2019, Brugg Kabel ja Kabelwerke Brugg v. komissio, C-591/18 P, ei julkaistu, EU:C:2019:1026, 26 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

500 Kolmanneksi mitä tulee yleisemmin perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohdassa vahvistettujen puolustautumisoikeuksien kunnioittamiseen, se sisältää oikeuden tulla kuulluksi ja oikeuden tutustua asiakirjoihin siten, että otetaan huomioon oikeutetun luottamuksellisuuden vaatimukset (ks. tuomio 18.7.2013, komissio ym. v. Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P ja C-595/10 P, EU:C:2013:518, 99 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 2.12.2020, Kalai v. neuvosto, T-178/19, ei julkaistu, EU:T:2020:580, 73 kohta).

501 Neljänneksi on muistutettava, että se, että oikeutta tutustua asiakirja-aineistoon loukataan päätöksen tekemistä edeltävässä menettelyssä, voi lähtökohtaisesti johtaa kyseisen päätöksen kumoamiseen, jos puolustautumisoikeuksia on loukattu (ks. tuomio 25.10.2011, Solvay v. komissio, C-109/10 P, EU:C:2011:686, 55 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 15.7.2015, Akzo Nobel ym. v. komissio, T-47/10, EU:T:2015:506, 349 kohta (ei julkaistu) oikeuskäytäntöviittauksineen).

502 Edellä 498–501 kohdassa mainitusta oikeuskäytännöstä seuraa, että sekä perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohdan b alakohdassa vahvistettu oikeus tutustua asiakirja-aineistoon että erityisesti oikeus tutustua asiakirja-aineistoon kilpailuasioissa koskee henkilöitä tai yrityksiä, joita vastaan on aloitettu menettely tai tehty päätös.

503 Tässä tapauksessa asetuksen N:o 806/2014 90 artiklan 4 kohdasta käy selvästi ilmi, että oikeus tutustua asiakirja-aineistoon koskee kriisinratkaisumääräyksen kohteena olevaa yhteisöä eli Banco Popularia eikä sen osakkeenomistajia tai velkojia.

504 Näin ollen kantajat eivät voi vedota oikeuteen tutustua asiakirja-aineistoon.

505 Lisäksi sekä perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohdan b alakohdassa että asetuksen N:o 806/2014 90 artiklan 4 kohdassa säädetään, että tietyt tiedot voidaan suojata, jos ne ovat luottamuksellisia.

506 Näin ollen kantajat eivät voi väittää, että se, ettei kriisinratkaisuneuvosto toimittanut toista arvostusta kriisinratkaisumääräyksen antamiseen johtaneen hallinnollisen menettelyn aikana, loukkaa oikeutta tutustua asiakirja-aineistoon.

507 Toiseksi kantajat väittävät vastauksessaan, että osakkeenomistajien ja velkojien suhteen ei ole salassapitovelvollisuutta kriisinratkaisun jälkeen, koska kriisinratkaisutoimi vaikuttaa niiden omaisuuteen ja niiden on voitava tietää kriisinratkaisun syyt. Lisäksi niiden mukaan asetuksen N:o 806/2014 88 artiklassa säädetään poikkeuksesta salassapitovelvollisuuteen siinä tapauksessa, että tiedot luovutetaan oikeudenkäyntejä varten. Asetuksen N:o 806/2014 johdanto-osan 116 perustelukappaleen mukaan kriisinratkaisumääräyksestä ennen sen antamista annetulla tiedolla voi olla vaikutuksia kriisinratkaisumenettelyyn, kun taas kriisinratkaisumääräyksen antamisen jälkeen tällainen toimittaminen ei enää vaaranna kriisinratkaisun tarkoitusta.

508 On todettava, että nämä väitteet eivät koske asetuksen N:o 806/2014 90 artiklan 4 kohdassa tarkoitettua oikeutta tutustua asiakirja-aineistoon hallinnollisen menettelyn aikana, vaan oikeutta tutustua kriisinratkaisumääräyksen antamisen jälkeen asiakirjoihin, joihin kriisinratkaisuneuvosto tukeutui antaessaan sen.

509 Lisäksi on huomattava, että kriisinratkaisuneuvostolla on SEUT 339 artiklan, perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohdan b alakohdan ja asetuksen N:o 806/2014 88 artiklan 5 kohdan nojalla velvollisuus suojella kaikkien yhteisöjen luottamuksellisia tietoja, myös liikesalaisuuksia.

510 Tältä osin asetuksen N:o 806/2014 34 artiklan 1 kohdasta ilmenee, että suorittaakseen tämän asetuksen mukaiset tehtävänsä kriisinratkaisuneuvosto voi kansallisten kriisinratkaisuviranomaisten välityksellä tai suoraan, sen jälkeen kun se on ilmoittanut asiasta niille, ja hyödyntäen täysimääräisesti kaikkea EKP:n tai kansallisten toimivaltaisten viranomaisten käytettävissä olevaa tietoa pyytää erityisesti kriisinratkaisutoimenpiteen kohteena olevia yhteisöjä toimittamaan kaikki tiedot, jotka tarvitaan kriisinratkaisuneuvostolle tällä asetuksella annettujen tehtävien suorittamiseen. Kyseisen artiklan 2 kohdassa täsmennetään, että salassapitovelvollisuutta koskevat vaatimukset eivät vapauta näitä yhteisöjä tietojen toimittamista koskevasta velvollisuudesta. Asetuksen N:o 806/2014 34 artiklan 4 kohdassa säädetään, että kriisinratkaisuneuvoston on voitava saada, myös jatkuvasti, kaikki sen tämän asetuksen mukaisia tehtäviään hoitaessaan tarvitsemat tiedot, etenkin pääomaan, maksuvalmiuteen, varoihin ja velkoihin liittyvät tiedot, jotka koskevat sen kriisinratkaisuvaltuuksien piiriin kuuluvia laitoksia.

511 Asetuksen N:o 806/2014 88 artiklan 5 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Ennen kuin tietoja luovutetaan, kriisinratkaisuneuvosto varmistaa, että ne eivät sisällä luottamuksellisia tietoja, erityisesti arvioimalla vaikutukset, joita luovuttamisella saattaisi olla finanssi-, raha- tai talouspolitiikkaa koskevaan yleiseen etuun, luonnollisten henkilöiden ja oikeushenkilöiden kaupallisiin etuihin, tarkastusten tarkoitukseen, tutkimuksiin ja tilintarkastuksiin.

Menettelyyn, jolla tutkitaan tietojen luovuttamisen vaikutukset, on sisällyttävä erityinen arviointi 8 ja 9 artiklassa tarkoitettujen kriisinratkaisusuunnitelmien sisällön ja yksityiskohtien sekä 10 artiklan tai 18 artiklassa tarkoitetun kriisinratkaisumääräyksen nojalla tehtyjen arviointien tulosten luovuttamisen vaikutuksista.”

512 Tässä säännöksessä säädetään nimenomaisesti, että kriisinratkaisuneuvosto varmistaa ennen kriisinratkaisumääräyksen julkaisemista tai sen kolmannelle osapuolelle luovuttamista, että se ei sisällä luottamuksellisia tietoja, jotka se on saattanut saada erityisesti asetuksen N:o 806/2014 34 artiklan nojalla. Tämä velvoite koskee myös toista arvostusta, joka on kriisinratkaisumääräyksen liite ja sen erottamaton osa kyseisen määräyksen 12.2 artiklan mukaisesti.

513 Kantajat väittävät, että asetuksen N:o 806/2014 johdanto-osan 116 perustelukappaleen mukaan salassapitovelvollisuutta sovelletaan vain kriisinratkaisumenettelyn aikana niin kauan kuin kriisinratkaisupäätöstä ei ole julkistettu.

514 Asetuksen N:o 806/2014 johdanto-osan 116 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”Kriisinratkaisutoimet olisi annettava asianmukaisesti tiedoksi ja, jollei tässä asetuksessa säädetyistä harvoista poikkeuksista muuta johdu, julkistettava. Koska kriisinratkaisuneuvoston, kansallisten kriisinratkaisuviranomaisten ja niiden ammatillisten neuvonantajien kriisinratkaisuprosessin aikana haltuunsa saamat tiedot ovat todennäköisesti arkaluonteisia, tietoihin olisi ennen kriisinratkaisupäätöksen julkistamista sovellettava salassapitovelvollisuutta koskevia vaatimuksia. On otettava huomioon, että kriisinratkaisusuunnitelmien sisältöä ja yksityiskohtia koskevalla tiedolla ja kyseisten suunnitelmien mahdollisen arvioinnin tuloksilla saattaa olla kauaskantoisia vaikutuksia erityisesti kyseisiin yrityksiin. Kaikenlaisella päätöksestä ennen sen tekemistä annetulla tiedolla, koski se sitten kriisinratkaisun edellytysten täyttymistä, tietyn välineen käyttöä tai mitä tahansa menettelyn aikaista toimea, on oletettava olevan vaikutuksia yleisiin ja yksityisiin etuihin, joihin kyseinen toimi liittyy. Tieto siitä, että kriisinratkaisuneuvosto ja kansalliset kriisinratkaisuviranomaiset tutkivat tiettyä yhteisöä, voi olla riittävä aiheuttamaan kielteisiä vaikutuksia tähän yhteisöön. Sen vuoksi on välttämätöntä varmistaa, että käytettävissä on asianmukaisia menettelyjä, joiden avulla säilytetään luottamuksellisuus, kun on kyse tällaisesta tiedosta, kuten kriisinratkaisusuunnitelmien sisältö ja yksityiskohdat sekä niiden mahdollisten arviointien tulokset.”

515 Toisaalta tästä johdanto-osan perustelukappaleesta seuraa, että tietyt kriisinratkaisuneuvoston hallussa olevat tiedot, jotka sisältyvät kriisinratkaisumääräykseen, toiseen arvostukseen ja sen perustana oleviin asiakirjoihin, kuuluvat salassapitovelvollisuuden piiriin ja ovat luottamuksellisia.

516 Unionin tuomioistuin on lisäksi todennut rahoitusvälineiden markkinoista sekä neuvoston direktiivien 85/611/ETY ja 93/6/ETY ja Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2000/12/EY muuttamisesta ja neuvoston direktiivin 93/22/ETY kumoamisesta 21.4.2004 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2004/39/EY (EUVL 2004, L 145, s. 1) osalta, että rahoituspalveluyritysten toiminnan valvontajärjestelmän, joka perustuu jäsenvaltiossa suoritettavaan valvontaan ja eri jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten väliseen tietojenvaihtoon, tehokas toiminta edellyttää, että sekä valvonnan kohteena olevat yritykset että toimivaltaiset viranomaiset voivat olla varmoja, että toimitetut luottamukselliset tiedot lähtökohtaisesti pysyvät luottamuksellisina (ks. tuomio 19.6.2018, Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, 31 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

517 Unionin tuomioistuin katsoi, että tällaisen luottamuksen puuttuminen johtaisi siihen, että valvontaa varten tarvittavien luottamuksellisten tietojen toimiva vaihto vaarantuisi. Direktiivin 2004/39 54 artiklan 1 kohdassa ei siten säädetä ammattisalaisuuksia koskevasta pääsääntöisestä salassapitovelvollisuudesta pelkästään niiden yritysten, joita asia suoraan koskee, vaan myös unionin rahoitusvälinemarkkinoiden normaalin toiminnan suojaamiseksi (ks. tuomio 19.6.2018, Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, 32 ja 33 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

518 On kuitenkin huomattava, että kriisinratkaisuneuvoston jäsenten salassapitovelvollisuutta koskeva asetuksen N:o 806/2014 88 artiklan 1 kohta sisältää direktiivin 2004/39 54 artiklan 1 kohtaa vastaavan säännöksen.

519 Toisaalta on totta, että asetuksen N:o 806/2014 johdanto-osan 116 perustelukappaleessa viitataan kriisinratkaisuneuvoston salassapitovelvollisuuksiin ennen kriisinratkaisumääräyksen antamista. Siinä todetaan, että siltä osin kuin tietyt kriisinratkaisuneuvoston hallussa olevat tiedot ovat arkaluonteisia ja kuuluvat liikesalaisuuden piiriin, niitä ei saisi paljastaa yleisölle ennen kriisinratkaisutoimen hyväksymistä. Tietojen julkistaminen siitä, että yhteisö on kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa ja saattaa joutua kriisinratkaisutoimen kohteeksi, voi johtaa muun muassa siihen, että osakkeenomistajat myyvät arvopapereitaan markkinoilla, ja johtaa myös talletusten laajamittaiseen nostamiseen, mikä pahentaa pankin taloudellista tilannetta ja heikentää kriisinratkaisuneuvoston toimien tehokkuutta ja markkinoiden toimintaa.

520 Tässä johdanto-osan perustelukappaleessa todetaan kuitenkin myös nimenomaisesti, että kriisinratkaisutoimet ”olisi annettava asianmukaisesti tiedoksi ja, jollei tässä asetuksessa säädetyistä harvoista poikkeuksista muuta johdu, julkistettava”. On kuitenkin muistettava, että edellä 511 kohdassa mainitun asetuksen N:o 806/2014 88 artiklan 5 kohdassa säädetään nimenomaisesti kriisinratkaisuneuvoston velvollisuudesta varmistaa ennen kriisinratkaisumääräyksen luovuttamista, että se ei sisällä luottamuksellisia tietoja.

521 Näin ollen asetuksen N:o 806/2014 johdanto-osan 116 perustelukappaletta ei voida tulkita kantajien tavoin siten, että luottamuksellisuutta ja salassapitovelvollisuutta koskevia sääntöjä sovelletaan vain siihen saakka, kunnes kriisinratkaisupäätös on tehty.

522 Kantajat viittaavat myös asetuksen N:o 806/2014 88 artiklan 1 kohdan toiseen alakohtaan, jonka mukaan ”salassapitovelvollisuutta koskevien vaatimusten piiriin kuuluvia tietoja ei saa luovuttaa toiselle julkiselle tai yksityiselle yhteisölle, paitsi jos tiedot luovutetaan oikeudenkäyntejä varten”.

523 Tämä säännös ei kuitenkaan voi merkitä sitä, että kriisinratkaisuneuvosto olisi velvollinen luovuttamaan kriisinratkaisumääräyksen kokonaisuudessaan siitä hetkestä alkaen, kun oikeudenkäynti aloitetaan. Tässä säännöksessä viitataan tuomioistuimen mahdollisuuteen määrätä esitettäväksi asiakirjoja, myös luottamuksellisia tietoja sisältäviä asiakirjoja.

524 Unionin yleisellä tuomioistuimella on tältä osin työjärjestyksen 92 artiklan 3 kohdan nojalla mahdollisuus määrätä kriisinratkaisuneuvosto esittämään kaikki asiakirjat, joita se pitää asian ratkaisemisen kannalta merkityksellisinä. Saman työjärjestyksen 103 artiklan 1 kohdan mukaisesti unionin yleinen tuomioistuin voi kuitenkin katsoa, että tietyt näihin asiakirjoihin sisältyvät tiedot ovat luottamuksellisia, ja näin ollen päättää, että niitä ei toimiteta muille asianosaisille, esimerkiksi kantajille.

525 Tästä seuraa, että unionin yleisen tuomioistuimen päätös määrätä asiakirjojen esittämisestä ei takaa kantajille oikeutta tutustua näihin asiakirjoihin kokonaisuudessaan, jos unionin yleinen tuomioistuin katsoo, että ne sisältävät luottamuksellisia tietoja.

526 Lisäksi unionin yleinen tuomioistuin pyysi 12.5.2021 tämän menettelyn yhteydessä kriisinratkaisuneuvostoa asian selvittämistoimia koskevalla määräyksellä esittämään tiettyjä asiakirjoja, mukaan lukien kriisinratkaisumääräyksen luottamukselliset versiot, toinen arvostus ja EKP:n arvio siitä, oliko Banco Popular kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa. Tutkittuaan näiden asiakirjojen sisällön unionin yleinen tuomioistuin katsoi työjärjestyksen 103 artiklan mukaisesti, että kriisinratkaisuneuvoston ja EKP:n verkkosivuilla julkaistuissa asiakirjaversioissa peitetyt osat eivät olleet merkityksellisiä tämän riidan ratkaisemisen kannalta. Näin ollen unionin yleinen tuomioistuin poisti 9.6.2021 antamallaan määräyksellä kyseisten asiakirjojen luottamukselliset versiot asiakirja-aineistosta.

527 Edellä esitetystä seuraa, että kantajat eivät voi väittää, että sen jälkeen, kun kriisinratkaisumääräys annettiin, niiden suhteen ei ole salassapitovelvollisuutta tai että niillä olisi oikeus saada tietoonsa koko asiakirja-aineisto, johon kriisinratkaisuneuvosto on vedonnut.

528 Näin ollen kanneperusteen toinen osa ja näin ollen kolmas kanneperuste on kokonaisuudessaan hylättävä.

4. Neljäs kanneperuste, joka koskee perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiä

529 Kantajat väittävät, että riidanalaisia päätöksiä ei ole perusteltu riittävästi.

530 Unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan SEUT 296 artiklan mukainen unionin toimielinten toimien perusteluvelvollisuus määräytyy kyseisen toimen luonteen mukaan ja perusteluista on selkeästi ja yksiselitteisesti ilmettävä toimen toteuttaneen toimielimen päättely siten, että niille, joita toimenpide koskee, selviävät sen syyt ja että toimivaltainen tuomioistuin voi harjoittaa valvontaansa. Perusteluissa ei tarvitse esittää kaikkia asiaan liittyviä tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja koskevia yksityiskohtia, sillä tutkittaessa sitä, täyttävätkö toimen perustelut SEUT 296 artiklan vaatimukset, on otettava huomioon toimen sanamuodon lisäksi myös asiayhteys ja kaikki asiaa koskevat oikeussäännöt (ks. tuomio 8.5.2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg v. EKP, C-450/17 P, EU:C:2019:372, 85 ja 87 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 21.10.2020, EKP v. Estate of Espírito Santo Financial Group, C-396/19 P, ei julkaistu, EU:C:2020:845, 41 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

531 Lisäksi päätöksen perustelujen yksityiskohtaisuuden pitää olla oikeassa suhteessa niihin aineellisiin mahdollisuuksiin ja teknisiin tai määräaikoja koskeviin edellytyksiin, joiden rajoissa se on tehtävä (ks. tuomio 6.11.2012, Éditions Odile Jacob v. komissio, C-551/10 P, EU:C:2012:681, 48 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen; tuomio 23.5.2019, KPN v. komissio, T-370/17, EU:T:2019:354, 139 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 27.1.2021, KPN v. komissio, T-691/18, ei julkaistu, EU:T:2021:43, 162 kohta).

532 Ensinnäkin kantajat vetoavat useisiin perustelujen puutteellisuuksiin kriisinratkaisumääräyksessä.

533 Aluksi on muistutettava, että tässä tapauksessa kriisinratkaisuneuvosto julkaisi 7.6.2017 verkkosivustollaan ilmoituksen, jossa ilmoitettiin kriisinratkaisumääräyksen hyväksymisestä, sekä asiakirjan, jossa esitettiin yhteenveto kriisinratkaisun vaikutuksista asetuksen N:o 806/2014 29 artiklan 5 kohdan mukaisesti. Kriisinratkaisuneuvosto julkaisi 11.7.2017

ei-luottamuksellisen version kriisinratkaisumääräyksestä. Kriisinratkaisuneuvosto on lisäksi julkaissut verkkosivustollaan 2.2.2018 ja 31.10.2018 eli ennen vastauksen jättämistä vähemmän redusoidut, ei-luottamukselliset versiot kriisinratkaisumääräyksestä ja toisesta arvostuksesta.

534 Ensinnäkin osa kantajien väitteistä koskee Banco Popularin myyntimenettelyä. Kantajat väittävät, että kriisinratkaisumääräyksessä ei selitetä syitä siihen, miksi vain kahta potentiaalista ostajaa pyydettiin allekirjoittamaan salassapitosopimukset ja miksi vain yksi niistä teki tarjouksen. Tämä seikka on niiden mukaan merkityksellinen sen kannalta, myytiinkö Banco Popular asetuksen N:o 806/2014 säännösten mukaisesti.

535 On muistettava, että Banco Popularin myyntimenettelyn toteutti FROB. FROB kehotti 6.6.2017 päivätyssä menettelyä koskevassa kirjeessä ostajaehdokkaita osallistumaan Banco Popularin mahdollisen kriisinratkaisun yhteydessä myyntimenettelyyn ja tekemään sille tarjouksen Banco Popularin koko osakepääoman ostamisesta kyseisessä kirjeessä kuvattujen ehtojen mukaisesti.

536 Lopuksi kriisinratkaisuneuvosto katsoi kriisinratkaisumääräyksen 6.6 artiklassa, että FROB:n ennen kriisinratkaisumääräyksen hyväksymistä toteuttamat Banco Popularin markkinointitoimet olivat täyttäneet asetuksen N:o 806/2014 24 artiklassa, luettuna yhdessä direktiivin 2014/59 39 artiklan kanssa, asetetut vaatimukset. Kriisinratkaisuneuvosto totesi, että Banco Popular oli toteuttanut kriisinratkaisua välittömästi edeltävänä aikana yksityisen myyntimenettelyn ja että 29.5.2017 alkaneella viikolla oli käynyt ilmeiseksi, että tämä menettely epäonnistuu. Se totesi, että päätös rajoittaa markkinointitoimet pankkeihin, jotka olivat jo ilmaisseet yleisen kiinnostuksensa Banco Popularin ostoon yksityisessä myyntimenettelyssä, oli direktiivin 2014/59 39 artiklan vaatimusten mukainen. Kriisinratkaisuneuvosto totesi myös, että FROB:n käynnistettyä myyntimenettelyn kaksi pankkia kutsuttiin lopulta osallistumaan myyntiin. Se mainitsi, että kaikkia potentiaalisia ostajia lähestyttiin samana päivänä, että niillä oli pääsy samaan virtuaaliseen tietohuoneeseen ja että niiden tarjoukset jätettiin samoin ehdoin ja samaan määräaikaan mennessä. Kriisinratkaisuneuvosto totesi myös, että kahdesta mahdollisesta ostajasta yksi oli tehnyt pätevän tarjouksen, ja että koska ostaja oli ainoa, joka oli tehnyt tarjouksen, oli järkevää hyväksyä sen ehdot ja siten estää Banco Popularin hallitsematon maksukyvyttömyys, joka olisi voinut vaikuttaa muun muassa sen kriittisiin toimintoihin.

537 Nämä eri seikat, jotka sisältyvät vastauskirjelmän liitteenä olevaan kriisinratkaisumääräykseen, ovat riittäviä Banco Popularin myyntimenettelyn kulun ymmärtämiseksi. Koska myyntimenettelyn toteutti FROB, kriisinratkaisuneuvosto saattoi vain todeta, että vain yksi tarjous oli jätetty, ja ottaa huomioon kyseisen myynnin tuloksen. Syyt, joiden vuoksi muut mahdolliset ostajat eivät tehneet tarjousta, eivät myöskään ole merkityksellisiä.

538 Kantajat väittävät myös, että ei ole selvitetty, miksi Banco Popularin myyntihinnaksi vahvistettiin yksi euro, eikä sitä, vastasiko tämä hinta Banco Popularin markkina-arvoa, ja että ne eivät tiedä, miksi BBVA:lle ei myönnetty lisäaikaa tarjouksen tekemiseen.

539 Siltä osin kuin nämä väitteet liittyvät FROB:n toteuttamaan myyntimenettelyyn, kantajat eivät selitä, miksi nämä seikat olisi sisällytettävä kriisinratkaisumääräykseen tai miksi ne ovat olennaisia sen ymmärtämisen kannalta.

540 Lisäksi nämä väitteet perustuvat tosiseikkojen virheelliseen ymmärtämiseen. Toisaalta on muistettava, että kriisinratkaisuneuvosto ei vahvistanut yhden euron myyntihintaa. FROB ilmoitti menettelyä koskevassa kirjeessä, että tarjouksissa esitettävän hinnan oli oltava vähintään yksi euro. Kriisinratkaisumääräyksessä mainittu yhden euron myyntihinta on seurausta FROB:n

toteuttamasta kilpailuun perustuvasta myyntimenettelystä ja Banco Santanderin tarjoamasta hinnasta. Näin ollen tämä hinta kuvastaa määritelmän mukaan Banco Popularin markkina-arvoa. Toisaalta, koska BBVA ilmoitti FROB:lle 6.6.2017, että se oli päättänyt olla tekemättä tarjousta, ei ollut tarpeen täsmentää kriisinratkaisumääräyksessä mitään erityistä syytä siihen, miksi FROB ei ollut myöntänyt sille uutta määräaikaa.

541 Toiseksi osa kantajien väitteistä koskee kriisinratkaisumääräyksen ehtojen noudattamisen perusteluja. Kantajat väittävät, että kriisinratkaisumääräyksen 2.1 artiklassa esitettyjä perusteluja sille toteamukselle, että Banco Popular ei pysty lähitulevaisuudessa maksamaan velkojaan tai suorittamaan muita vastuitaan eräpäivään mennessä, ei ole esitetty. Erityisesti ei ole täsmennetty, onko syynä nämä ilmoitukset ja talletuspako vai Espanjan viranomaisten tekemät talletusten nostoryntäykset tai se, ettei hätärahoituksena annettavaa maksuvalmiusapua myönnetty. Kriisinratkaisuneuvosto totesi kriisinratkaisumääräyksen 3.1 artiklassa, ilman, että se oli tutkinut ensimmäisen kanneperusteen toisessa osassa tarkoitettuja vaihtoehtoisia ratkaisuja, että ei ole olemassa vaihtoehtoisia toimenpiteitä, joilla Banco Popularin toimintakyvyttömyys voitaisiin välttää kohtuullisessa ajassa. Ei ole selitetty, miksi välineeksi valittiin liiketoiminnan myynti näiden muiden toimenpiteiden joukosta.

542 Toisaalta on huomattava, että kriisinratkaisuneuvosto ilmoitti kriisinratkaisumääräyksen 2 artiklassa, että EKP oli katsonut Banco Popularin olevan asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan a alakohdan ja 4 kohdan c alakohdan säännöksissä tarkoitetulla tavalla kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa. Se totesi, että oli useita viitteitä siitä, että Banco Popular ei olisi kyennyt lähitulevaisuudessa maksamaan velkojaan tai suorittamaan muita vastuitaan eräpäivään mennessä.

543 Kriisinratkaisumääräyksen johdanto-osan 23 perustelukappaleessa kriisinratkaisuneuvosto totesi, että Banco Popularin likviditeettitilanne oli heikentynyt merkittävästi, kuten EKP oli arviossaan todennut, ja luetteli johdanto-osan 24 perustelukappaleessa olosuhteet, jotka olivat johtaneet tähän tilanteeseen. Lisäksi on muistettava, että syyt, joiden vuoksi EKP katsoi Banco Popularin olevan kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, on esitetty selkeästi EKP:n arviossa, joka on osa asiayhteyttä, jossa kriisinratkaisumääräys annettiin. EKP:n arvioinnin ei-luottamuksellinen versio julkaistiin sen verkkosivuilla 14.8.2017.

544 Näin ollen kantajat eivät voi väittää, ettei kriisinratkaisuneuvosto perustellut riittävästi syitä, joiden vuoksi Banco Popular oli kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa.

545 Toisaalta ensimmäisen kanneperusteen toisen osan analyysista ilmenee (ks. edellä 188–192 kohta), että kriisinratkaisuneuvosto on perustellut kriisinratkaisumääräyksen 3 artiklassa riittävästi sitä, ettei ole olemassa yksityisen sektorin tai vakavaraisuusvalvontaan liittyviä vaihtoehtoisia ratkaisuja, joilla Banco Popularin kykenemättömyys jatkaa toimintaansa voitaisiin estää. Lisäksi kriisinratkaisumääräyksen 5 artiklassa ja erityisesti sen 5.3 artiklassa kriisinratkaisuneuvosto perusteli liiketoiminnan myynnin valitsemista kriisinratkaisuvälineeksi ja selitti, miksi muilla asetuksen N:o 806/2014 22 artiklan 2 kohdassa luetelluilla välineillä ei saavutettu kriisinratkaisun tavoitteita samassa määrin.

546 Kantajat eivät väitä, että nämä kriisinratkaisumääräyksen määräykset eivät ole riittäviä sen soveltamisalan ymmärtämiseksi, vaan ne ainoastaan arvostelevat kriisinratkaisuneuvostoa siitä, että se ei ole tutkinut vaihtoehtoisia ratkaisuja, joihin ne vetoavat ensimmäisessä kanneperusteessaan.

547 Tältä osin riittää, kun muistutetaan, että kriisinratkaisuneuvoston ei ollut pakko ottaa huomioon kantajien esittämiä ratkaisuja, jotka eivät olleet toteuttamiskelpoisia, kuten edellä 193–230 kohdasta käy ilmi.

548 Kolmanneksi kantajat esittävät vastauksessaan väitteitä, jotka liittyvät toisen arvostuksen perusteluihin. Ne väittävät, että ne eivät tiedä, millä perusteella toista arvostusta käytettiin, kun se osoittaa, että se on pelkästään havainnollistava eikä sitä pitäisi käyttää päätöksenteossa; millä perusteella arvostuskertomuksissa ei tehdä asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 5 kohdan a–c ja f alakohdassa vaadittua analyysia ja millä perusteella ensimmäinen ja toinen arvostus ovat ristiriidassa siltä osin kuin kyseessä on Banco Popularin vakavaraisuus – ja millä perusteella EKP:n arviota Banco Popularin järjestämättömistä saamisista ei käytetty, vaikka kriisinratkaisuneuvosto oli todennut, että se oli edustavin arvio.

549 On todettava, että nämä väitteet ovat vain toistoa niistä väitteistä, jotka kantajat ovat esittäneet toisen kanneperusteen yhteydessä ja jotka koskevat asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan rikkomista. Kantajat eivät kuitenkaan selitä, miksi selitykset kysymyksistä, jotka vastaavat ainoastaan niiden omia kanneperusteita, olisi sisällytettävä kriisinratkaisumääräykseen, eivätkä sitä, missä määrin ne ovat välttämättömiä kriisinratkaisumääräyksen ymmärtämiseksi.

550 Neljänneksi kantajat arvostelevat kriisinratkaisuneuvostoa siitä, että se ei ole selittänyt kriisinratkaisumääräyksessä, täyttääkö Deloitte delegoidun asetuksen 2016/1075 37–41 artiklassa säädetyt riippumattomuuden edellytykset.

551 Tältä osin kriisinratkaisuneuvosto totesi kriisinratkaisumääräyksen johdanto-osan 41 perustelukappaleessa, että se oli palkannut riippumattoman arvioijan suorittamaan toisen arvostuksen. Riittää, kun todetaan, että kriisinratkaisumääräyksen tarkoituksena ei ole selittää, millä perusteella kyseinen arvioija täytti delegoidun asetuksen 2016/1075 vaatimukset, ja että kantajat eivät selitä, missä määrin tällaiset selitykset olisivat välttämättömiä kriisinratkaisuneuvoston hyväksymän kriisinratkaisutoimen ymmärtämiseksi.

552 Viidenneksi kantajat väittävät, että kriisinratkaisuneuvosto ei yksilöinyt vuoden 2016 kriisinratkaisusuunnitelmaan sisältyvää kriisinratkaisustrategiaa ja kriisinratkaisuvälinettä eikä ilmoittanut syitä siihen, miksi kyseistä suunnitelmaa ei noudatettu.

553 Riittää, kun todetaan, että kriisinratkaisuneuvosto selitti kriisinratkaisumääräyksen johdanto-osan 44–46 perustelukappaleessa, joka sisältyy kokonaisuudessaan kriisinratkaisuneuvoston verkkosivuilla 2.2.2018 julkaistuun ja vastauksen liitteenä olevaan kriisinratkaisumääräyksen versioon, millä perusteella vuoden 2016 kriisinratkaisusuunnitelmassa suunniteltu kriisinratkaisuväline ei ollut asianmukainen kriisinratkaisun ajankohtana vallinneisiin olosuhteisiin nähden. Näin ollen se totesi, että vuoden 2016 kriisinratkaisusuunnitelma perustui olettamaan siitä, että Banco Popularin kykenemättömyys jatkaa toimintaansa liittyi sen pääomatilanteen heikkenemiseen. Koska Banco Popularin kykenemättömyys jatkaa toimintaansa kuitenkin johtui sen likviditeettitilanteen heikkenemisestä, kriisinratkaisuneuvosto totesi, että ei ollut takeita siitä, että suunnitelman mukainen velkakirjojen arvon alaskirjaus olisi tarjonnut välittömän ja tehokkaan ratkaisun Banco Popularin likviditeettikriisiin.

554 Nämä selitykset riittävät perustelemaan syyt, joiden vuoksi vuoden 2016 kriisinratkaisusuunnitelmaa ei sovellettu kriisinratkaisumääräyksessä.

555 Kuudenneksi kantajat väittävät, että ne eivät tiedä, miksi kriisinratkaisuneuvosto ei odottanut EKP:n jo hyväksymän hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun myöntämistä kokonaisuudessaan ennen kuin se asetti Banco Popularin kriisinratkaisuun.

556 Riittää, kun muistutetaan, että ensimmäisen kanneperusteen ensimmäisessä osassa esitetyn ensimmäisen väitteen tarkastelusta ilmenee, että kriisinratkaisuneuvosto totesi kriisinratkaisumääräyksessä, että sen jälkeen kun Espanjan keskuspankki oli 5.6.2017 myöntänyt ensimmäisen hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun Banco Popularille, se ei voinut myöntää sille hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun korotettua määrää. Koska hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun myöntäminen kuuluu kansallisten keskuspankkien toimivaltaan, kriisinratkaisuneuvosto saattoi vain todeta, että hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun korotettua määrää ei ollut saatavilla.

557 Koska kriisinratkaisuneuvostolla ei ollut mitään syytä odottaa hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun myöntämistä, sen ei tarvinnut perustella sitä kriisinratkaisumääräyksessä.

558 Sen väitteen osalta, jonka mukaan useita kriisinratkaisumääräyksen ja toisen arvostuksen kohtia on poistettu, mikä estää kantajia ymmärtämästä niitä, on riittävää todeta, että kyseessä on pelkkä yleinen toteamus, jonka perusteella ei voida katsoa, että perusteluvelvollisuutta olisi laiminlyöty, koska kriisinratkaisumääräyksen tai toisen arvostuksen osia, joita kantajat eivät pysty ymmärtämään, ei ole täsmennetty.

559 Edellä esitetystä seuraa, että mikään kantajien väitteistä ei ole omiaan osoittamaan, että kriisinratkaisuneuvosto olisi rikkonut perusteluvelvollisuuttaan.

560 Toiseksi kantajat väittävät, että ne saivat vain osittaisen ”ei-luottamuksellisen” jäljennöksen kriisinratkaisumääräyksestä ja että niillä ei ollut oikeutta tutustua sen liitteisiin eikä hallinnolliseen asiakirja-aineistoon. Ne väittävät, että ne eivät näin ollen olleet tietoisia riidanalaisten päätösten perusteluista. Vastauksessaan ne lisäsivät, että perusteluvelvollisuus suojaa kaikkia henkilöitä, joita toimi koskee, eikä ainoastaan sen adressaattia, ja että niillä on näin ollen oikeus saada riidanalaisten päätösten täydelliset perustelut. Lisäksi kantajat toteavat vastauksessaan, että ne eivät pyydä asiakirjojen yleistä julkaisemista, koska asetuksen N:o 806/2014 88 artiklan 5 kohta näyttää estävän sen, vaan perustellun päätöksen tiedoksiantamista ja lupaa tutustua asiakirjoihin luottamuksellisesti tämän menettelyn aikana.

561 On katsottava, että tällä väitteellä kantajat arvostelevat kriisinratkaisuneuvostoa lähinnä siitä, että se ei ole ilmoittanut niille kriisinratkaisumääräystä ja toista arvostusta kokonaisuudessaan.

562 Kolmannen kanneperusteen toisen osan analyysista ilmenee tältä osin, että kantajilla ei ole kriisinratkaisumääräyksen antamisen jälkeen oikeutta saada tiedoksi koko asiakirja-aineistoa, johon kriisinratkaisuneuvosto on vedonnut, koska sillä on velvollisuus suojella siihen sisältyviä luottamuksellisia tietoja. Tämä perustelu koskee myös kriisinratkaisumääräystä ja toista arvostusta, jotka sisältävät luottamuksellisia tietoja.

563 Lisäksi on muistutettava, että kantajat eivät ole FROB:lle osoitetun kriisinratkaisumääräyksen adressaatteja. Kantajia on pidettävä kolmansina osapuolina, eikä niillä näin ollen ole oikeutta saada tiedoksi kriisinratkaisumääräystä kokonaisuudessaan.

564 Tältä osin on huomattava, että unionin tuomioistuin on jo todennut, että komission päätös, jossa todetaan, ettei kantelijan ilmoittama toimenpide ole valtiontuki, voi liikesalaisuuden noudattamista koskevan velvollisuuden vuoksi olla riittävästi perusteltu ilman, että siinä esitetään kaikkia niitä lukuja, joihin kyseisen toimielimen päättely perustuu (ks. vastaavasti tuomio 1.7.2008, Chronopost ja La Poste v. UFEX ym., C-341/06 P ja C-342/06 P, EU:C:2008:375, 108–111 kohta). Näin ollen kyseiselle toimielimelle kuuluvan perusteluvelvollisuuden täyttämiseksi riittää, että päätöksen ei-luottamuksellisesta versiosta käy selkeästi ja yksiselitteisesti ilmi kyseisen toimielimen päättely ja sen noudattama menettelytapa siten, että niille, joita toimenpide koskee, selviävät sen syyt ja unionin yleinen tuomioistuin voi tutkia niiden laillisuuden (ks. vastaavasti tuomio 21.12.2016, Club Hotel Loutraki ym. v. komissio, C-131/15 P, EU:C:2016:989, 55 kohta).

565 Lisäksi Deloitten toisessa arvostuksessa käyttämistä ja kriisinratkaisuneuvoston kriisinratkaisumääräyksessä huomioon ottamista taloudellisista seikoista on todettava, ettei voida kiistää sitä, että niihin liittyy monimutkaisia teknisiä arviointeja. Koska riidanalaisesta päätöksestä ilmeni selvästi kriisinratkaisuneuvoston päättely, jonka perusteella kyseisen päätöksen oikeellisuus oli mahdollista myöhemmin riitauttaa toimivaltaisessa tuomioistuimessa, olisi ylimitoitettua vaatia erityistä perustelua jokaiselle tekniselle valinnalle tai jokaiselle luvulle, johon kyseinen päättely perustuu (ks. analogisesti tuomio 1.7.2008, Chronopost ja La Poste v. UFEX ym., C-341/06 P ja C-342/06 P, EU:C:2008:375, 108 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

566 Kantajat myöntävät yhtäältä, että asetuksen N:o 806/2014 88 artiklan 5 kohta on esteenä kriisinratkaisumääräyksen julkaisemiselle kokonaisuudessaan. Edellä 511 kohdassa mainittu säännös, jossa säädetään, että kriisinratkaisuneuvoston on ennen tietojen julkistamista varmistettava, että tiedot eivät sisällä luottamuksellista aineistoa, ei koske ainoastaan tietojen julkistamista vaan myös niiden toimittamista kolmansille osapuolille.

567 Kantajat eivät ole myöskään täsmentäneet, miltä osin kriisinratkaisumääräyksen ja toisen arvostuksen ei-luottamuksellisista versioista peitetyt tiedot olivat välttämättömiä kriisinratkaisumääräyksen ymmärtämiseksi.

568 Kantajat eivät näin ollen ole osoittaneet, että kriisinratkaisuneuvosto olisi laiminlyönyt perusteluvelvollisuuttaan salaamalla taloudelliset tiedot kriisinratkaisumääräyksen ja toisen arvostuksen ei-luottamuksellisista versioista.

569 Näin ollen on katsottava, että kantajat eivät voi vaatia, että niille annetaan tiedoksi kriisinratkaisumääräys ja toinen arvostus kokonaisuudessaan.

570 Kolmanneksi kantajat väittävät, että 13.6.1958 annetun tuomion Meroni v. korkea viranomainen (9/56, EU:C:1958:7) mukaan ainoastaan komissio voi valvoa kriisinratkaisumääräyksen harkinnanvaraisia näkökohtia. Päätös 2017/1246 on ainoastaan hiljainen päätös eikä sitä ole perusteltu mitenkään.

571 On muistettava, että päätöksen 2017/1246 johdanto-osan neljännestä perustelukappaleesta ilmenee seuraavaa:

”Komissio hyväksyy kriisinratkaisumääräyksen. Erityisesti se hyväksyy yhteisen kriisinratkaisuneuvoston esittämät syyt siihen, miksi kriisinratkaisumääräys on tarpeen yleisen edun kannalta asetuksen N:o 806/2014 5 artiklan mukaisesti.”

572 Lisäksi komissio viittasi toisaalta päätöksen 2017/1246 johdanto-osan toisessa perustelukappaleessa siihen, että kriisinratkaisuneuvosto oli ilmoittanut kriisinratkaisumääräyksessä, että kaikki asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetyt edellytykset kriisinratkaisumenettelyn käynnistämiselle olivat täyttyneet Banco Popularin osalta ja että se oli arvioinut syyt, joiden vuoksi kriisinratkaisutoimi oli tarpeen yleisen edun vuoksi. Toisaalta komissio totesi kriisinratkaisumääräyksen hyväksymisestä annetun päätöksen 2017/1246 johdanto-osan kolmannessa perustelukappaleessa, että kriisinratkaisumääräyksessä Banco Popular asetettiin kriisinratkaisuun asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 6 kohdan mukaisesti ja päätettiin liiketoiminnan myynnistä sekä esitettiin myös syyt siihen, miksi kaikki perusteet olivat riittävät.

573 Tästä seuraa, että komissio viittasi päätöksessä 2017/1246 nimenomaisesti perusteisiin, joiden perusteella kriisinratkaisuneuvosto oli katsonut, että kriisinratkaisumääräyksen hyväksymisen edellytykset täyttyivät ja että oli asianmukaista myydä liiketoiminta. Näin ollen päätöksen 2017/1246 johdanto-osan neljänteen perustelukappaleeseen sisältyvää kriisinratkaisumääräyksen hyväksymistä on tarkasteltava muiden johdanto-osan perustelukappaleiden valossa, ja se koskee kaikkia näitä perusteluja. Tässä johdanto-osan perustelukappaleessa komissio totesi nimenomaisesti olevansa samaa mieltä kriisinratkaisumääräyksessä esitetyistä syistä, joilla Banco Popularia koskevan kriisinratkaisutoimen hyväksyminen on perusteltu erityisesti yleisen edun kriteerin osalta.

574 Näin ollen kriisinratkaisumääräystä ja sen perusteluja on pidettävä edellä 530 kohdassa mainitussa oikeuskäytännössä tarkoitetulla tavalla osana sitä asiayhteyttä, jossa päätös 2017/1246 annettiin.

575 Lisäksi on muistettava, että asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 7 kohdan mukaan komissio joko ”tukee” kriisinratkaisumääräystä tai vastustaa sen harkinnanvaraisia näkökohtia.

576 Tämä osoittaa, että kun komissio, kuten tässä tapauksessa, tukee kriisinratkaisumääräystä, sen päätöksen perustelut voivat rajoittua siihen, että se ilmoittaa olevansa samaa mieltä siinä esitetyistä syistä. Kaikki muut lisäperusteet sen tukemiselle voivat olla vain kriisinratkaisumääräykseen jo sisältyvien seikkojen toistamista. Asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 7 kohdan mukaan komission ei kuitenkaan tarvitse toistaa kriisinratkaisuneuvoston analyysia päätöksessään, vaan ainoastaan tukea sitä.

577 Lisäksi edellä kohdassa 531 mainitun oikeuskäytännön mukaisesti olisi otettava huomioon, että komissiolla on asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 7 kohdan mukaisesti hyvin lyhyt aika tehdä päätöksensä sen jälkeen, kun kriisinratkaisuneuvosto on toimittanut kriisinratkaisumääräyksen.

578 Tästä seuraa, että perusteluja, joissa komissio ilmoittaa olevansa samaa mieltä kriisinratkaisumääräyksen sisällöstä ja niistä syistä, jotka kriisinratkaisuneuvosto on esittänyt kriisinratkaisumääräyksessä sen hyväksymisen perustelemiseksi, on pidettävä riittävinä hyväksymisen perusteina.

579 Kantajat väittävät vastauksessaan, että mikään niistä asiakirjoista, joiden komissio väittää kuuluvan sen hallinnolliseen asiakirja-aineistoon, ei tue sitä, että komissio olisi osallistunut menettelyyn päätöksen tekemistä pidemmällä aikavälillä. Kantajat toteavat, että tällä väitteellä pyritään osoittamaan, että komissio ei ole noudattanut SEUT 291 artiklan ja 13.6.1958 annetun tuomion Meroni v. korkea viranomainen (9/56, EU:C:1958:7) mukaisia velvoitteitaan.

580 Kantajat eivät väitä, että komissio olisi laiminlyönyt perusteluvelvollisuuttaan, vaan ne vetoavat 13.6.1958 annetussa tuomiossa Meroni v. korkea viranomainen (9/56, EU:C:1958:7) vahvistettujen toimivallan siirtoa koskevien periaatteiden rikkomiseen. Kantajat toteavat vastauksessaan, että tämä väite viittaa kanteen 153 kohtaan. Tässä kannekirjelmän kohdassa kantajat kuitenkin vain mainitsivat, ettei komissio ollut perustellut sitä valvontaa, jota se oli kohdistanut kriisinratkaisumääräyksen harkinnanvaraisiin näkökohtiin, vaan ainoastaan hyväksyi sen.

581 Näin ollen tätä väitettä on pidettävä ensimmäisen kerran vastauksessa esitettynä ja se on tulkittava uudeksi kanneperusteeksi.

582 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 84 artiklan mukaan asian käsittelyn kuluessa ei saa vedota uuteen perusteeseen, ellei se perustu asian käsittelyn aikana ilmenneisiin oikeudellisiin seikkoihin ja tosiseikkoihin.

583 Kantajat eivät kuitenkaan väitä, että tämä uusi väite perustuisi tosiseikkoihin, jotka eivät olleet heidän tiedossaan kanteen nostamishetkellä, ja näin ollen tämä väite on jätettävä tutkimatta.

584 Edellä esitetystä seuraa, että neljäs kanneperuste on hylättävä.

585 Koska kaikki kanneperusteet on hylätty, riidanalaisten päätösten kumoamista koskeva vaatimus on hylättävä.

586 Näin ollen on hylättävä myös kantajien vaatimus, joka sisältyy ensimmäiseen vaatimukseen ja jossa unionin yleistä tuomioistuinta vaaditaan riidanalaisten päätösten kumoamisen seurauksena ”velvoittamaan kriisinratkaisuneuvosto ja komissio palauttamaan kantajille niiden Banco Populariin tekemät investoinnit”, ilman, että on tarpeen lausua tämän vaatimuksen tutkittavaksi ottamisesta. Mitä tulee ensimmäisessä kanneperusteessa esitettyyn vaihtoehtoiseen vaatimukseen, jonka mukaan unionin yleisen tuomioistuimen on velvoitettava kriisinratkaisuneuvosto ja komissio ”maksamaan kantajille vahingonkorvausta sopimussuhteen ulkopuolisen vastuun perusteella”, on katsottava, että se on päällekkäinen jäljempänä tutkitun ensimmäisen vahingonkorvausvaatimuksen kanssa.

B Vahingonkorvausvaatimukset

587 Toisessa vaatimuksessaan kantajat vaativat, että kriisinratkaisuneuvosto ja komissio velvoitetaan maksamaan niille korvausta sopimussuhteen ulkopuolisen vastuun perusteella. Kantajat esittävät kaksi erillistä vahingonkorvausvaatimusta, joista ensimmäinen perustuu riidanalaisten päätösten kumoamiseen ja toinen on tästä kumoamisesta riippumaton.

1. Ensimmäinen vahingonkorvausvaatimus

588 Ensimmäisen vahingonkorvausvaatimuksen osalta kantajat väittävät, että jos unionin yleinen tuomioistuin kumoaa riidanalaiset päätökset, ne vaativat vahingonkorvausta sopimussuhteen ulkopuolisen vastuun perusteella ja näiden päätösten vaikutusten vahvistamista SEUT 264 artiklan nojalla.

589 Kantajat väittävät, että SEUT 264 artiklan nojalla unionin yleinen tuomioistuin voi todeta, että riidanalaisen päätöksen, joka on julistettu mitättömäksi, vaikutukset on katsottava lopullisiksi, ja siinä tapauksessa ne vaativat kumoamiskanteen sijasta unionin yleistä tuomioistuinta toissijaisesti velvoittamaan kriisinratkaisuneuvoston ja komission maksamaan niille vahingonkorvausta sopimussuhteen ulkopuolisen vastuun perusteella. Siltä osin kuin on kyse riidanalaisten päätösten kumoamisesta aiheutuneiden vahinkojen korvaamisesta, SEUT 266 artiklan toisessa kohdassa määrätään, että velvollisuus toteuttaa kaikki tarvittavat toimenpiteet kantajien palauttamiseksi aikaisempaan asemaan ei vaikuta 340 artiklan toisen kohdan soveltamisesta johtuviin velvollisuuksiin.

590 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan aineellisen vahingon tai henkisen kärsimyksen korvaamista koskevat vaatimukset on hylättävä, jos ne ovat läheisessä yhteydessä kumoamisvaatimuksiin, jotka on sellaisenaan hylätty perusteettomina tai jätetty tutkimatta (ks. tuomio 29.4.2020, Tilly-Sabco v. neuvosto ja komissio, T-707/18, ei julkaistu, EU:T:2020:160, 115 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

591 Tältä osin on riittävää todeta, että kantajien ensimmäinen vahingonkorvausvaatimus edellyttää, että riidanalaiset päätökset todetaan lainvastaisiksi. Koska riidanalaisten päätösten kumoamista koskeva vaatimus on hylätty, kantajien ensimmäinen vahingonkorvausvaatimus on hylättävä.

2. Toinen vahingonkorvausvaatimus

592 Kantajat vaativat vahingonkorvausta kriisinratkaisuneuvoston ja komission sopimussuhteen ulkopuolisen vastuun perusteella asetuksen N:o 806/2014 87 artiklan nojalla, jossa säädetään kriisinratkaisuneuvoston vastuusta sen hoitaessa kriisinratkaisutehtäviään, sekä SEUT 266, 268 ja 340 artiklan nojalla, joita sovelletaan sekä kriisinratkaisuneuvostoon että komissioon.

593 Kantajat väittävät, että riippumatta siitä, kumotaanko riidanalaiset päätökset vai ei, kriisinratkaisuneuvosto ja komissio on velvoitettava maksamaan niille vahingonkorvausta niiden sopimussuhteen ulkopuolisen vastuun perusteella niiden kumoamisperusteissa kuvailluista lainvastaisista menettelyistä eli Banco Popularin kriisinratkaisuun johtaneista kriisinratkaisuneuvoston lausunnoista ja ilmoituksista, unionin toimielinten passiivisuudesta Banco Popularin romahdukseen nähden sekä hyvän hallinnon puuttumisesta ja kriisinratkaisumenettelyn lainvastaisuudesta. Ne väittävät, että jos mitään näistä kriisinratkaisuneuvoston laittomista toimista ei olisi toteutettu, Banco Popular ei olisi joutunut kriisinratkaisun kohteeksi ainakaan samoissa olosuhteissa.

594 On muistettava, että SEUT 340 artiklan toisen kohdan mukaisesti unioni korvaa sopimussuhteen ulkopuolisen vastuun perusteella toimielintensä ja henkilöstönsä tehtäviään suorittaessaan aiheuttaman vahingon jäsenvaltioiden lainsäädännön yhteisten yleisten periaatteiden mukaisesti.

595 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan SEUT 340 artiklan toisessa kohdassa tarkoitetun sopimussuhteen ulkopuolisen unionin vastuun syntymisen edellytykset ovat seuraavat: unionin toimielimen moitittu toiminta on lainvastaista, vahinko on tosiasiassa syntynyt ja toiminnan ja väitetyn vahingon välillä on syy-yhteys (ks. tuomio 20.9.2016, Ledra Advertising ym. V. komissio ja EKP, C-8/15 P–C-10/15 P, EU:C:2016:701, 64 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen; tuomio 16.12.2020, neuvosto ym. v. K. Chrysostomides & Co. ym., C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P ja C-604/18 P, EU:C:2020:1028, 79 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 25.2.2021, Dalli v. komissio, C-615/19 P, EU:C:2021:133, 41 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

596 Jos yksi näistä edellytyksistä jää täyttymättä, kanne on kokonaisuudessaan hylättävä, eikä ole tarpeen tutkia sopimussuhteen ulkopuolisen unionin vastuun muita edellytyksiä. Unionin tuomioistuimilla ei myöskään ole velvollisuutta tutkia näitä edellytyksiä määrätyssä järjestyksessä (ks. tuomio 5.9.2019, Euroopan unioni v. Guardian Europe ja Guardian Europe v. Euroopan unioni, C-447/17 P ja C-479/17 P, EU:C:2019:672, 148 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 10.3.2021, AM v. EIP, T-134/19, EU:T:2021:119, 84 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

597 Vakiintuneen oikeuskäytännön toimielinten moititun toiminnan lainvastaisuutta koskevan ensimmäisen edellytyksen osalta on osoitettava sellaisen oikeussäännön riittävän ilmeinen rikkominen, jolla annetaan oikeuksia yksityisille (ks. tuomio 20.9.2016, Ledra Advertising ym. v. komissio ja EKP, C-8/15 P–C-10/15 P, EU:C:2016:701, 65 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen; tuomio 25.2.2021, Dalli v. komissio, C-615/19 P, EU:C:2021:133, 55 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja määräys 24.10.2019, Liaño Reig v. SRB, T-557/17, ei julkaistu, EU:T:2019:771, 62 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

598 Sellaisen oikeussäännön, jolla on tarkoitus antaa yksityisille oikeuksia, riittävän ilmeistä rikkomista koskevalla edellytyksellä pyritään kyseisen lainvastaisen toimen luonteesta riippumatta välttämään se, että uhka siitä, että kyseessä oleva toimielin saattaisi joutua vastaamaan vahingoista, joihin asianomaiset henkilöt vetoavat, estää kyseistä toimielintä käyttämästä täysimääräisesti toimivaltaansa yleisen edun mukaisesti sekä normatiivisessa toiminnassaan tai talouspoliittisia valintoja sisältävässä toiminnassaan että hallinnollisen toimivaltansa alalla, siten että räikeiden ja anteeksiantamattomien laiminlyöntien seuraukset jäisivät yksityisten vastattaviksi (ks. tuomio 3.3.2010, Artegodan v. komissio, T-429/05, EU:T:2010:60, 55 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen; tuomio 23.11.2011, Sison v. neuvosto, T-341/07, EU:T:2011:687, 34 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 14.12.2018, East West Consulting v. komissio, T-298/16, EU:T:2018:967, 124 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

599 Tällainen rikkominen on kyseessä, kun asianomainen toimielin on rikkonut selvällä ja vakavalla tavalla sen harkintavallalle asetettuja rajoja, ja tämän osalta on otettava huomioon muun muassa säänneltävien tilanteiden monimuotoisuus, rikotun säännön selkeys ja täsmällisyys ja rikotussa säännössä unionin toimielimelle annetun harkintavallan laajuus (ks. tuomio 10.9.2019, HTTS v. neuvosto, C-123/18 P, EU:C:2019:694, 33 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 18.11.2020, H v. neuvosto, T-271/10 RENV II, EU:T:2020:548, 101 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Ainoastaan silloin, kun unionin toimielimellä on huomattavan vähän tai sillä ei ole ollenkaan harkintavaltaa, jo pelkän unionin oikeuden rikkomisen voidaan katsoa olevan riittävän ilmeinen rikkominen (ks. tuomio 20.1.2021, komissio v. Printeos, C-301/19 P, EU:C:2021:39, 103 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 20.9.2019, Dehousse v. Euroopan unionin tuomioistuin, T-433/17, EU:T:2019:632, 165 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

a) Väitetty lainvastaisuus

600 Komission ja kriisinratkaisuneuvoston menettelystä kantajat väittävät, että kriisinratkaisuneuvoston 23.5. ja 31.5.2017 antamat lausunnot ja tiedotteet sekä niitä seuranneet päivät aiheuttivat laajaa paniikkia, joka johti Banco Popularin osakkeiden laskuun ja sen asiakkaiden talletusten laajamittaiseen nostamiseen. Kriisinratkaisuneuvosto laiminlöi salassapitovelvoitteitaan. Tietovuotojen alussa kriisinratkaisuneuvosto ja komissio olivat – sen sijaan, että ne olisivat ryhtyneet toimenpiteisiin vahingon lieventämiseksi – omaksuneet passiivisen asenteen hyvää hallintoa koskevaa oikeutta ja varhaista tilanteeseen puuttumista koskevaa oikeutta kohtaan. Kantajat katsovat, että kun kriisinratkaisuneuvosto katsoi Banco

Popularin olevan kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, se antoi kriisinratkaisumääräyksen ottamatta huomioon kantajien kannalta vähemmän rajoittavia toimenpiteitä, mikä rikkoi asetusta N:o 806/2014 ja suhteellisuusperiaatteen, syrjinnän ja mielivallan kiellon, kuulluksi tulemista koskevan oikeuden ja päätösten perustelemista koskevan oikeuden kaltaisia perusperiaatteita.

601 Kantajat katsovat, että se, että kriisinratkaisuneuvosto ja komissio ovat rikkoneet unionin oikeutta, on selvästi näytetty toteen, mikä riittää osoittamaan riittävän ilmeisen rikkomisen. Tämä oli kriisinratkaisuneuvoston anteeksiantamaton virhe, josta se on sopimussuhteen ulkopuolisessa vastuussa. Sen ei olisi pitänyt antaa lausuntoja eikä paljastaa tietoja, ja kun Banco Popularille oli aiheutunut vahinkoa, kriisinratkaisuneuvoston ja komission olisi pitänyt yrittää lieventää sitä, ja jos toimintakyvyttömyys oli peruuttamaton, niiden olisi pitänyt päättää lain ja perusperiaatteiden mukaisesta kriisinratkaisumääräyksestä.

602 Kantajien väitteet komission ja kriisinratkaisuneuvoston menettelystä jakautuvat kahteen väitteeseen, jotka koskevat ensinnäkin salassapitovelvollisuuden laiminlyöntiä ja toiseksi kriisinratkaisuneuvoston ja komission passiivista asennetta.

1) Ensimmäinen väite, joka koskee salassapitovelvollisuuden rikkomista

603 Kantajat väittävät, että asetuksen N:o 806/2014 johdanto-osan 116 perustelukappaleesta ja 88 ja 90 artiklasta sekä SEUT 339 artiklasta ilmenee, että huolellisuus- ja varovaisuusvaatimus on erittäin korkea. Ne katsovat, että on väärin väittää, että yleisö ei voinut kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtajan 23.5.2017 Bloomberg-televisiokanavalle antaman haastattelun perusteella päätellä, että Banco Popularia tutkittiin asetuksen N:o 806/2014 johdanto-osan 116 perustelukappaleessa tarkoitetulla tavalla.

604 Kantajat väittävät, että 23.5. ja 31.5.2017 annetut lausunnot ja tietovuodot johtuivat kriisinratkaisuneuvostosta tai ainakin kriisinratkaisumenettelyyn osallistuneista unionin virkamiehistä. Kriisinratkaisuneuvosto ei kiistänyt sitä, että Reutersin 31.5.2017 julkaisema lehtiartikkeli oli vuotojen taustalla. Komissio ja kriisinratkaisuneuvosto eivät ole kiistäneet sitä, että Espanjan viranomaiset ja erityisesti FROB ovat nostaneet talletuksia. Kriisinratkaisuneuvosto ja komissio eivät ole toimittaneet mitään sisäistä tutkimusta, jonka perusteella voitaisiin päätellä, etteivät ne olleet vuotojen lähde. Kriisinratkaisuneuvosto on niiden mukaan laiminlyönyt asetuksen N:o 806/2014 88 artiklan 5 kohdassa tarkoitetun menettelyn, jolla seurataan tietojen luovuttamisen seurauksia, mikä on riittävän ilmeinen rikkominen.

605 SEUT 339 artiklassa määrätään seuraavaa:

”Unionin toimielimen jäsen, komitean jäsen, unionin virkamies tai muu sen henkilöstöön kuuluva ei saa, tehtävänsä päätyttyäkään, ilmaista salassapitovelvollisuuden piiriin kuuluvia tietoja eikä varsinkaan tietoja yrityksistä taikka niiden liikesuhteista tai kustannustekijöistä.”

606 Oikeuskäytännön mukaan tämä säännös koskee pääasiassa yrityksiltä kerättyjä tietoja, mutta adverbi ”varsinkaan” osoittaa, että kyseessä on yleinen periaate, jota sovelletaan myös muihin luottamuksellisiin tietoihin (ks. analogisesti tuomio 3.3.2011, Siemens v. komissio, T-110/07, EU:T:2011:68, 400 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

607 Asetuksen N:o 806/2014 88 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Kriisinratkaisuneuvoston jäsenten, varapuheenjohtajan, 43 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettujen kriisinratkaisuneuvoston jäsenten, henkilöstön ja kriisinratkaisutehtäviä hoitavan osallistuvien jäsenvaltioiden kanssa vaihdetun tai niiden lähettämän henkilöstön on noudatettava Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 339 artiklassa ja asiaa koskevassa unionin lainsäädännössä vahvistettuja salassapitovelvollisuutta koskevia vaatimuksia vielä tehtäviensä päättymisen jälkeenkin. Henkilöt eivät saa etenkään luovuttaa yhdellekään henkilölle tai viranomaiselle luottamuksellisia tietoja, jotka on saatu osana työnkuvaa tai toimivaltaiselta viranomaiselta tai kriisinratkaisuviranomaiselta heidän tämän asetuksen mukaisten tehtäviensä yhteydessä, paitsi tiedot antaneen viranomaisen taikka yhteisön nimenomaisella etukäteen antamalla luvalla tai kun kyse on tämän asetuksen mukaisten tehtävien hoitamisesta tai tiedot ovat sellaisena tiivistelmänä tai koosteena, ettei niiden perusteella voi tunnistaa 2 artiklassa tarkoitettuja yhteisöjä.

608 On myös viitattava edellä 514 kohdassa mainittuun asetuksen johdanto-osan 116 perustelukappaleeseen, joka koskee kriisinratkaisuneuvoston hallussa olevien tietojen luottamuksellisuutta ennen kriisinratkaisupäätöksen tekemistä.

609 Tässä tapauksessa on huomattava, että kantajat viittaavat kanteessaan ”kriisinratkaisuneuvoston 23.5. ja 31.5.2017 ja niitä seuraavina päivinä antamiin lausuntoihin ja ilmoituksiin”. Vastauksessaan kantajat viittaavat ainoastaan kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtajan 23.5.2017 antamaan haastatteluun ja 31.5.2017 julkaistuun Reutersin artikkeliin.

610 Siltä osin kuin kantajat eivät yksilöi, mitä muita lausuntoja kriisinratkaisuneuvoston väitetään antaneen, unionin yleinen tuomioistuin rajoittuu tarkastelemaan kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtajan 23.5.2017 esittämien lausumien ja 31.5.2017 päivätyn Reutersin artikkelin sisältöä, joihin kantajat vetoavat väittäessään, että salassapitovelvollisuutta on rikottu.

611 Ensinnäkin kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtajan Bloomberg-televisiokanavalle 23.5.2017 antamassa haastattelussa toimittaja kysyi:

”Voinko viedä teidät Espanjaan? Haluaisin näyttää yleisöllemme jotakin, joka on hyvin vahvasti huomiomme kohteena täällä Bloombergissä, nimittäin Banco Popularin ja sen vaihtovelkakirjalainat, joihin kohdistuu tällä hetkellä hieman paineita. Tämän toimielimen ydinpääoma (CET1) on hieman yli 7 prosenttia. Onko se myös teidän huomionne kohteena?” [Can I take you to Spain? I want to show our audience something that is very much on our radar screen here at Bloomberg and that is Banco Popular and the CoCos (Contingent Convertibles) which are under a little bit of pressure right now. This is an institution with a CET1 just north of 7 per cent. Is it on your radar screen as well?]

612 Kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtaja vastasi:

”No, en koskaan puhu yksittäisistä pankeista. Huomiomme kohteena on useampi kuin yksi pankki, ja tietysti seuraamme myös Banco Popularin tapausta, mutta se ei ole ainoa.” (Well, I am never talking about individual banks. There are more banks than just one on our radar screen and of course, Banco Popular is also a case we are watching but it is not the only one we are watching).

613 Yhtäältä on huomattava, kuten kriisinratkaisuneuvosto huomauttaa, että näitä lausuntoja sovelletaan yleisesti, koska laitosten valvonta yhteistyössä EKP:n kanssa on osa sen tehtävää. Tieto siitä, että Banco Popularia yhtenäisen valvontamekanismin piiriin kuuluvana luottolaitoksena ”valvotaan”, ei ole luottamuksellinen.

614 Lisäksi edellä 41 kohdassa mainitusta elconfidencial.com-sivustolla 15.5.2017 julkaistusta artikkelista käy ilmi, että tieto siitä, että Banco Popular oli joutunut EKP:n tarkastuksen kohteeksi, oli jo julkinen.

615 Toisaalta kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtaja ei mainitse haastattelussa Banco Popularin kriisinratkaisua koskevaa vaihtoehtoa. Näistä toteamuksista ei voida tehdä johtopäätöksiä Banco Popularin tulevan kriisinratkaisun toteuttamisesta eikä varsinkaan siitä, minkä kriisinratkaisuvälineen kriisinratkaisuneuvosto voisi panna täytäntöön.

616 Koska näitä huomautuksia ei voida tulkita siten, että Banco Populariin sovelletaan kriisinratkaisumenettelyä, ne eivät myöskään kuulu asetuksen N:o 806/2014 johdanto-osan 116 perustelukappaleessa tarkoitettuihin tilanteisiin, jotka koskevat tietojen antamista kriisinratkaisupäätöksestä ennen sen antamista.

617 Kanteen 16 kohdassa lainatusta kyseisen haastattelun toisesta otteesta riittää lisäksi todeta, että kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtajan huomautukset ovat yleisiä eivätkä liity Banco Popularin erityistilanteeseen. Tässä otteessa kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtaja vastasi kysymykseen, joka koski Banco Popularin kaltaisten laitosten tulevaisuutta, jotka olivat hiljattain hankkineet varoja markkinoilta ja joilla olisi vaikeuksia tehdä niin uudelleen:

”No, sanottakoon vielä, en puhu Banco Popularista. Kuten ymmärrätte, uskon, että ongelman käsittelyssä on palattava kysymykseen siitä, mikä on perimmäinen syy, ja tämä on yksittäinen ja omalaatuinen tapauskohtainen kysymys siitä, voiko järjestämättömien saamisten salkun purkaa huonossa pankissa. Voitteko yrittää myydä sen? Miten voitte järjestää sen uudelleen? Sulautuminen on aina yksi vaihtoehto. Mielestäni selkeä viestini on se, että olemme kahden viime vuoden aikana tehneet kovasti töitä yrittäessämme laatia kriisinratkaisusuunnitelmia, jotka toivottavasti tarjoavat myös yksityisempiä ratkaisuja. Ennen kuin pankista tulee elinkelvoton ja se joutuu kriisinratkaisuun, onko se siis rakenteeltaan sellainen, että se voi löytää vaihtoehtoisia, yksityisiä ratkaisuja. Sanoisin, että jopa meidän näkökulmastamme on aina olemassa parempi ratkaisu. Eikä ole olemassa yhtä ainoaa ratkaisua.”

618 Näin ollen on katsottava, että kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtajan 23.5.2017 käydyssä keskustelussa esittämät lausumat eivät sisällä luottamuksellisia tietoja eivätkä loukkaa luottamuksellisuuden periaatetta eikä asetuksen N:o 806/2014 88 artiklassa ja SEUT 339 artiklassa säädettyä salassapitovelvollisuutta.

619 Toiseksi Reutersin 31.5.2017 julkaisemassa ”EU warned of risk of Banco Popular resolution” (EU:ta on varoitettu Banco Popularin kriisinratkaisun riskistä) -otsikoidussa artikkelissa todetaan, että nimettömän EU:n korkean virkamiehen mukaan yksi Euroopan johtavista pankkivalvojista oli varoittanut unionin virkamiehiä siitä, että Banco Populariin saatetaan joutua soveltamaan kriisinratkaisua, jos se ei löydä ostajaa, ja että kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtaja oli hiljattain antanut ”ennakkovaroituksen”. Artikkelin mukaan tämä korkea-arvoinen virkamies ilmoitti myös, että kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtaja oli

todennut, että kriisinratkaisuneuvosto seuraa (Banco Populariin liittyvää) menettelyä erityisen tarkasti sen varalta, että tilanteeseen on puututtava, ja hän lisäsi, että pankin sulautumistarjous saattaa epäonnistua.

620 Tässä Reutersin artikkelissa todetaan myös, että toisen, niin ikään nimettömän lähteen mukaan yleiset valmistelut olivat käynnissä, vaikka mitään konkreettisia toimenpiteitä ei ollut vielä hyväksytty. Artikkelin mukaan Banco Popularin tiedottajan mukaan pankki valmistelee useita suunnitelmia, kuten sulautumista, pääoman korottamista ja omaisuuserien myyntiä.

621 On myös huomattava, että tässä artikkelissa viitataan kriisinratkaisuneuvoston samana päivänä antamaan lehdistötiedotteeseen, jossa kriisinratkaisuneuvosto totesi, että se ei kommentoi pankkikohtaisia vaikeuksia, että se ei voinut vahvistaa puheenjohtajan väitettyjen lainausten tulkintoja ja että se ei koskaan antanut pankkeja koskevia varoituksia.

622 Kantajat viittasivat kyseisen artikkelin otteeseen, jonka mukaan ”yleiset valmistelut olivat käynnissä”. Riittää, kun todetaan, että artikkelin mukaan nämä huomautukset esitti ”toinen lähde”, joka on myös nimetön ja jonka osalta ei ole täsmennetty, että kyse olisi unionin virkamiehestä. Näitä lausuntoja ei näin ollen voida katsoa komission virkamiehen tai kriisinratkaisuneuvoston henkilöstön jäsenen antamiksi. Lisäksi viittaus ”yleisiin valmisteluihin” on hyvin epämääräinen, eikä siitä käy ilmi, tarkoitetaanko sillä Banco Popularia vastaan aloitettua kriisinratkaisumenettelyä vai pankin omia suunnitelmia, jotka myös mainitaan kyseisessä artikkelissa.

623 Lisäksi on huomattava, että kantajat eivät täsmennä, mitkä kyseiseen artikkeliin sisältyvät tiedot ovat luottamuksellisia ja missä määrin niiden luovuttaminen rikkoisi kriisinratkaisuneuvoston tai komission salassapitovelvollisuutta koskevia vaatimuksia. Missään tapauksessa kyseisessä artikkelissa esitetyt kyseisen EU:n virkamiehen huomautukset eivät liittyneet luottamuksellisiin tietoihin, jotka olisivat voineet olla vain kriisinratkaisuneuvoston tai komission jäsenten tiedossa, eivätkä ne ole sellaisia, että niillä voitaisiin todistaa kantajien mainitsemien väitettyjen vuotojen olemassaolo.

624 Ensinnäkin virkamiehen väitettiin siis viitanneen ”ennakkovaroitukseen”, jonka kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtaja olisi antanut. On kuitenkin todettava, ettei kriisinratkaisuneuvostolla ole sellaista toimivaltaa, mistä kriisinratkaisuneuvosto muistutti lehdistötiedotteessaan 31.5.2017.

625 Toiseksi mitä tulee kyseisen virkamiehen väitteeseen, jonka mukaan kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtaja oli todennut, että ”kriisinratkaisuneuvosto seuraa (Banco Populariin liittyvää) menettelyä erityisen tarkasti sen varalta, että tilanteeseen on puututtava”, riittää todeta, että näissä sanoissa toistetaan se sisältö, mitä kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtaja oli julkisesti todennut Bloomberg-televisiokanavan haastattelussa 23.5.2017, eli että Banco Popularia ”valvottiin”. Lisäksi kriisinratkaisuneuvosto kiisti lehdistötiedotteessaan näille lausunnoille annetun laajan tulkinnan.

626 Lisäksi se, että artikkelissa kerrotaan, mitä kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtajan väitetään sanoneen, ei riitä osoittamaan kyseisten lausumien aitoutta, varsinkaan kun henkilöä, jonka väitetään raportoineen näistä lausumista, ei ole tunnistettu.

627 Kolmanneksi mitä tulee virkamiehen väitteeseen, jonka mukaan pankin sulautumistarjous saattaisi epäonnistua, samasta artikkelista käy ilmi, että Banco Popular oli itse ilmoittanut, että tarjousten jättämiselle yksityisessä myyntimenettelyssä alun perin asetettu määräaika 10.6.2017 oli joustava.

628 Tältä osin kantajat esittivät kanteensa liitteenä El País -lehden 31.5.2017 päivätyn, otsikolla ”Banco Popular pidentää tarjousten jättämisen määräaikaa kesäkuun loppuun” (El Popular amplía el plazo para presentar ofertas hasta fin de junio) julkaistun artikkelin, jossa vahvistetaan, että pankki pidensi tarjousten jättämisen määräaikaa, joka oli 10.6., saman kuukauden viimeiselle viikolle.

629 Näin ollen mahdollisuutta, että huhtikuussa 2017 käynnistetty yksityinen myyntimenettely ei ehkä onnistuisi, ei voida pitää luottamuksellisena tietona, vaan pelkästään olosuhteista johtuvana päätelmänä, nimittäin siitä, että Banco Popular ei ollut 31.5.2017 vieläkään löytänyt ostajaa kyseisessä menettelyssä ja että menettelyn päättämispäivää oli lykätty.

630 Neljänneksi mitä tulee väitteeseen, jonka mukaan erään nimettömänä pysyttelevän EU:n korkean tason virkamiehen mukaan yksi Euroopan tärkeimmistä pankkivalvojista olisi varoittanut unionin virkamiehiä siitä, että Banco Populariin saatetaan joutua soveltamaan kriisinratkaisua, jos sille ei löytyisi ostajaa, on huomattava, että useissa lehtiartikkeleissa mainittiin jo toukokuun aikana, että Banco Popular oli vaikeuksissa ja että se oli aloittanut yksityisen myyntimenettelyn.

631 Esimerkiksi edellä 40 kohdassa mainitusta elconfidencial.com-sivustolla 11.5.2017 julkaistusta artikkelista käy ilmi, että konkurssiriskin vuoksi Banco Popularin pääjohtaja oli määrännyt pankin myytäväksi kiireellisesti. Se, että 31.5.2017 julkaistussa Reutersin artikkelissa oleva viittaus siihen, että ”yksi Euroopan johtavista pankkivalvojista” oli ilmoittanut unionin virkamiehille asiasta, näyttää olevan johdonmukainen samassa artikkelissa annettujen tietojen kanssa, joiden mukaan Banco Popularin pääjohtajan oli ollut pakko toteuttaa myyntimenettely EKP:n vaatimusten täyttämiseksi, koska muun muassa jatkuvan talletuspaon vuoksi pankkiin kohdistui vakava konkurssiriski. Lisäksi edellä 41 kohdassa mainitussa elconfidencial.com-sivustolla 15.5.2017 julkaistussa artikkelissa todettiin, että Banco Popularin pääjohtaja oli toteuttanut Banco Popularin myyntisuunnitelman EKP:n tarkastuksen jälkeen.

632 Näin ollen se, että Banco Popularia uhkasi konkurssi, jos se ei löytäisi ostajaa aloittamansa myyntimenettelyn päätteeksi, oli julkista tietoa toukokuun 2017 puolivälistä lähtien.

633 Tästä seuraa, että toisin kuin kantajat väittävät, nimettömänä pysytelleen unionin virkamiehen sanat, jotka mainitaan kyseisessä artikkelissa, eivät sisällä asetuksen N:o 806/2014 johdanto-osan 116 perustelukappaleessa tarkoitettuja luottamuksellisia tietoja Banco Populariin kohdistuvan kriisinratkaisumenettelyn toteuttamisesta, jotka olisivat voineet olla vain komission virkamiesten tai kriisinratkaisuneuvoston jäsenten tiedossa.

634 Lisäksi Reutersin artikkeli perustuu nimeltä mainitsemattoman unionin virkamiehen sanoihin, jonka ei ole todettu kuuluvan mihinkään unionin toimielimeen tai laitokseen.

635 Kuten kriisinratkaisuneuvosto väittää, monet muut henkilöt kuin kriisinratkaisuneuvoston jäsenet tai komission virkamiehet saattoivat esittää tällaisia lausumia, erityisesti kun otetaan huomioon erityisesti asetuksen N:o 806/2014 88 artiklan 6 kohdassa säädetyt mahdollisuudet tietojenvaihtoon.

636 Oikeuskäytännön mukaan kantajan on vahingonkorvauskanteen yhteydessä osoitettava, että SEUT 340 artiklassa tarkoitetun sopimussuhteen ulkopuolisen unionin vastuun syntymisen edellytykset täyttyvät. Näin ollen, koska kantajat eivät käsiteltävänä olevassa asiassa ole näyttäneet toteen, että lehdistössä julkaistiin tietoja, koska komissio tai kriisinratkaisuneuvosto oli tietoja paljastanut, kantajia ei lähtökohtaisesti voida arvostella tästä tietojen julkaisemisesta (ks. vastaavasti tuomio 8.7.2008, Franchet ja Byk v. komissio, T-48/05, EU:T:2008:257, 182 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

637 Tältä osin on huomattava, että kantajat eivät esitä mitään todisteita, jotka osoittaisivat, että kyseisessä artikkelissa tarkoitettu virkamies on komission virkamies tai kriisinratkaisuneuvoston henkilökunnan jäsen.

638 Kantajat väittävät ainoastaan, että kyseinen artikkeli todistaa vuotojen olemassaolon ja että kriisinratkaisuneuvosto ei ole kiistänyt niitä. Ne väittävät, että kriisinratkaisuneuvosto ja komissio eivät ole toimittaneet raporttia tai suorittaneet sisäistä tutkimusta, jonka perusteella voitaisiin päätellä, että ne eivät olleet Reutersin artikkelin sisältämien vuotaneiden tietojen lähde. Ne väittävät, että koska sisäistä tutkimusta ei ollut suoritettu, kriisinratkaisuneuvosto ja komissio eivät voi esittää mitään näyttöä, jonka perusteella ne voisivat kumota asetuksen N:o 806/2014 johdanto-osan 116 perustelukappaleesta sekä 88 ja 91 artiklasta johtuvan oletuksen.

639 Jos oletetaan, että nyt esillä olevassa artikkelissa esitetyt lausunnot ovat peräisin unionin virkamiehestä johtuvasta tietovuodosta, siltä osin kuin ei ole osoitettu, että komissio tai kriisinratkaisuneuvosto ovat vastuussa tietovuodosta, joka ilmenee kantajien esiintuomista lehtiartikkeleista, oikeuskäytännöstä seuraa, että tällaista alkuperää ei voida presumoida (ks. vastaavasti tuomio 15.3.2006, BASF v. komissio, T-15/02, EU:T:2006:74, 605 kohta).

640 Lisäksi on huomattava, että vaikka olisi todennäköistä, että komissio tai kriisinratkaisuneuvosto on voinut olla tämän vuodon lähde, pelkästään tämä mahdollisuus ei riitä siihen, että komission tai kriisinratkaisuneuvoston olisi esitettävä vastanäyttöä, toisin kuin kantajat väittävät (ks. vastaavasti tuomio 5.4.2006, Degussa v. komissio, T-279/02, EU:T:2006:103, 412 kohta).

641 Toisin kuin kantajat väittävät, asetuksen N:o 806/2014 johdanto-osan 116 perustelukappaletta tai 88 artiklaa, jossa kielletään luottamuksellisten tietojen luovuttaminen kenelle tahansa henkilölle tai viranomaiselle, ei voida tulkita siten, että ne sisältäisivät olettamuksen siitä, että kaikki yhteisön kriisinratkaisua koskevat vuodot olisivat peräisin kriisinratkaisuneuvoston henkilöstöltä, mikä merkitsisi todistustaakan kääntämistä.

642 Koska tässä tapauksessa ei voida olettaa, että komissio tai kriisinratkaisuneuvosto olisivat olleet väitetyn tietovuodon lähde, niiden tehtävänä ei ole osoittaa, etteivät ne olleet.

643 Sisäisen tutkimuksen puuttumista ei myöskään voida pitää todisteena siitä, että kriisinratkaisuneuvosto tai komissio olisi laiminlyönyt salassapitovelvollisuutensa. Näin ollen sitä, että kriisinratkaisuneuvosto ja komissio eivät suorittaneet sisäistä tutkimusta mahdollisen tietovuodon alkuperän selvittämiseksi kriisinratkaisumääräyksen antamisen jälkeen, on pidettävä merkityksettömänä sen arvioinnin kannalta, onko kantajien väittämän vahingon aiheuttanut menettely ollut lainvastainen.

644 Tältä osin kantajat pyysivät 9.10.2020 unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon saapuneella kirjeellä työjärjestyksen 85 artiklan 3 kohdan mukaisesti saada esittää uutta näyttöä. Tämä todistelutarjous liittyy kahteen kriisinratkaisuneuvoston sisäiseen sähköpostiviestiin, jotka on

päivätty 10.8. ja 18.8.2017 ja jotka koskevat mahdollista tietovuotoa, joka johti 31.5.2017 julkaistuun Reutersin artikkeliin. Kantajat mainitsevat, että niille annettiin oikeus tutustua näihin asiakirjoihin sen jälkeen, kun kriisinratkaisuneuvoston valituslautakunta oli 15.4.2020 tehnyt päätöksen niiden asetuksen N:o 806/2014 90 artiklan nojalla tekemästä asiakirjoihin tutustumista koskevasta pyynnöstä, ja että kriisinratkaisuneuvosto toimitti niille nämä kaksi sähköpostiviestiä 27.8.2020. Ne väittävät, että nämä sähköpostiviestit osoittavat, että kriisinratkaisuneuvosto ei ole tehnyt sisäistä tutkimusta 31.5.2017 julkaistuun artikkeliin johtaneesta väitetystä tietovuodosta.

645 Riittää, kun muistutetaan, että kantajat eivät ole osoittaneet, että 31.5.2017 julkaistussa Reutersin artikkelissa esitetyt lausumat olisivat peräisin kriisinratkaisuneuvoston jäsenestä johtuvasta tietovuodosta, ja että sillä seikalla, että kriisinratkaisuneuvosto ei tehnyt sisäistä tutkimusta, ei ole merkitystä arvioitaessa sitä, onko kriisinratkaisuneuvosto laiminlyönyt salassapitovelvollisuutensa. On siis katsottava, että tällä uudella todisteella, jolla pyritään osoittamaan, ettei kriisinratkaisuneuvosto ole tehnyt sisäistä tutkimusta 31.5.2017 päivätyn artikkelin taustalla olevasta väitetystä tietovuodosta, ei ole merkitystä.

646 Edellä esitetyn perusteella on selvää, että kantajat eivät ole osoittaneet, että kriisinratkaisuneuvosto tai komissio olisi loukannut luottamuksellisuusperiaatetta ja salassapitovelvollisuutta.

2) Toinen väite, joka koskee kriisinratkaisuneuvoston ja komission passiivista asennetta

647 Kantajat väittävät, että sen sijaan, että kriisinratkaisuneuvosto ja komissio olisivat ryhtyneet toimenpiteisiin vahinkojen lieventämiseksi, ne olivat tietovuodon alkaessa omaksuneet passiivisen asenteen hyvää hallintoa koskevaa oikeutta ja varhaista tilanteeseen puuttumista koskevaa oikeutta kohtaan. Kun kriisinratkaisuneuvosto väitetysti katsoi Banco Popularin olevan kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, se hyväksyi kriisinratkaisumääräyksen ottamatta huomioon kantajien kannalta vähemmän raskaita toimenpiteitä, mikä rikkoi asetusta N:o 806/2014 ja suhteellisuusperiaatteen, syrjinnän ja mielivallan kiellon, kuulluksi tulemista koskevan oikeuden ja päätösten perustelemista koskevan oikeuden kaltaisia perusperiaatteita. Ne katsoivat, että koska kriisinratkaisuneuvosto ja komissio olivat luoneet Banco Popularin konkurssiin johtavan epävarmuustilanteen, niillä oli velvollisuus toimia aiheutuneiden vahinkojen minimoimiseksi.

648 On huomattava, että kantajat eivät selitä, mistä ne tarkalleen ottaen arvostelevat komissiota ja kriisinratkaisuneuvostoa, kun ne viittaavat niiden ”passiiviseen asenteeseen”, tai mihin toimenpiteisiin niiden olisi pitänyt ryhtyä ”vahinkojen lieventämiseksi”.

649 Kuten komissio huomauttaa, oikeuskäytännön mukaan unioni on vastuussa unionin toimielinten laiminlyönneistä vain, jos toimielimet ovat laiminlyöneet unionin säännöksestä johtuvaa lainmukaista toimimisvelvollisuutta (tuomio 15.9.1994, KYDEP v. neuvosto ja komissio, C-146/91, EU:C:1994:329, 58 kohta; ks. myös tuomio 14.12.2005, Beamglow v. parlamentti ym., T-383/00, EU:T:2005:453, 166 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 16.11.2017, Acquafarm v. komissio, T-458/16, ei julkaistu, EU:T:2017:810, 47 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Kantajat eivät kuitenkaan selitä, minkä säännösten nojalla kriisinratkaisuneuvoston ja komission olisi toimittava välttääkseen kriisinratkaisumääräyksen antamisen.

650 Siltä osin kuin kantajat viittaavat väitteisiin, jotka ne ovat jo esittäneet kumoamiskanteen yhteydessä, riittää todeta, että ne on hylätty ensimmäisen kanneperusteen arvioinnin yhteydessä. Erityisesti väitteet, jotka koskevat kriisinratkaisuneuvoston ja komission passiivista ja hyvän hallinnon periaatteen vastaista asennetta, on hylätty ensimmäisen kanneperusteen ensimmäisen osan kolmannen väitteen analyysin yhteydessä edellä 173–176 kohdassa, ja väitteet, jotka koskevat sitä, että kantajien kannalta vähemmän rajoittavia toimenpiteitä ei ole otettu huomioon, on hylätty ensimmäisen kanneperusteen toisen ja kolmannen osan yhteydessä.

651 Edellä esitetystä seuraa, että kantajat eivät ole osoittaneet kriisinratkaisuneuvoston tai komission lainvastaista toimintaa eivätkä näin ollen ole osoittaneet sellaisen oikeussäännön, jolla on tarkoitus antaa yksityisille oikeuksia, riittävän ilmeistä rikkomista. Edellä 596 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti on niin, että koska ensimmäinen kriisinratkaisuneuvoston tai komission sopimussuhteen ulkopuolisen vastuun syntymisen edellytys ei täyty, toinen vahingonkorvausvaatimus on hylättävä ilman, että on tarpeen tutkia muita edellytyksiä.

652 Unionin yleinen tuomioistuin katsoo kuitenkin, että hyvän oikeudenkäytön vuoksi on tarkoituksenmukaista tutkia myös kantajien väitteet, jotka koskevat syy-yhteyttä kriisinratkaisuneuvoston ja komission väitetyn lainvastaisen toiminnan ja niille aiheutuneen vahingon välillä.

b) Syy-yhteys

653 Kantajat väittävät, että luottamuksellisten tietojen paljastamiseen liittyvä syy-yhteys mainitaan asetuksen N:o 806/2014 johdanto-osan 116 perustelukappaleessa, koska niistä voi seurata, että pankkilaitos joutuu kriisinratkaisumenettelyn kohteeksi. Ilmaisun ”on oletettava” käyttö tässä johdanto-osan 116 perustelukappaleessa tarkoittaa niiden mukaan sitä, että jos salassapitovelvollisuutta ei noudateta, unionin toimielinten on näytettävä toteen syy-yhteyden puuttuminen.

654 Kantajat muistuttavat, että kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtajan 23.5.2017 antama lausunto, jonka mukaan kriisinratkaisuneuvosto tutki Banco Popularia, ja 31.5.2017 julkaistu Reutersin artikkeli, jossa kerrottiin, että kriisinratkaisuneuvosto aikoo käynnistää kriisinratkaisumenettelyn, aiheuttivat laajaa paniikkia, mikä johti Banco Popularin pörssikurssin laskuun ja laajamittaisiin talletusten nostoihin. Näiden tietovuotojen jälkeen kriisinratkaisuneuvosto ja komissio eivät tiettävästi tehneet mitään tilanteen korjaamiseksi, minkä seurauksena kriisinratkaisuneuvosto katsoi Banco Popularin olevan kykenemätön jatkamaan toimintaansa ja käynnisti kriisinratkaisumenettelyn. Kriisinratkaisuneuvosto on lisäksi syyllistynyt useisiin rikkomisiin kriisinratkaisumääräyksen antamisen yhteydessä. Kaikki nämä rikkomiset ovat kantajien mukaan syynä niiden kärsimään vahinkoon. Kantajat katsovat, että kriisinratkaisuneuvoston ja komission ei olisi pitänyt hyväksyä Banco Popularia koskevaa kriisinratkaisutoimea, jolloin niillä olisi vielä käytettävissään sijoituksiaan, tai että niiden olisi pitänyt toteuttaa se muilla ehdoilla, jolloin niille ei olisi voinut aiheutua taloudellisia tappioita.

655 Edellytyksestä, jonka mukaan väitetyn toiminnan ja väitetyn vahingon välillä on oltava syy-yhteys, on todettava, että kyseisen vahingon on johduttava riittävän suoraan moititusta toiminnasta, koska viimeksi mainitun on oltava vahingon ratkaiseva syy, kun taas velvollisuutta korvata kaikki laittoman tilanteen kaukaisetkin haitalliset seuraukset ei ole. Kantajan on näytettävä toteen, että moititun toiminnan ja väitetyn vahingon välillä on syy-yhteys (ks. tuomio 11.7.2019, BP v. FRA, T-838/16, ei julkaistu, EU:T:2019:494, 217 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

656 Kantajat väittävät, että kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtajan 23.5.2017 antama lausunto ja 31.5.2017 julkaistu Reutersin artikkeli olivat syynä Banco Popularin likviditeettikriisiin.

657 Nämä väitteet perustuvat Banco Popularin likviditeettikriisin taustalla olevien tosiseikkojen ja niiden syiden, jotka johtivat siihen, että Banco Popular oli kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, osittaiseen ja virheelliseen esittämiseen.

658 Näin ollen on muistutettava, että EKP totesi Banco Popularin tilannetta, jossa se oli kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, koskevassa arvioinnissaan, että Banco Popular oli herättänyt huomiota heikon kannattavuutensa, omaisuuseriensä heikon laadun ja vertailuyrityksiin verrattuna huonon kattavuuden vuoksi ja että tammikuusta 2017 lähtien se oli ollut kielteisen mediahuomion kohteena. EKP huomautti, että helmikuussa 2017 Banco Popular ilmoitti vuoden 2016 tuloksensa julkistamisen yhteydessä, että se tarvitsi poikkeuksellisia varauksia ja vaihtoi pääjohtajansa. Se totesi, että nämä ilmoitukset olivat saaneet DBRS:n alentamaan Banco Popularin luottoluokitusta ja aiheuttaneet huomattavaa huolta Banco Popularin asiakkaissa, mikä johti odottamattomiin talletusten nostoihin.

659 EKP totesi myös, että toisen talletusten nostoaallon käynnisti Banco Popularin 3.4.2017 julkaisema tapauskohtainen julkinen lausunto, jossa kerrottiin useiden sisäisten tarkastusten tuloksista, ja että sitä vauhdittivat muut edellä 56 kohdassa mainitut tapahtumat.

660 Kriisinratkaisuneuvosto mainitsi kriisinratkaisumääräyksen johdanto-osan 24 perustelukappaleessa useita seikkoja, jotka johtivat Banco Popularin maksuvalmiustilanteen nopeaan heikkenemiseen, nimittäin:

– helmikuussa 2017 Banco Popular -konserni ilmoitti 5,7 miljardin euron poikkeuksellisten varausten tarpeesta, mikä johti 3,485 miljardin euron konsolidoituun tappioon, sekä nimitti uuden pääjohtajan

– DBRS alensi Banco Popularin luottoluokitusta 10.2.2017

– Banco Popular antoi 3.4.2017 tapauskohtaisen julkisen lausuman, jossa se tiedotti sisäisten tarkastusten tuloksista, joilla saattaa olla merkittävä vaikutus sen tilinpäätökseen, ja vahvisti pääjohtajan vaihtumisen alle vuoden kestäneen toimikauden jälkeen

– Standard & Poor's laski Banco Popularin luottoluokitusta 7.2.2017 ja Moody's 21.4.2017

– Banco Popular jäi 12.5.2017 alle maksuvalmiusvaatimuksen 80 prosentin kynnysarvon eikä ole kyennyt sen jälkeen saavuttamaan säädöksiin perustuvia kynnysarvoja

– Banco Popularin taloudellisia tuloksia koskeva jatkuva negatiivinen uutisointi tiedotusvälineissä ja väitetty välitön konkurssi- tai maksukyvyttömyysriski ovat lisänneet talletusten nostoja

– DBRS ja Moody's alensivat Banco Popularin luottoluokitusta 6.6.2017.

661 Kriisinratkaisuneuvosto totesi, että kaikki nämä olosuhteet johtivat merkittäviin talletusten nostoihin.

662 On myös huomattava, että Banco Popularin hallintoneuvosto mainitsee 6.6.2017 pidetyn kokouksen pöytäkirjassa, jonka päätteeksi se julisti pankin olevan kykenemätön jatkamaan toimintaansa, kyseiseen Banco Popularin tilanteeseen johtaneet syyt, joihin kuului aiempina kuukausina julkaistut lehtiartikkelit konsernin taloudellisesta tilanteesta yleensä ja Banco Popularin taloudellisesta tilanteesta erityisesti sekä niiden vaikutuksista maksuvalmiustilanteeseen. Hallintoneuvosto mainitsi, että Banco Popularin kokema äärimmäinen taloudellinen stressi johtui useista tekijöistä, kuten heikentyneestä vakavaraisuudesta, omaisuuserien laadusta ja niiden kattavuudesta vertailukonserniin verrattuna sekä konsernia koskevasta jatkuvasta ja erittäin kielteisestä uutisoinnista eräissä tiedotusvälineissä. Tästä seuraa, että vaikka hallintoneuvosto myöntää, että lehdistössä useita kuukausia kiertäneet tiedot konsernin taloudellisista vaikeuksista ovat vaikuttaneet Banco Popularin tilanteeseen, se mainitsee sen vain yhtenä tekijänä muiden joukossa eikä mainitse kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtajan 23.5.2017 antamaa lausuntoa tai 31.5.2017 julkaistua Reutersin artikkelia.

663 Näistä tosiseikoista, joita kantajat eivät kiistä, käy selvästi ilmi, että Banco Popularin tilanne oli heikentynyt jo paljon ennen 23.5.2017 ja että Banco Popularin likviditeettikriisi johtui useista tekijöistä, jotka saivat alkunsa pankin helmi- ja huhtikuussa 2017 julkistamista huonoista tuloksista. Erityisesti Banco Popularin maksuvalmiusvaatimus ei täyttänyt oikeudellisia vaatimuksia 12.5.2017 lähtien.

664 On huomattava, että kantajat eivät voi olla tietämättömiä kaikista objektiivisista olosuhteista, jotka aiheuttivat Banco Popularin maksuvalmiusongelmat erityisesti huhtikuusta 2017 lähtien. Ne eivät voi pätevästi väittää, että 23.5.2017 annettu lausunto ja 31.5.2017 julkaistu artikkeli olisivat olleet syynä Banco Popularin likviditeettikriisiin ja siten niille aiheutuneeseen vahinkoon, vaikka oletettaisiinkin, että ne johtuivat siitä, että kriisinratkaisuneuvosto tai komissio loukkasi luottamuksellisuuden periaatetta.

665 Näin ollen kantajat eivät ole osoittaneet syy-yhteyttä kriisinratkaisuneuvoston ja komission väitettyjen lainvastaisuuksien ja Banco Popularin likviditeettikriisin ja näin ollen näiden lainvastaisuuksien ja väitetyn vahingon välillä.

666 Kantajien muut väitteet eivät horjuta tätä päätelmää.

667 Kantajat väittävät EKP:n todenneen arvioinnissaan, joka koski Banco Popularin kykenemättömyyttä tai todennäköistä kykenemättömyyttä jatkaa toimintaansa, että 31.5.2017 lähtien toteutuneet talletusten menetykset olivat erityisen merkittäviä sen jälkeen, kun tiedotusvälineet olivat paljastaneet, että pankki saattaisi joutua selvitystilaan, jos vireillä oleva yksityinen myyntimenettely ei onnistuisi hyvin lyhyellä aikavälillä.

668 EKP:n arvion mukaan ilmoitus yksityisen myyntimenettelyn epäonnistumisesta ja riski yhtiön selvitystilaan asettamisesta lisäsivät Banco Popularin talletusten menetyksiä. Tämä on kuitenkin vain yksi monista tekijöistä, jotka EKP mainitsee talletuspaon syyksi. Kantajat eivät voi väittää, että EKP olisi myöntänyt Reutersin artikkelin olleen syynä Banco Popularin likviditeettikriisiin.

669 EKP totesi, että Banco Popular sai tänä aikana merkittävää negatiivista julkisuutta tiedotusvälineissä, ja mainitsi jopa esimerkkejä 11.5. ja 15.5.2017 julkaistuista artikkeleista, joihin viitataan edellä 40 ja 41 kohdassa. Kantajat eivät voi erottaa kaikista näistä lehtiartikkeleista yhtä ainoaa artikkelia, jossa mainitaan unionin virkamies, väittääkseen, että ainoastaan tämä artikkeli oli syynä Banco Popularin talletuspakoon.

670 Kantajat väittävät myös, että kriisinratkaisuneuvoston ensimmäisessä arvostuksessa ja EKP:n 5.6.2017 tekemässä arvioinnissa hätärahoituksena annettavaa maksuvalmiusapua koskevasta Banco Popularin pyynnöstä ilmeni, että 23.5. ja 31.5.2017 olivat Banco Popularin likviditeettikriisin kannalta tärkeitä päivämääriä.

671 Tältä osin EKP totesi 5.6.2017 päivätyssä arviossaan hätärahoituksena annettavaa maksuvalmiusapua koskevasta Banco Popularin pyynnöstä seuraavaa:

”Banco Popular havaitsi huomattavia talletusnostoja kaikilla asiakassegmenteillä 31.3.–1.6.2017, mikä johti sen talletuspohjan ja likviditeettireservin (CBC – –) vakavaan heikkenemiseen. Syynä ovat pankin maineen heikkeneminen tiedotusvälineiden uutisoinnin seurauksena ja pankin ilmoitus tarpeesta toteuttaa joko pääomankorotus tai sulautuminen yrityskaupan muodossa pankin taloudellisen tilanteen heikkenemisen vuoksi ja luottoluokituksen alentamisen merkittävät vaikutukset; talletusten nostot ovat viime viikkoina (12.5., 16.5., 22.5., 23.5., 31.5. ja 1.6.) toistuvasti ylittäneet 500 miljoonaa euroa päivässä, kun taustana on tasaisesti vähenevät varat ja rajallinen maksuvalmiuspuskuri.”

672 Kriisinratkaisuneuvosto toisti ensimmäisessä arvostuksessa saman analyysin ja totesi luottaneensa EKP:n toimittamiin tietoihin.

673 Tämä osoittaa, että EKP ja kriisinratkaisuneuvosto mainitsevat päivämäärät 23.5. ja 31.5.2017 vain niiden muiden päivämäärien joukossa, joina talletuksia nostettiin yli 500 miljoonalla eurolla, eikä niillä ole mitään yhteyttä kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtajan lausuntoon ja Reutersin artikkeliin. Toisin kuin kantajat väittävät, EKP ja kriisinratkaisuneuvosto eivät ole osoittaneet, että päivämäärät 23.5. ja 31.5. olisivat muita mainittuja päivämääriä tärkeämpiä. Lisäksi kantajat huomauttivat, että talletusten nostamisen syyt olivat moninaiset, eikä kantajien tavoin voida päätellä, että 23.5. päivätty lausunto ja 31.5. päivätty artikkeli olisivat olleet syynä Banco Popularin likviditeettikriisiin.

674 Lisäksi Banco Popularin osakekurssin kehitys osoitti tasaista laskua kesäkuun 2016 ja kesäkuun 2017 välillä. Toisin kuin kantajat väittävät, tämä kehitys ei osoita minkäänlaista yhteyttä yhtäältä 23.5. annetun lausunnon ja 31.5.2017 päivätyn artikkelin ja toisaalta Banco Popularin osakekurssin välillä. Banco Popularin osakekurssin lasku selittyy pankin huonolla taloudellisella tilanteella, ja sitä on tarkasteltava suhteessa siihen, että luottoluokituslaitokset ovat peräkkäin alentaneet Banco Popularin luottokelpoisuutta, kuten edellä 32, 38 ja 46 kohdassa mainittiin.

675 Edellä esitetyn perusteella kantajien korvausvaatimukset on hylättävä.

C Toisen arvostuksen peruuttamista ja korvausta koskevat vaatimukset

676 Kantajat riitauttavat kolmannella vaatimuksellaan asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 15 kohdan sekä 86 ja 87 artiklan perusteella toisen arvostuksen ja vaativat oikeutta korvaukseen.

677 Komissio katsoo, että toista arvostusta koskevaa väitettä ei voida ottaa tutkittavaksi. Kriisinratkaisuneuvosto väittää, että toista arvostusta ei voida riitauttaa erillään kriisinratkaisupäätöksestä.

678 Kantajat vaativat ensinnäkin, että toinen arvostus kumotaan riidanalaisten päätösten kumoamisesta riippumatta. Ne toteavat kanteessaan nimenomaisesti, että oikeus riitauttaa arvostus asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 15 kohdan perusteella on vaatimus, joka koskee

kriisinratkaisupäätöksen osittaista kumoamista, tarkemmin sanottuna kriisinratkaisuneuvoston kriisinratkaisua varten käyttämän asiantuntijalausunnon osittaista kumoamista. Kantajat väittävät, että niiden asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 15 kohdan nojalla esittämä vaatimus on riippumaton riidanalaisten päätösten kumoamista koskevasta kanteesta ja niiden korvausvaatimuksista. Tämä vaatimus voidaan ottaa tutkittavaksi myös siinä tapauksessa, että muut vaatimukset hylättäisiin.

679 Lisäksi unionin tuomioistuimen kirjaamoon 16.4.2019 jättämässään kirjeessä, joka koskee vaatimusta asian selvittämistoimien muuttamisesta, kantajat itse esittävät, että riidanalaisten päätösten kumoamista koskeva vaatimus, sopimuksenulkoista vastuuta koskeva kanne ja toisen arvostuksen riitauttaminen yhdessä vahingonkorvausvaatimuksen kanssa muodostavat kolme itsenäistä kannetta.

680 Tältä osin on huomattava, että asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 15 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Arvostus on olennainen osa päätöstä kriisinratkaisuvälineen soveltamisesta tai kriisinratkaisuvaltuuden käytöstä tai päätöstä pääomainstrumenttien alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksien käytöstä. Itse arvostukseen ei voida hakea muutosta erikseen, mutta siihen voidaan hakea muutosta yhdessä kriisinratkaisuneuvoston päätöksen kanssa.”

681 Tältä osin kantajat vetoavat kyseisen säännöksen ja asetuksen N:o 806/2014 johdanto-osan 63 perustelukappaleen virheelliseen tulkintaan, jonka mukaan ”tällaiseen arviointiin olisi voitava hakea muutosta vain kriisinratkaisupäätöksen yhteydessä”. Toisin kuin kantajat väittävät, mahdollisuus nostaa ”yhteinen” kanne arvostusta ja kriisinratkaisumääräystä vastaan ei tarkoita sitä, että arvostus voitaisiin riitauttaa kanteella, joka on erillinen kriisinratkaisumääräyksen kumoamista koskevasta kanteesta, vaikka se nostettaisiin samanaikaisesti ja yhdellä kanteella.

682 Asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 15 kohdan sanamuodosta käy selvästi ilmi, että toinen arvostus, joka on erottamaton osa kriisinratkaisumääräystä, voidaan riitauttaa ainoastaan kriisinratkaisumääräyksen kumoamista koskevalla kanteella, mutta sitä ei voida riitauttaa itsenäisesti.

683 Näin ollen on katsottava, että kantajien vaatimusta, joka koskee pelkästään toisen arvostuksen kumoamista, on pidettävä riidanalaisten päätösten kumoamista koskevasta vaatimuksesta erillisenä kanteena, joka on erotettava kriisinratkaisumääräyksen kumoamista koskevasta kanteesta. Asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 15 kohdassa, johon kantajat perustavat toisen arvostuksen kumoamista koskevan vaatimuksensa, suljetaan kuitenkin nimenomaisesti pois mahdollisuus nostaa tällainen kanne.

684 Toisen arvostuksen kumoamista koskeva vaatimus on näin ollen hylättävä, koska sitä ei voida ottaa tutkittavaksi.

685 Toiseksi kantajat väittävät, että niillä on oikeus vahingonkorvaukseen, joka perustuu suoraan perusoikeuskirjan 17 artiklaan, vaikka asetuksessa N:o 806/2014 ei säädetä vahingonkorvausjärjestelmästä. Korvauksen osalta kantajat väittävät, että Banco Popularin osakkeenomistajien ja joukkovelkakirjojen haltijoiden olisi pitänyt saada kriisinratkaisun jälkeen asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 12 kohdan mukaisesti nettovarallisuuden eikä likvidaatioarvoa vastaava korvaus. Ne väittävät, että tämä vaatimus voidaan ottaa tutkittavaksi, vaikka ne eivät ole eritelleet vahingon tarkkaa laajuutta ja vaaditun korvauksen tarkkaa määrää.

686 Kantajat toteavat myös, että ”asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 15 kohdassa tarkoitettu oikeussuojakeino on riippumaton kumoamiskanteesta ja sopimussuhteen ulkopuolista vastuuta koskevasta kanteesta” ja että kyseisessä säännöksessä tarkoitettu arvostus ”poikkeaa vahingon laskemisesta siinä tapauksessa, että laskeminen suoritetaan, kun kyseessä on kumoaminen ja vaikutusten vahvistaminen tai sopimussuhteen ulkopuolinen vastuu”. Vastauksessaan ne vaativat oikeutta korvaukseen, joka vastaa Banco Popularin nettovarallisuuden arvoa kriisinratkaisuajankohtana asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 12 ja 16 kohdan mukaisesti, luettuna yhdessä saman asetuksen 20 artiklan 15 kohdan sekä 86 ja 87 artiklan kanssa.

687 Vastauksessaan kantajat väittävät, että jos toinen arvostus olisi heijastanut Banco Popularin nettovarallisuuden arvoa kriisinratkaisuajankohtana, Banco Popularia ei olisi asetettu kriisinratkaisuun tai olisi ollut tarpeen asettaa korkeampi vähimmäishintatarjous, joka olisi hyödyttänyt osakkeenomistajia ja pääomainstrumenttien haltijoita. Ne katsovat, että EKP:n ja Banco Popularin arviot huomioon ottaen Banco Popularin nettovarallisuus oli positiivinen ja arvoltaan 7 miljardia euroa ja että osakkeenomistajille ja oman pääomainstrumenttien haltijoille on korvattava tämän arvon perusteella laskettu määrä eli 1,67 eurolla osakkeelta.

688 Lisäksi on huomattava, että kantajat luopuivat unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 16.4.2019 jättämällään kirjeellä kanteeseen sisältyvästä vaatimuksestaan, joka koski asiantuntijan nimeämistä oikeudenmukaisen, varovaisen ja realistisen arvion laatimiseksi Banco Popularin nettovarallisuuden arvon laskemista varten.

689 On kuitenkin todettava, että kantajien väitteiden perusteella ei voida ymmärtää, mikä olisi tämän toisen arvostuksen riitauttamisen yhteydessä esitetyn vahingonkorvausvaatimuksen oikeudellinen perusta.

690 Ensinnäkään kantajien viittaukset asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 15 kohtaan niiden vahingonkorvausvaatimuksen perusteena eivät ole ymmärrettäviä. Tässä säännöksessä, joka on esitetty edellä 681 kohdassa, todetaan ainoastaan, että arvostus, johon kriisinratkaisuneuvosto vetosi, on erottamaton osa kriisinratkaisumääräystä, eikä sitä voida riitauttaa erillisellä muutoksenhaulla.

691 Toiseksi väitteestä, jonka mukaan oikeus vahingonkorvaukseen johtuu suoraan perusoikeuskirjan 17 artiklan 1 kohdassa taatun omistusoikeuden loukkaamisesta, on todettava, että vaikka Banco Popularin kriisinratkaisu olisi johtanut kantajien omaisuudensuojan loukkaamiseen, loukkaaminen ei voi johtua toisesta arvostuksesta.

692 On huomattava, että riippumattoman asiantuntijan suorittaman toisen arvostuksen tarkoituksena on antaa kriisinratkaisuneuvostolle tiedot, joiden perusteella se voi hyväksyä kriisinratkaisumääräyksen, eikä se, kuten komissio toteaa, sinänsä tuota sellaisia sitovia oikeusvaikutuksia, jotka vaikuttaisivat kantajien etuihin. Ainoastaan kriisinratkaisumääräyksellä ja päätöksellä 2017/1246 on sitovia oikeusvaikutuksia. Kantajat eivät näin ollen voi vaatia vahingonkorvausta riidanalaisista päätöksistä riippumattoman toisen arvostuksen riitauttamisen perusteella.

693 Kolmanneksi kantajien viittauksesta asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 12 kohtaan riittää todeta, että kyseinen säännös ei ole merkityksellinen tässä asiassa.

694 Asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 12 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Jos jälkikäteen suoritettavassa lopullisessa arvostuksessa 2 artiklassa tarkoitetun yhteisön varojen nettoarvo arvioidaan korkeammaksi kuin tilapäisessä arvostuksessa, kriisinratkaisuneuvosto voi pyytää, että kansallinen kriisinratkaisuviranomainen

a) käyttää valtuuksiaan lisätä niiden velkojien tai kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien omistajien saamisten arvoa, jotka on alaskirjattu velkakirjojen arvon alaskirjauksen yhteydessä.

b) ohjeistaa omaisuudenhoitoyhtiötä tai erillistä varainhoitoyhtiötä suorittamaan uuden vastikemaksun varojen, oikeuksien tai velkojen osalta kriisinratkaisun kohteena olevalle laitokselle tai tapauksen mukaan omistusinstrumenttien osalta kyseisten instrumenttien omistajille.”

695 Riittää, kun todetaan, että tässä tapauksessa kriisinratkaisuneuvosto ei tehnyt jälkikäteen suoritettavaa lopullista arviota tämän säännöksen perusteella. Toisin kuin kantajat väittävät, kyseisessä säännöksessä ei missään tapauksessa säädetä kriisinratkaisuneuvostolle tai komissiolle kuuluvasta mahdollisuudesta myöntää heille vahingonkorvausta.

696 Neljänneksi kantajat vetoavat asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 16 kohtaan, jonka perusteella heillä on oikeus korvaukseen, joka vastaa Banco Popularin varojen nettoarvoa kriisinratkaisupäivänä, ei ole ymmärrettävissä, koska kyseisessä säännöksessä säädetään ainoastaan, että kriisinratkaisuneuvoston on varmistettava, että kriisinratkaisun jälkeen tehdään arvostus sen arvioimiseksi, olisiko osakkeenomistajia ja velkojia kohdeltu paremmin, jos kriisinratkaisun kohteena oleva laitos olisi asetettu tavanomaiseen maksukyvyttömyysmenettelyyn.

697 Siltä osin kuin tätä vahingonkorvausvaatimusta on tulkittava siten, että sillä pyritään kriisinratkaisuneuvoston tai komission sopimussuhteen ulkopuolisen vastuun syntymiseen asetuksen N:o 806/2014 87 artiklan 3 kohdan nojalla, riittää, kun todetaan, että tässä vaatimuksessa ei ole mitään niistä edellytyksistä, jotka ovat välttämättömiä, jotta toimielimille syntyisi SEUT 340 artiklassa tarkoitettu vastuu, johon viitataan edellä 595 kohdassa mainitussa oikeuskäytännössä. Kantajat eivät ilmoita, mihin rikkomiseen kriisinratkaisuneuvosto tai komissio on syyllistynyt tai mistä menettelystä niitä moititaan.

698 Edellä esitetyn perusteella vahingonkorvausvaatimus, joka perustuu toisen arvostuksen riitauttamiseen, on hylättävä.

699 Näin ollen kantajien kolmas vaatimus on hylättävä.

D Prosessinjohtotoimia ja asian selvittämistoimia koskevat pyynnöt

700 Kantajat pyysivät unionin yleistä tuomioistuinta määräämään erilaisia prosessinjohtotoimia ja asian selvittämistoimia.

701 Kantajat vaativat kanteessaan, että unionin yleinen tuomioistuin velvoittaa kriisinratkaisuneuvoston, komission, EKP:n, Espanjan kuningaskunnan, Espanjan keskuspankin ja FROB:n esittämään erilaisia asiakirjoja. Lisäksi ne pyysivät unionin yleistä tuomioistuinta määräämään useita henkilöitä kuultaviksi todistajina ja laatimaan asiantuntijalausuntoja työjärjestyksen 91 artiklan d ja e alakohdan nojalla.

702 Kantajat pyysivät unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 16.4.2019 toimittamallaan kirjeellä kanteeseen ja vastaukseen sisältyvien asian selvittämistoimien määräämistä koskevien pyyntöjen muuttamista. Tässä kirjeessä ne ilmoittivat peruuttavansa pyyntönsä asiantuntijalausunnosta ja rajasivat pyyntönsä todistajien kuulemisesta kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtajan kuulemiseen.

703 Prosessinjohtotoimen tai asian selvittämistoimen määräämistä koskevien vaatimusten osalta on muistettava, että unionin yleinen tuomioistuin arvioi yksin sen, onko sen ratkaistavana olevissa asioissa käytettävissä olevia tietoja tarpeen täydentää (ks. tuomio 26.1.2017, Mamoli Robinetteria v. komissio, C-619/13 P, EU:C:2017:50, 117 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 12.11.2020, Fleig v. SEAE, C-446/19 P, ei julkaistu, EU:C:2020:918, 53 kohta).

704 Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee, että vaikka kannekirjelmässä tehdyssä pyynnössä todistajan kuulemiseksi on ilmoitettu täsmällisesti, mistä seikoista ja minkä vuoksi todistajaa tai todistajia on tarpeen kuulla, unionin yleisen tuomioistuimen asiana on arvioida, onko pyyntö hyväksyttävä, kun huomioon otetaan riidan kohde ja tarve kuulla nimettyjä todistajia (ks. tuomio 26.1.2017, Mamoli Robinetteria v. komissio, C-619/13 P, EU:C:2017:50, 118 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 22.10.2020, Silver Plastics ja Johannes Reifenhäuser v. komissio, C-702/19 P, EU:C:2020:857, 29 kohta).

705 Muistutettakoon, että unionin yleinen tuomioistuin määräsi 12.5.2021 antamallaan asian selvittämistoimia koskevalla määräyksellä työjärjestyksen 91 artiklan
b alakohdan, 92 artiklan 3 kohdan ja 103 artiklan nojalla kriisinratkaisuneuvoston toimittamaan tietyt edellä 98 kohdassa mainitut asiakirjat. Unionin yleinen tuomioistuin totesi 9.6.2021 antamassaan määräyksessä, että kriisinratkaisuneuvoston esittämien asiakirjojen luottamukselliset versiot eivät olleet merkityksellisiä riidan ratkaisemisen kannalta.

706 Nyt käsiteltävässä asiassa on todettava, että asiakirja-aineistoon sisältyvät seikat sekä suullisessa käsittelyssä esitetyt selitykset riittävät siihen, että unionin yleinen tuomioistuin voi lausua asiasta, koska se on voinut antaa ratkaisun oikeudenkäynnin aikana esitettyjen vaatimusten, kanneperusteiden ja perustelujen sekä asianosaisten esittämien asiakirjojen perusteella.

707 Tästä seuraa, että kantajien vaatimukset prosessinjohtotoimista ja tutkintatoimista on hylättävä ilman, että on tarpeen lausua kaikkien näiden pyyntöjen tutkittavaksi ottamisesta.

708 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että kanne on hylättävä kokonaisuudessaan.

V Oikeudenkäyntikulut

709 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantajat ovat hävinneet asian, ne on velvoitettava vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan komission, kriisinratkaisuneuvoston ja Banco Santanderin oikeudenkäyntikulut viimeksi mainittujen vaatimusten mukaisesti.

710 Työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan nojalla jäsenvaltiot ja toimielimet, jotka ovat asiassa väliintulijoina, vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan. Espanjan kuningaskunta vastaa näin ollen omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (laajennettu kolmas jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kanne hylätään.

2) Eleveté Invest Group, SL ja muut kantajat, joiden nimet mainitaan liitteessä, vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja ne velvoitetaan korvaamaan Euroopan komission, yhteisen kriisinratkaisuneuvoston (SRB) ja Banco Santander SA:n oikeudenkäyntikulut.

3) Espanjan kuningaskunta vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Van der Woude Jaeger Kreuschitz

De Baere Steinfatt

Julistettiin Luxemburgissa 1 päivänä kesäkuuta 2022.

Allekirjoitukset

Sisällys

I Asiaa koskevat oikeussäännöt . . . 2

II Asian tausta ja kanteen nostamisen jälkeiset tosiseikat . . . 6

A Banco Popularin tilanne ennen kriisinratkaisumääräyksen antamista . . . 6

B Kriisinratkaisumääräyksen antamista edeltävät muut tosiseikat . . . 8

C Banco Popularista 7.6.2017 annettu kriisinratkaisumääräys . . . 11

D Kriisinratkaisupäätöksen tekemisen jälkeiset tosiseikat . . . 13

III Asian käsittelyn vaiheet ja asianosaisten vaatimukset . . . 13

IV Oikeudellinen arviointi . . . 16

A Riidanalaisten päätösten kumoamista koskeva vaatimus . . . 16

1. Ensimmäinen kanneperuste, joka koskee asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan rikkomista 18

a) Kanneperusteen ensimmäinen osa, joka koskee asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan a alakohdan rikkomista . . . 18

1) Ensimmäinen väite, joka koskee maksuvalmiusavun tarvetta . . . 22

2) Toinen väite, joka koskee salassapitovelvollisuuden laiminlyöntiä . . . 24

3) Kolmas väite, joka koskee hyvän hallinnon periaatteen loukkaamista . . . 25

b) Kanneperusteen toinen osa, joka koskee asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan b alakohdan rikkomista . . . 26

c) Kanneperusteen kolmas osa, joka koskee asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan c alakohdan rikkomista . . . 35

2. Toinen kanneperuste, joka koskee asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan rikkomista . . . 39

a) Kanneperusteen ensimmäinen osa, joka koskee asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 11 kohdan rikkomista . . . 40

b) Kanneperusteen toinen osa, joka koskee asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 5 kohdan a–c ja f alakohdan rikkomista . . . 42

c) Kanneperusteen kolmas osa, joka koskee Deloitten riippumattomuuden puutetta . . . 44

d) Kanneperusteen neljäs osa, joka koskee asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 1 kohdan rikkomista sillä perusteella, ettei toinen arvostus ollut ”oikeudenmukainen, varovainen ja realistinen” . . . 47

1) Ensimmäinen väite, jonka mukaan toinen arvostus perustui virheellisiin arviointiperusteisiin . . . 47

2) Toinen väite, jonka mukaan ensimmäinen ja toinen arvostus ovat erittäin spekulatiivisia . . . 49

3) Kolmas väite, jonka mukaan toinen arvostus ei ole ”oikeudenmukainen, varovainen ja realistinen” . . . 55

e) Kanneperusteen viides osa, joka koskee asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 7 ja 9 kohdan rikkomista . . . 57

3. Kolmas kanneperuste, joka koskee perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohdassa vahvistetun kuulluksi tulemista koskevan oikeuden ja asiakirja-aineistoon tutustumista koskevan oikeuden loukkaamista . . . 58

a) Kanneperusteen ensimmäinen osa, joka koskee kuulluksi tulemista koskevan oikeuden loukkaamista . . . 59

b) Kanneperusteen toinen osa, joka koskee asiakirjoihin tutustumista koskevan oikeuden loukkaamista . . . 68

4. Neljäs kanneperuste, joka koskee perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiä . . . 73

B Vahingonkorvausvaatimukset . . . 80

1. Ensimmäinen vahingonkorvausvaatimus . . . 80

2. Toinen vahingonkorvausvaatimus . . . 81

a) Väitetty lainvastaisuus . . . 82

1) Ensimmäinen väite, joka koskee salassapitovelvollisuuden rikkomista . . . 83

2) Toinen väite, joka koskee kriisinratkaisuneuvoston ja komission passiivista asennetta . . . 89

b) Syy-yhteys . . . 90

C Toisen arvostuksen peruuttamista ja korvausta koskevat vaatimukset . . . 93

D Prosessinjohtotoimia ja asian selvittämistoimia koskevat pyynnöt . . . 96

V Oikeudenkäyntikulut . . . 98